

AKP'nin sarsıntılarını düzenin depremüne çevirelim!

Dinci-gerici iktidar için henüz deniz bitmiş sayılmaz. Zira tepeden tırnağa örgütlüdür ve şimdilik işçi sınıfı ile emekçiler içinde hatırı sayılır denetimi var. Ortadoğu'da emperyalizme savaş taşeronluğu yapan, vahşi tetikçi sürülerini kullanarak kardeş halkları boğazlayan, kendi ülkesinde işçilere, emekçilere, gençliğe, kadınlara acımasızca terör estiren AKP iktidarının sonu, bu denetimin kırılmasına bağlı. O yüzden öncelikle bu etki veya denetimin kırılması gerekiyor. Bunun yolu bir yandan işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin siyasal mücadeleye çekilmesi, diğer yandan da adım adım örgütlülüklerine kavuşturulmasından geçiyor.

Haziran Direnişi, AKP'nin aslında çoktandır kapılmış olduğu sarsıntılar sürecinin en tahrip edici dönemeci oldu. Tüm despotik yapılar gibi muhtemel sonunu belki geciktirebilir ama yaydan çıkmış oku döndürmesi yalnızca ilahi mucizelere kalmış durumda. Bu konuda umduğu desteği alıp alamayacağını ise cemaatin tutumu ortaya koyuyor. Dinci-gerici koalisyonun içten içe yaşadığı sürtüşme, 31 Mayıs patlamasının sersemletici etkisi altında yeni bir sıçrama yaptı ve ciddi çatlaklar olduğunun belirtileri ortaya serildi. Kitle hareketini ezmek ve iktidarda kalmak için karanlığın efendileri yine omuz omuza yürüyorlar. Fakat "hoca efendinin" dediğine bakılırsa, cemaat nazarında Tayyip Erdoğan artık "kümesin emanet edilebileceği bir tilki" değil.

Mucizeler dönemi kapandı

Dünya burjuvazisinin, işçi ve emekçi kitleleri mucizelerle uyutabilecekleri zamanlarda da değiliz. Dünya kapitalizmi çok yönlü bir bunalımın pençesinde kıvranıp duruyor. 30-40 yıldır insanlığı, uygarlığı ve doğayı uçuruma, yoksulluğun, sefaletin, savaşların, bölgesel boğazlaşmaların girdabına sürüklediği halde son büyük çöküşe engel olamadı. Yıkım bu kez emperyalist-kapitalizmin "görmekli kalesinden -ABD'den- patlak verdi. Ekonomik ve mali iflas, 5 yıldan fazladır yeryüzünün hemen her bölgesini avucuna alarak sosyal, siyasal, kültürel, askeri her alanda sonuçlarını üretmeye devam ediyor.

» devamı sayfa 2'de...

Saldıramadılar ama tehdit sürüyor

Suriye'deki yıkıcı savaş, başkent Şam'ın çevresi dahil birçok cephede devam ederken, emperyalist savaş tehdidi de gündemdeki yerini koruyor. ABD komutasındaki savaş koalisyonu, saldırmayı göze alamasa da, tehdit savurmaya devam ediyor. Histerik tehditler savurmalarına rağmen, saldırıyı başlatamayan savaş baronları durumdan hoşnut değiller. Ne pahasına olursa olsun savaş isteyen silah lobisi ise, Suriye dosyasının emperyalist saldırı olmadan kapanmasını önlemek için, tüm imkanlarını seferber ediyor. » sayfa 22

Kıdem gaspına taşeron süsü

Sık sık ısıtılıp önümüze konan ve tabiri uygunsuzca temcit pilavına dönen kıdem tazminatının fona devri -gaspı- tartışmaları geçtiğimiz günlerde bir kez daha gündeme oturdu.

AKP şeflerinin büyük bir hevesle dile getirdikleri kıdem tazminatı konusundaki planlar oldukça kaba ve kabak tadı veren bir şekilde meşrulaştırılmaya çalışılıyor.

Uzunca bir süredir sermaye örgütleri ve AKP hükümetinin ajandasında olduğu bilinen kıdem tazminatının gaspı planı ortaya atıldığı andan itibaren tepkiler nedeniyle erteleniyordu. » sayfa 11

Yeni bir “bunalımlar, savaşlar, devrimler” döneminde olduğumuzun sayısız görüngüsü ortaya çıkıyor. Emperyalistler arası hegemonya krizi derinleşirken, savaş ve saldırganlık yeni sıçramalar yapıyor. Silahlanmaya ayrılan kaynaklar devasa boyutlara ulaşmış durumda.

2010’da Tunus-Mısır isyanlarından başlayarak dünya yeni bir sosyal patlamalar, büyük halk hareketleri dönemine de adım attı. Neredeyse eşzamanlı olarak Ortadoğu ile birlikte kapitalist metropoller etkileyen sosyal çalkantılar, kah yavaşlayarak kah yeni atılımlarla devam ediyor. Emperyalist burjuvazinin buna yanıtı yeni savaşları, özellikle Ortadoğu’da halklar boğazlaşmasını kızıştırmak oldu.

Emperyalist burjuvazi, özellikle ABD için uşaklar içinde kimse vazgeçilmez değil. Asolan emperyalist egemenliği ve köleliği yeniden organize etmek ve mümkün olduğunca emperyalist hegemonya yarısını başarıyla götürmektir. Bu açıdan şimdilerde Türkiye’de despotik zorbalığın bayrağını gönderde tutmak dışında bir yolu kalmayan Tayyip Erdoğan’ın, dolayısıyla AKP iktidarının, zamanı geldiğinde, daha doğrusu işçi sınıfı ve emekçi kitleler tarafından tepkilerin odağına dönüştüklerinde, artı, yerine düzeni ayakta tutacak alternatifler yaratıldığında hala da sürmekte olan destekten yoksun kalmaları işten bile sayılmayacaktır. Bir başka deyişle, nereden bakılırsa bakılsın emperyalist dünyanın mevcut tablosu dinci-gerici iktidarın umabileceği mucizelere hiç mi hiç uygun değil.

AKP iktidarının öncü sarsıntıları

AKP iktidarının zor dönemi yeni sayılmaz aslında. 2002’de TÜSİAD ve o zaman “kudretli” generallerin şartlı destek verdiği zayıf konumundan bugünlere geldiği iktidarlaşma süreci, salt rejim krizinde zaferler elde etmesiyle şekillenmedi. Bu süreç aynı zamanda işçi sınıfı ve emekçi kitlelere, gençliğe ve kadınlara, Alevilere ve Kürt halkına yönelik yoğunlaştırılmış iktisadi, sosyal, siyasal saldırılar dönemi de oldu. Bu dönem boyunca dinci-gerici akımın hala da sürmekte olan en büyük avantajı, 2000-2001 krizinin anılarını kitleler içinde taze tutmasına paralel olarak ekonomiyi iyi-kötü rayında götürüyor gibi görünmesidir. Bunun yakın zamana kadar süren sıcak para akışına, dolayısıyla toplam dış borcun 130 milyar dolardan 340 milyar dolara çıkmış olması pahasına gerçekleşmesinin şimdilik bir önemi yok gibi görünüyor. Çünkü halihazırda işçi ve emekçi kitleler nezdinde, iş saatlerinin fiilen 12 saate çıkmasının, çalışma ve yaşam koşullarının ağırlaşmasının, faşist baskı ve devlet teröründeki tırmanışın bununla pratik bir bağlantısı yok. Ne var ki doların birden bire 2 bin TL’nin üstüne sıçramasının gündelik yaşamdaki karşılığı, ya da örneğin TİS’lerde dayatılan sefalet artışları, alım gücü paritesinin giderek düşmesi, işsizlikte yaşanan büyüme vb. gelişmeler ekonomideki gerçek durumun (borçla borç kapatma, tepeden tırnağa sıcak para bağımlılığı, büyüyen cari açık vs.) daha yakıcı hissedilmesinin yolunu düzlemektedir.

AKP’nin ekonomik gerçek konusundaki ikinci bir avantajı, tüm kesimleriyle Türk büyük burjuvazisinin AKP iktidarı arkasında, pek azı sindirilmiş ama genelde büyük bir gönüllülük temelinde saf tutmuş olmasıdır. Haziran Direnişi, sözde toplumsal yaşama müdahaleden hoşnutsuz TÜSİAD burjuvazisinin gerçekte ekonomik çıkarları temelinde her şeyiyle AKP iktidarının arkasında saf tuttuğunu yeterli açıklıkta

gösterdi. Burjuva medya, tersi bir görüntü yaratılmaya çalışılsa da korktuğu, sindirildiği için değil, bu nedenle direniş karşısında konumlandı. AKP’nin bu avantajının ne kadar süreceği ise ekonominin gidişatı tarafından belirlenecek, ki durumun pek de parlak olmadığı ortada.

Halklara yönelik saldırganlığın faturası

On yıllık saldırı birikimleri bir yana bırakılırsa, AKP için ilk büyük sarsıntılar, dolayısıyla çözülüş dönemine girildiğinin belirtileri aslen Suriye’deki savaşa paralel olarak yaşanan dış politika iflasiyle ortaya çıktı. Emperyalist-kapitalist dünyanın “bunalımlar ve savaşlar” dönemine girişiyse eşzamanlı olarak yeni-Osmanlıcı emperyal hayaller öne çıkmıştı. Tabi bu nedensiz değildi. ABD’nin bölgeyi yeniden dizayn etme politikaları güncellenirken, Türk sermaye devletine “bölgesel aktörlük” cilesiyle aktif yerel taşeronluk misyonu biçilmişti. Libya’ya acımasız saldırının kolay başarısı, dinci-gerici iktidarı, bu misyonun hakkını verebileceğini varsaydığı yeni hedef konusunda fazlasıyla teşvik etti. Tayyip’lerin, hemen öncesine kadar “kardeş” olmakla övündüğü Suriye devleti hedefe çakıldı. Bu aynı zamanda İran’la da iplerin kopması demektir. Dinci-gerici AKP iktidarı, dolayısıyla Türk sermaye devleti payına sonrası tam bir fiyasko olarak yaşanageldi.

İlk şok Suriye’ye saldırının hiç de öyle Libya’daki gibi kolay olmadığını, emperyalist güç dengelerinin henüz (ve hala da) buna müsait olmadığını anlaşılmasıydı. İkinci büyük şok, Kürt hareketinin, tetikçi çetelerle savaşa tutuşmuş kıyıci Baas rejiminin Kürt bölgelerinden orduyu çekmesini imkana özerkleşme inisiyatifini geliştirmesiydi. 2012 yazında yaşanan ve en başta Erdoğan-Davutoğlu ikilisinde karşılığını bulan bu sersemletici şok, paralel biçimde Kürt hareketinin Kuzey Kürdistan’da eylemsel çıkışıyla iyice ağırlaştı. Bunun ardından Kürt siyasi tutsaklarının açlık grevlerinin geldiğini, ardından –resmi açıklamalara göre Ekim 2012’den itibaren- devreye Öcalan’ın konulduğunu, böylece İmrallı görüşmeleri sürecinin başladığını biliyoruz. Tasfiyeci bir oyundan başka bir şey olmayan bu aldatmacanın ilk 4-5 ayı büyük bir iyimserlikle, dolayısıyla AKP’nin rahatça soluklandığı bir süreç olarak geride kaldı. Gelinek yerde bunun da miadı dolmuş görünüyor. Geri çekilmenin durdurulması üzerine Öcalan’ın devreye girmesi, artık tümünden kaybolduğu açıkça görülen, örneğin KCK açıklamalarına, PKK’nin 11. Kongresi’ne, hatta yakın zamana kadar temelsiz iyimserliğin en büyük yayıcısı olan yasal Kürt siyasetçilerinin

konuşmalarına dahi yansıyacak derecede ortadan kalkan inancı-iyimserliği veya beklentileri geri getirmeye yetmiyor. Aslında bunlar AKP’nin bu konudaki limitinin, Kürt halkı nazarında çoktan dolduğunun bariz bir göstergesinden başka bir şey değil. Yani seçimlere kadar oyalayabilmenin koşulları da giderek ortadan kalkmış durumda.

Sersemleten şamarlar dönemi

Yandaşları da dahil herkesin taktir ettiği üzere AKP’nin 11 yıllık iktidarlaşma sürecinde yediği en büyük şamarlar ise Haziran Direnişi’nden geldi. Tayyip Erdoğan ve avanesi Suriye süreci ile birlikte Ortadoğu halkları nazarında çoktan lanetli hale gelmişlerdi. Haziran Direnişi ise başta Tayyip Erdoğan olmak üzere tüm dinci-gerici güçlerin maskesini tüm dünya kamuoyunun gözleri önünde alaşağı etti. Dünya halkları artık ondan diktatör, rejiminden diktatörlük olarak söz ediyorlar. Batılı emperyalist efendileri fırsat buldukça Tayyip’i adam yerine koymadıklarını göstermekten çekinmiyorlar. Olimpiyat şehri seçimlerine kendinden emin gidiyor, attan düşmüş halde geri geliyorlar.

Haziran Direnişi’nin etkileri sürerken, AKP iktidarının ve özellikle de şefinin yediği bir öteki şamar ise Mısır’da İhvan’ın devrilmesiydi. Mısır’da yaşanan gelişmeler karşısında denebilir ki Mısır’daki İhvacılardan daha büyük bir çığırkanlıkla hareket etmesi alınan darbenin etkisini göstermektedir. Hala da Mısır’daki büyük halk hareketinin askeri darbe tarafından sakatlanmış olması sayesinde, 52 milyon seçmenden 6 milyon oy almış Mursi’nin meşruiyetinden dem vurmaya devam ediyor. Ne var ki hiçbir şey ılımlı islam projesinin çöküşüyle etkileri tutuşan AKP’yi kurtarmaya yetmeyecek.

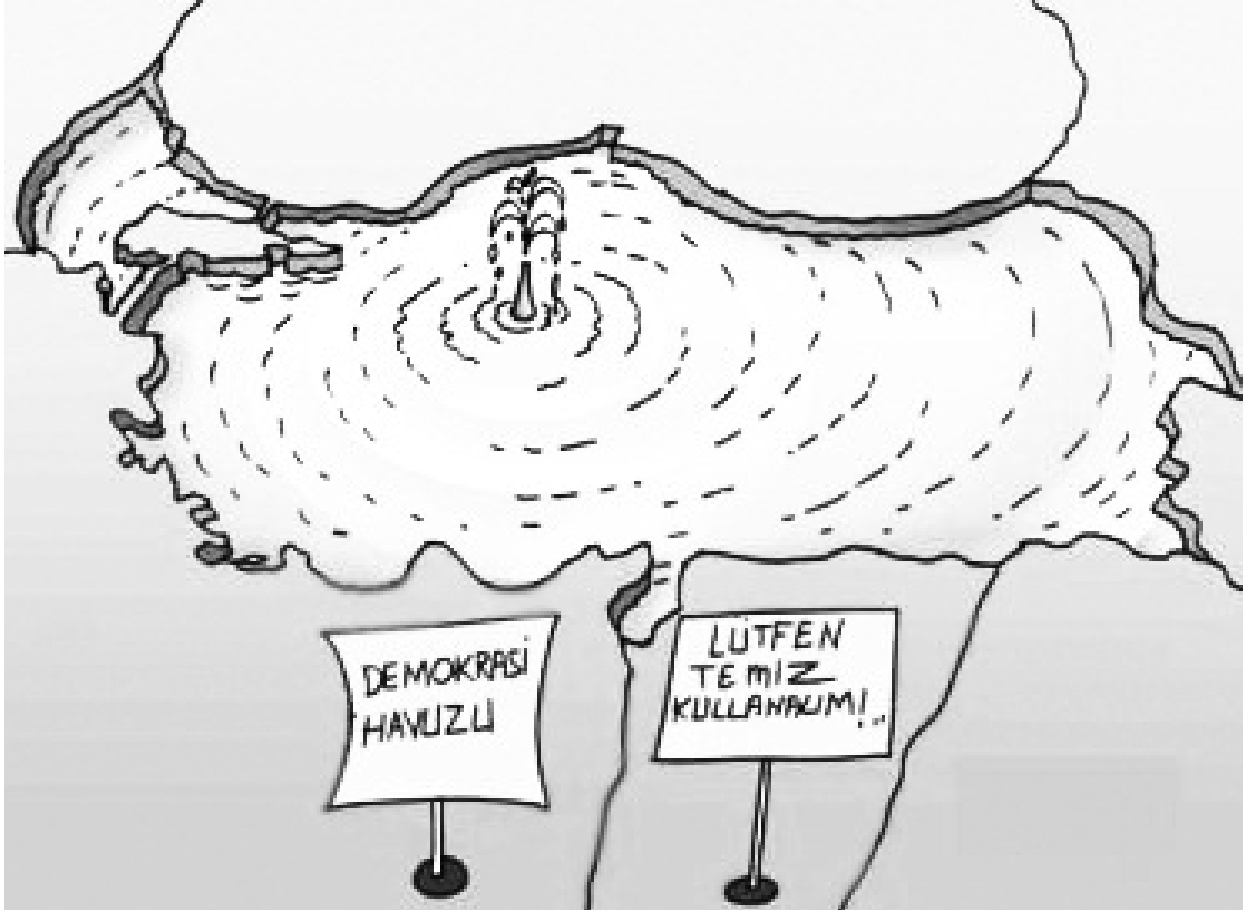
Zira en başta kendi iktidar olduğu ülkede militan gösteriler sürüyor. Haziran Direnişi yaz döneminde geriye çekilmiş halde ülke sathında forum, etkinlik ve irili ufaklı gösterilerle moral gücünü ve politik etkisini bugünlere devretmeyi başardı. Eylül’ün ilk günlerinden itibaren, ODTÜ ve Tuzluca’yır üzerinden yeniden alevlenen militan kitle eylemlerinde Haziran direnişinin ruhu dolaşiyor. AKP ve şefi Erdoğan, çıkmaza saplanmış olmanın yarattığı bir acizlik içinde, tüm zorbalardan yaptığını yapıyor, giderek saldırganlaşıyorlar. Bilindiği üzere zalimler acizleştiğince zulümleri, zorbalıkları genel bir artış gösterir.

İşçi sınıfı ve emekçiler içindeki gerici denetim

Herşeye rağmen dinci-gerici iktidar için henüz deniz bitmiş sayılmaz. Zira tepeden tırnağa örgütlüdür ve şimdilik işçi sınıfı ile emekçiler içinde hatırı sayılır denetimi var. Ortadoğu’da emperyalizme savaş taşeronluğu yapan, vahşi tetikçi sürülerini kullanarak kardeş halkları boğazlayan, kendi ülkesinde işçilere, emekçilere, gençliğe, kadınlara acımasızca terör estiren AKP iktidarının sonu, bu denetimin kırılmasına bağlı. O yüzden öncelikle bu etki veya denetimin kırılması gerekiyor. Bunun yolu bir yandan işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin siyasal mücadeleye çekilmesi, diğer yandan da adım adım örgütlülüklerine kavuşturulmasından geçiyor. Ufku düzen sınırlarını aşmayan salt AKP karşıtları bunu düzeni kendi içinde islah etmeye, yeniden yapılandırma projelerine bağlı yapacaklar, sınıf devrimcileri ise sermaye düzenini-iktidarını kökten yok etmenin verimli bir ögesi olarak ele alacaklardır.

Demokratikleşme paketi ve AKP'nin gerici hesapları

Son demokratikleşme paketi ile AKP iktidarı gerici hamlelerini yasallaştırarak, despotik- faşizan rejimi yeniden tahkim ediyor.

Sermaye hükümeti, düzen siyasetini uzun süredir meşgul eden demokratikleşme paketine son şeklini vererek tamamladı. AKP iktidarının ay sonunda içeriğini açıklayacağını ilan ettiği paket, kamuoyunda oluşturulan beklentilerin aksine demokratikleşme adına ciddi hiçbir reformu içermiyor. İçinden geçtiğimiz süreçte toplumsal muhalefetin fiziki ve ideolojik bir cendere altına alındığı, sermaye devletinin faşist baskı, terör ve ayrımcılık politikalarını derinleştiren adımlarını hızlandırdığı dikkate alındığında, paketin siyasal hak ve özgürlüklere ilişkin somut hiçbir çözüm sunmamış olması şaşırtıcı olmadı.

Son demokratikleşme paketi ile AKP iktidarı gerici hamlelerini yasallaştırarak, despotik- faşizan rejimi yeniden tahkim ediyor. Emperyalizme ve işbirlikçi Türk burjuvazisinin çıkarlarına hizmet etmek için iç ve dış politikada izlediği savaş ve saldırganlık siyasetine uygun şekilde davranmak zorunda kalıyor. Haziran Direnişi ve Rojava pratiği, Suriye'ye yönelik askeri müdahale tartışmalarına eşlik eden saldırgan tutum ve söylemleri, sermaye devletinin El Nusra ve ÖSO çetelerini kullanarak yoğunlaştırdığı kirliliğe savaş gibi gelişmeler, demokratik hak ve özgürlükleri genişleten değil polis devleti uygulamaları ile baskıcı katmerleştiren yönelimin daha da derinleşeceğini kanıtıyor. Bu nedenle Kürt halkı ve Alevilere yönelik asimilasyon politikalarının sürdüğü bir dönemde demokratikleşme paketinin yeni bir aldatmaca ve oyalamaca politikasının bir parçası olmaktan öteye geçemeyeceğinden kuşku duymamak gerekiyor.

AKP iktidarı 2014-2015'i kapsayan yerel seçimler,

Cumhurbaşkanlığı seçimleri ve anayasa referandumunu kapsayan gündemlere ilişkin hazırlığını, burjuva devlet aygıtı içerisinde kazandığı mevzileri güvence altına alma kaygısı ile hummalı bir şekilde sürdürüyor. Dinci-gerici parti piyasaya sürdüğü demokratikleşme masalını bu hedeflerine rahatça ulaşmak için gündeme getiriyor. Keza 12 yıllık iktidarı boyunca iktisadi-sosyal ve siyasal saldırılarını uygularken sıklıkla kullandığı 'ileri demokrasi' yalanı gibi, sayısız demagogik söylemlerin arkasına sığınarak demokratik hak ve özgürlükler alanını tamamen daralttı. İkiyüzlülüğe sınır tanımayan AKP iktidarı, müzakere aldatmacası ile toplumda demokratikleşmeye ilişkin adımlar atacağına dair yanılsamalar yarattı. Böylece hem Kürt hareketini oyalama, hem de Kürt halkını edilgen bir sürecin içine itme taktiğini devreye sokan AKP gerici seçimler sürecini başarı ile atlatmanın hesabını yapıyor.

AKP iktidarı, gerici emellerini hayata geçirmek için önündeki tüm engelleri bir bir temizleyerek toplumsal yaşamın üzerine bir karabasan gibi çökmenin hayalini kuruyor. Son demokratikleşme paketi ve bunun üzerinden çıkarılacak olan yeni anayasa bu amaca hizmet edecektir. Siyasal ve toplumsal yaşama yönelik kapsamlı müdahaleler anlamına gelen düzenlemelere düzen siyasetinin ihtiyaçlarına uygun bir şekilde yer veriliyor. Bunun yanı sıra, paketten yansıyan başlıklara bakıldığında AKP iktidarının burjuva gerici bir odak olarak toplumsal yaşama ölçsüz bir şekilde hâkim olmak için önünde duran son yasal engelleri de temizlemeye çalıştığı açıkça görülebiliyor. AKP seçim

öncesi kendi çatısı altındaki dinci gerici odaklara verdiği sözleri yerine getirerek siyasal gücünü perçinlemek, ele geçirdiği mevzileri pekiştirmek istiyor.

AKP tarafından yayınlanan ve toplumsal yaşama kendi zihniyetini dayatmak amacıyla hazırlanan "Sessiz devrim" kitabında yer alan başlıkla, "demokratikleşme paketi"nin de esaslarına işaret ediyor. Kitapta yer alan "Güvenlik paradigmasının değiştirilmesi", "sivil denetim adımları", "İnsan haklarının korunması", "Yargı reformu", "Kültürel hakların genişletilmesi", "Eğitim alanının demokratikleştirilmesi", "Sosyo ekonomik adımlar" ve "Yerel yönetimlerin güçlendirilmesi" başlıkları atılacak adımlara ilişkin somut bir fikir veriyor. Bu üst başlıklar altında yer alan maddeler sermaye devleti tarafından "sivilleşme" ve "demokratikleşme" reformları olarak allanıp pullanıyor. Özel olarak müzakere sürecinin gelip dayandığı aşamadan kaynaklı AKP'nin çözüm aldatmacasına uygun düzenlemeler pakette öne çıkartılıyor. Ancak pakette bu kapsamda ciddi hiçbir çözüm önerisi de yok dahası Kürt halk kitlelerinin demokratik hak ve talep beklentilerini karşılamaktan uzak. Anadilde eğitim hakkı ve vatandaşlık tanımına ilişkin herhangi bir düzenleme yok. Anadilde eğitim ile ilgili yapılan değinme, eğitim ve öğretim dili ile ilgili bir çözüm getirmiyor. Paket esasında pek çok soruna değinmiş fakat sorunların temellerine dokunmamış, kitleleri aldatacak güdük bir takım düzenlemeler ise bilinçli bir şekilde öne çıkartılmıştır.

Diğer yandan 28 Şubat yargılamalarının yeniden yapılması, daraltılmış bölge seçim barajının belirlenmesi, kamuda türban engelinin kaldırılması gibi maddeler ise AKP'nin belirlediği yol haritasının neyi eksen aldığını gözler önüne seriyor. Tam bir sahtekârlıkla daraltılmış bölge seçim barajı ile mevcut %10'luk seçim barajı daha da yükseltiliyor. Cemevlerinin statüsüne ilişkin esaslı bir düzenleme olmadığı gibi asimilasyon politikasını hızlandıracak politik adımlara uygun maddeler ise pakette yer alıyor (dedelere maaş bağlanması, Alevilik enstitüsü, cemevlerinin giderlerinin devlet tarafından karşılanması gibi). Alevilere yönelik cami-cemevi projesinin militan-kitlese tepki ile yanıtlandığı bir süreçte, pakette yer alan bu düzenlemelerin sermaye devletinin saldırılarının önünü düzlemek için kurgulandığı ise açık.

Ulusal, mezhepsel baskı ve sömürünün, demokratik kapsamdaki tüm sorunların gerisinde tekeli burjuvazinin özel mülkiyete dayalı sınıf egemenliği ve iktidarı vardır. Kapitalist sömürü düzeninden beslenen tüm sorunların aşılması sermayenin iktidarına karşı verilecek devrimci mücadeleye bağlıdır. Sermaye iktidarının sözde demokrasi projeleri ile kitlelerin yakıcı sorunlarına yanıt bulunamaz. Asıl çözüm her milliyetten ve mezhepten işçi sınıfı ve emekçilerin sermayenin egemenliğine karşı birleşik devrimci mücadelesinden geçmektedir.

Sermaye devleti baskıyı, şiddeti ve hukuk terörünü büyütme planlıyor.

Devlet terörüne karşı mücadeleye!

Ankara'da yapılan zirve sermaye devletinin yaşadığı korkunun dolaysız sonuçlarından biridir. AKP iktidarı devletin ve onun gerisindeki burjuva sınıf egemenliğinin devamı için toplumsal korkuyu köpürtmeye çalışmaktadır.

Sermaye devleti, büyük halk hareketini ve ortaya çıkan direnişi baskı ve zor yoluyla bastırmak ve intikam almak için türlü yöntemler kullanmaya devam ediyor. Saldırı aygıtlarını tahkim ediyor. Kolluk-yargı vb. kurumlar arasında koordineli çalışma için adımlar atıyor. Saldırı aygıtlarını sürekli tahkim eden sermaye devleti, kolluk gücünden yargısına, tüm kurumlarının çalışmalarını ortaklaştırmak istiyor.

Baskı ve terörü artırmaya yönelik hazırlık toplantıları

Haber Türk gazetesinin haberine göre Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı ve İl Emniyet Müdürlüğü, direnişe yönelik uğursuz planları tartışmak üzere bir zirve toplantısı gerçekleştirdi. Gizli toplantının mekanı olarak Ankara Adliyesi'nin 3. katı seçildi. Toplantıya bizzat Ankara Cumhuriyet Başsavcısı Fethi Şimşek ve Ankara Emniyet Müdürü Kadir Ay da katıldı. Toplantıda başsavcılık adına toplantıya katılanlar yargı ayağı ile ilgili olarak, polis şefleri ise kollukla ilgili olarak neler yapacaklarına dair sunumlar yaptılar.

Haber Türk'ün haberinde saldırıların daha sistemli ve organize olması için toplanan zirvede Facebook, Twitter ve Zello gibi sosyal paylaşım-iletişim sistemlerine karşı yapılacaklar, bunların yargıya taşınması başlıkları işlendi. Yargı terörünü güçlendirmek için gözaltı tutanağında 5N 1K kuralına dikkat edilmesi istendi. Polisten görüntü kayıtlarına önem vermesi ve MOBESE ile birlikte alandan fotoğraf ve video alınması talep edildi.

Tüm bu alınan kararlar düzenin direniş karşısında yaşadığı büyük korkunun göstergesi olarak kayıtlara geçti. Haziran Direnişi'nin ardından Ankara'da ortaya çıkan çatışmalar sermaye devletinin korkularının büyümesinde etkili oldu. Bundan dolayı sermaye devleti saldırı silahlarını tahkim ederek üstünlüğü ele geçirme yaklaşımını inatla sürdürdü.

Sermaye devletinin saldırı hazırlıkları Ankara'da gerçekleşen toplantıdan ibaret değil. Genelkurmay da devlet terörünü tahkim etmeye yönelik çalıştay düzenlemişti. Çalıştayda Kürt halkının mücadelesi ve Haziran Direnişi tartışıldı. Genelkurmay'ın büyük halk hareketinin ardından "ayaklanmayı bastırma" konulu bir çalıştay toplaması bilinçli politik bir tutumun ifadesiydi. Zira sermayenin faşist devleti özellikle de büyük halk hareketinin ardından içerisinden geçilen dönemin yeni kitle hareketlerine ve halk isyanlarına gebe olduğu bilinciyle hareket etti, ediyor. Bu nedenle yeni gelişebilecek sınıf ve kitle eylemlerine müdahale edecek olan kolluk güçlerinin her yönüyle tahkimine büyük önem veriyor.

Genelkurmay çalıştayını inkar etmezken, serhildanların yanı sıra NATO eliyle "ayaklanmalara karşı stratejik eğitim" süreçlerini tartıştığını itiraf etmek zorunda kaldı. Dünden bugüne emperyalistler işbirlikçi Türk burjuva devletine bu tarz eğitimleri sistematik olarak verdi. Haziran Direnişi'nden yaklaşık bir yıl önce ABD'de yapılan bir senaryo eğitiminde tam da olası halk hareketinin masaya yatırıldığı ve buna

karşı polis şeflerinin nasıl hareket etmesi gerektiği üzerine seminer verildiği ortaya çıkmıştı.

Direnişin etkisini kırmak için özeldede AKP iktidarı ve genelde sermaye devleti yargıyı daha etkin olarak kullanmak için önemli adımlar attı, atıyor. Bu çerçevede kolluğa savcı ve hakim olmaksızın iki gün gözaltı hakkı verildi. Böylece kolluğun terörü için var olan zemin daha da güçlendirildi. Geçmişte de sermaye devleti yasaları işletmeyerek polise istediği gibi gözaltı işlemleri yapma olanağı tanıyordu. Artık kolluğun eli daha da güçlenecek. Zira önce gözaltına alıp ardından savcılardan talimat isteyen polisler tanınan hak, prosedürlerle uğraşmadan kitleleri iki gün süreyle alıkoyma yetkisi getirecek.

Büyük halk hareketinin ardından polisi her açıdan yeni baskı sürecine hazırlayan AKP iktidarı yasal mevzuatı da baskı politikalarına uyumlu hale getiriyor. AKP baskı uygulamalarını hazırlarken "ileri demokrasi" tanımından da vazgeçmiyor. Yapılan bu düzenlemeleri "AB ülkelerinde bu yetki var" gerekçesiyle savunuyor. Kendileri gibi sermayeye hizmet eden devletlerin "demokrasi" ve "insan hakları" uygulamalarını emekçilerin gözüne sokarak meşruiyet zeminlerini güçlendirmek istiyorlar. Ayrıca AKP iktidarı "polise taş atma", "kamu görevlilerine direnme" ve "kamu malına zarar verme" gibi eylemler için ceza artırımı planlıyor.

Yapılan zirvede kolluğun olaylara müdahale kapasitesinin artırılması da tartışılmış. Kolluk güçleri artık daha fazla plastik mermi ve paintball silahları kullanabilecekler. Kolluk güçleri paintball silahını kullanma denemelerine İstanbul, Ankara, İzmir'de başladılar bile.

Ankara zirvesi AKP iktidarının kitlelere yönelik planlı saldırganlığının göstergesidir

AKP iktidarı, adı hak arama olan her türden girişime, en sıradan bir protesto gösterisine bile

tahammül etmiyor. Polis terörüyle karşılık veriyor. Hedefte işçiler, kamu emekçileri, emekçi köylüler, Kürt halkı, öğrenciler kısacası toplumun tüm emekçi kesimleri var. Dahası hedefte futbol taraftarları ve dolayısıyla stadyumlar var.

Dinci parti şefi sadece devlet terörü konusunda polisi cesaretlendirmiyor. Aynı zamanda şiddet araçlarını kullanan kolluk ve yargı arasında eş güdüm içinde kusursuz bir çalışma istiyor. Ankara Adliyesi'nde gerçekleşen zirve tam da bu anlayışla yapılan bir toplantının ifadesidir. Sadece baskı ve şiddet araçlarını tahkim etmekle yetinmeyen AKP iktidarı, Haziran ayına damgasını vuran büyük halk hareketine yönelik bir psikolojik savaş yürütüyor. AKP şefi gittiği her yerde büyük halk hareketine, büyük halk hareketinin öznesi olan güçlere saldırıyor. Tehditler savuruyor. Kolluğun terörüne ve dört bir yanda süren yargı terörüne tam destek veriyor.

AKP şefinin eylem ve söylemlerinin altında büyük halk hareketinden duyduğu korku var. Yapılan Ankara zirvesi de bu korkunun dolaysız sonuçlarından biridir. AKP iktidarı devletin ve onun gerisindeki burjuva sınıf egemenliğinin devamı için toplumsal korkuyu köpürtmeye çalışıyor.

AKP iktidarının çabaları, devlet terörünü büyütme yönelik planları en iyi ihtimalle sermaye devletini kısa bir süre rahatlatılabilir. Ne var ki, burjuvazi, devlet ve onun emrindeki kurumlar hangi önlemleri alırsa alsın, zor aygıtlarını ne kadar güçlendirirse güçlendirsün, işçi sınıfı ve emekçiler örgütlü bir devrimci güç olarak ayağa kalkıp öfkesini tüm kötülüklerin kaynağı olan sermaye düzeninin temellerine yönelttiği koşullarda burjuva sınıf iktidarı yıkılmaktan kurtulamaz. Zira büyük halk hareketi, köhnemiş sömürü düzeninin tüm baskı ve teröre rağmen tarihin çöplüğünde yerini eninde sonunda alacağı inancını büyütüştür.

Polis cinayeti düzenin temel bir pratiğidir

Devlet katlediyor! Nasıl olduğundan, hangi araç ve silah kullanıldığından bağımsız olarak sermaye düzeninin çıkarlarını savunmak için katlediyor.

Eylül ayının başında direniş eylemleri nedeniyle iki kişi daha katledildi. Antakya'da polis tarafından katledilen Abdullah Cömert için yapılan anmalar sırasında 10 Eylül günü Ahmet Atakan katledildi. Hemen ardından 13 Eylül günü Kadıköy'de günlerce biber gazının etkisine maruz kalan Serdar Kadakal hayatını kaybetti.

Devlet katlediyor! Nasıl olduğundan, hangi araç ve silah kullanıldığından bağımsız olarak sermaye düzeninin çıkarlarını savunmak için katlediyor. Ve her cinayetin ardından aynı sistematik ve pervasızlıkla bu sefer cinayetin aklanması ve gerçeğin örtbas edilmesi için çalışıyor. Her iki cinayet durumunda da bunun somut emarelerini görmek mümkün.

Serdar Kadakal Kadıköy'de evi bulunan, yine Kadıköy'de bir barda çalışan bir kişiydi. Polis 3 gün boyunca eylemcilere gaz bombalarıyla saldırdığı için eylemlere katılmasa da gaza maruz kalmıştı. Kadakal'ın biber gazının etkisinden öldüğü yakınları ve arkadaşları tarafından ifade edildi. Konuyla ilgili yapılan açıklamalar, devlet tarafından "Halkı kışkırtmaya yönelik" olarak tarif edildi. "Haber yapılması şaşkınlıkla izlenmektedir" diyen sermaye devleti, Kadakal'ın fişleme dosyalarında çok detay bulunamamış olacak ki, sigara ve alkol kullandığını "titizlikle" açığa çıkardı. "İlaçlarını düzenli kullanmadığını" dahi iddia eden polis, Kadakal'ın öldüğü gün biber gazı kullanılmamış olmasını kendine en büyük dayanak olarak sundu. Fakat bilimsel veriler biber gazının kalp hastalarında hayati risk doğurabildiğini ortaya koyuyor. Haziran Direnişi sürecinde benzer durumlara maruz kalan Ankara'da temizlik işçisi İrfan Tuna, İstanbul'da Selim Önder ve yine İstanbul'dan Zeynep Eryaşar biber gazının dolaylı etkisiyle hayatını kaybettiler. Çayan Birben, Metin Lokumcu, Hacı Zengin gibi örneklerle de biber gazının öldürücü silah olduğu zaten biliniyor. Fakat yapılan açıklama, şaşkınlık ibaresi, alkol ve sigara kullanımına vurgu manipülasyon için yeterli görülüyor.

Antakya'da Ahmet Atakan'ın hayatını kaybetmesinin hemen ardından polis, Akrep denen

zırlı araç kameralarından alınan görüntüleri öncelikle devlet ajansına, ardından da burjuva basına servis etti. Polis ayrıca yaptığı açıklamayla bir kez daha katledilen kişinin polise saldırı durumunda olduğunu savundu. Tayyip Erdoğan'ın da kullandığı "polise şiddet uygularken ölenler" tanımıyla cinayet meşrulaştırılmaya çalışıldı. Bu kez Ahmet Atakan'ın çatıdaki güneş panellerini polise atmak için sökerken düştüğü senaryosu yazılmıştı. Fakat olay yerine gidildiğinde bu savın mesnetsiz olduğu çok açık ortaya çıkıyordu. Güneş panelleri beton ayaklarla yere sabitlenmiş, Atakan'ın düştüğü belirtilen noktaya 14 metre mesafedeydi. Bu da aslında iddianın gerçekte ilişkisinin hiç aranmadan ifade edildiğini gösteriyor. Polis, cinayetin ardından yaptığı bu açıklamalarla suyu bulandırmayı, işçi ve emekçilerin bir kısmında dahi olsa kuşku uyandırmayı amaçlıyor. Keza gerici-dinci gürhunun kara propaganda yöntemleriyle birlikte gündeme gelen bu türden açıklamalar kendisine daha geniş bir etki alanı bulabiliyor.

Polis şiddetinin bir bütün olarak düzen güçleri tarafından sahiplenilmesinin nedeni bunun temel bir düzen pratiği olmasıdır. Bunun için kolluk güçlerinden basınına, yargısından hükümetine kadar her açıklama ve uygulama birbirine paraleldir. Polis Ahmet Şahbaz Ethem Sarısülük'ü katleder, MOBESE başındaki polis kamerayı farklı yöne çevirir, mahkeme tutuksuz 'yargılar', sermaye hükümeti sözcüleri polise atılan taş sayısını sayar, polise şiddet uygulayanın öldüğünü söyler, burjuva basın katledilenin eylem fotoğraflarını sıralayarak "terörist" profili yaratmaya çalışır. Bu senaryo bugün de Ahmet Atakan için eksiksiz hayata geçirilmiştir. Yargı hala polisler hakkında soruşturmada adım atmazken gerici basın Ahmet'in "Allah'a küfür ettiği" görüntüleri yayınladı, "arkadaşlarının aşağıya attığı" imalarını yaydı. Ve düzen sözcüleri adına bu sefer Egemen Bağış kin kustu.

AB Bakanı ve Başmüzakereci Egemen Bağış, katıldığı bir programda dinci-gerici AKP'nin nefret diliyle katledilen direnişçiler için şunları söyledi: "Suriye'de iki yılda 100 bin kişi öldü. Gıkyı çıkmayan uluslararası medya, Taksim'deki basit bir gösteri için 8 saat aralıksız yayın yaptı. Sanki dünyaya bir iç savaş yaşıyormuşuz gibi gösterdi" dedi. Program sunucusunun "Basit demeyelim isterseniz. İnsanlar hayatlarını kaybettiler" sözü üzerineyse "Suriye'de 100 bin kişinin hayatını kaybettiği olaylarla kıyaslırsanız deve de kulak..." ifadelerini kullandı.

Egemen zihniyetin yeni cinayetlere teşvik sunan açıklamalarının yansıması olarak Bağış, Gezi Parkı'nın polis terörüyle boşaltıldığı gün de "Şu saatten sonra orda bulunanları devlet terör örgütü mensubu olarak değerlendirmek zorunda kalacaktır" demişti.

Görünen o ki, bugün AKP eliyle polisin yetkileri artırılarak, saldırı alanı genişletilerek işçi ve emekçilerin mücadelesine karşı şiddet politikası sistematik bir şekilde hayata geçirilerek Haziran Direnişi'nde yerle bir olan korku duvarlarını yeniden inşa etmeye çalışıyorlar.

Kadıköy'de işkence ve çıplak arama

Geçtiğimiz hafta Ahmet Atakan'ın polis tarafından katledilmesi binleri bir kez daha sokaklara dökmüş, Türkiye'nin dört bir yanında eylemler gerçekleştirilmişti. Her fırsatta Eylül korkusunu dillendiren sermaye devleti ise Ahmet'i anmak için sokağa çıkan kitlelere bir kez daha azgınca saldırmış, dizginsiz polis terörü sokaklarda kol gezmişti.

İstanbul Kadıköy, polis terörünün ve direnişin en şiddetli yaşandığı yerlerden birisi oldu. Polis bir taraftan kitleye TOMA'larla, gaz bombası ve plastik mermilerle saldırmış öte yandan onlarca kişiyi sokak ortasında işkence yaparak gözaltına almıştı.

Sokak ortasında işkence

12 Eylül günü yapılan eylemde gözaltına alınanlara yönelik baskı ve işkence daha sokak ortasında başladı. Gerçek Gündem'de yer alan bir habere göre, gece yarısına kadar süren eylem sırasında Süreyya Operası önünden gözaltına alınan T.K isimli bir kadın eylemci, yaşadıklarını şu sözlerle anlattı; "Yanımıza 7-8 çevik kuvvet polisi geldi. Gazdan nefes alamadığım için yere yattım. Bir polis karşımıza geçip, 'Direnin bakalım şimdi' diyerek plastik mermi sıkmaya başladı. Yarım metre bile yoktu aramızda. Herkes yere yattı, polisler 'Kalkın' diye bağırıyorlar. Kalkamadım, tökezledim. Bunun üzerine bir polis 'Kalk diyorum sana' diyerek sağ ayağıma tekme atmaya başladı. Vurduğu ayağım 3 ay önce kırılmış, alçıdan çıkmalı henüz 2 ay olmuştu. Canım çok acıdı ve tüm gece acı çektim."

Sokak ortasında işkenceye maruz kalan T.K, polis tarafından İskele Polis Merkezi'ne götürüldüğünü, işkencenin karakolda da sürdüğünü belirtti.

Karakolda işkence ve çıplak arama dayatması

T.K, yaşadığı işkencenin İskele Polis Merkezi'nde devam ettiğini belirterek şunları söyledi: "Yol boyunca hakarete maruz kaldım. İskele Polis Merkezi'ne götürüldüğümüzde 10 kadındık. Teker teker odaya alınıp, ifade vermemiz istendi. Avukatsız konuşmak istemediğimi söyledim. Ben ve bir kadın dışında 8 kadın serbest bırakıldı. Önce diğer kadını arama için odaya aldılar, ardından beni. Odaya alındığımda fark ettim ki oda gaz kokuyor ve odaya giren öksürüyordu; öksürmekten duramadım. Kadın polis üstümdeki her şeyi çıkarmamı istediğinde itiraz ettim. 'Hayır, çıkaracaksınız' dediğinde hem nefes alamadığım için hem de ayağımın ağrısından gücüm kalmadı, daha fazla direnemedim. Üzerimdeki her şeyi çıkarttıktan sonra benden eğilip, kalkmamı istedi, zaten öksürmeye devam ediyordum."

Gözaltı boyunca polis şiddetine maruz kalan T.K sağlık kontrolü için Göztepe Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne götürüldü. Yapılan kontrollerde ayağında çatlak olduğu belirlenen T.K'nın ayağı alçıya alındıktan sonra serbest bırakıldı.

Gözaltından “çıkan”lar...

Kadıköy’de 15 Eylül’de yapılan Forumfest’in ardından yaşanan polis terörü ve gözaltı saldırısına bir bakalım istedim. Öncelikle belirtmek gerekir ki, Forumfest’in ardından yapılan polis saldırısı tam bir tahammülsüzlüğün ürünü idi. Kitle festivalinden çıkmış, Boğa’ya doğru yürümüş ve andıkları Ethem, Ali İsmail, Medeni, Mehmet, Abdullah ve Ahmet’in katili polisleri oturma eylemi yaparak protesto etmişlerdi. Tekrar gerçekleştirdikleri yürüyüşün ardından dağılmaya başladılar. İşte bu esnada polisin dağılan kitleyi hem önden hem de arkadan sarıp ortaya alarak sıkıştırarak tarzda saldırılmasının hiçbir gerekçesi olamaz.

Belli ki sermaye devleti Gezi Direnişi gibi, festivali de sindiremedi. 15 Eylül’deki saldırının başka bir açıklaması yok. Bu histerik davranışla başlayan saldırı aynı biçimde sürdü. Bol miktarda kullanılan plastik mermi, gaz bombaları, önüne gelene saldırmalar, çanta aramalar, gözaltına almalar... “İleri demokrasi” ürünü saldırı, aynı anlayışla gecenin ilerleyen saatlerine kadar sürdü.

Bu saldırıda gözaltına alınanlar arasındaydım. Sivil polis ekiplerinin boğa heykelinin olduğu bölgede, yoldan geçen insanların çantalarını aramalarını ve orada duranları kovmalarını görüntülemeye çalışıyordum. Başka bir eylemde arkamdan koşarak beni yakalamaya çalışan sivil polisin başında olduğu sivil polis grubunun iki kadını iterek kaldırdığını gördüm. Onları çekmek üzereyken bahsettiğim sivil polis bir anda beni gördü ve hızla yanıma yaklaştı. “Çekme” diyerek, elini fotoğraf makineme uzattı ve beni de itmeye başladı. Sonra yanındakilerini çağırarak, beni gözaltına alıp, biraz ilerde bulunan “müdürüm” dedikleri kıdemli bir polisin yanına götürdüler. Ve müdüre “çekilmesini söyledim, saldırınca aldım” dedi. Müdüre, “yalan söylüyor bir de bana sorun” dedim, o ise gözaltına aldırdı. Böylelikle savcılıktan serbest bırakılana kadar süren gözaltı hikayem başlamış oldu.

Boyunumda basın olduğumu belirten kartım, elimde fotoğraf makinemin olması, artık ilk saldırı nedeni oluyor. Hele bir de önceden gözüne kestirmişlerse, görüldüğünde direk hedefsin. Neden mesala yanımda olan başka bir gazeteciyi almadı, bu sakallı sivil polis? Veya haber takip ettiğim ortadayken “müdür” sıfatlı polis, neden serbest bırakmadı? Benzer soruları gözaltına alınan Gökhan Biçici’nin yaşadıklarına, Anadolu Ajansı muhabirine yapılabildiğini bakarak da sorabiliriz. Boyunlarında tanıtım kartı ellerinde görüntü makineleri olanların maruz kaldığı saldırı, basına ve özgürlüğüne dönük bir zorbalıktan başka şey değil.

Götürüldüğümüz karakolda, 4 kişiyiz. Ben, Gökhan, Erman ve bir sivil faşist. Polis, bu şahsı eylemcilere sapanla bilye atarken ensesinden yakalıyor ve karakola bizim yanımıza getiriyor. Sapan, bilye ve bıçakla yakalanan bu şahsı karakolda ifade verdikten sonra serbest bırakıldı. Vatan sevgisiyle bunu yaptığını, 25 kişilik ekipler halinde eylemlere gönderildiklerini “açıklıkla” ifade etti ve salıverildi. Oysa bu “araçlar” bir eylemcinin çantasından çıkarsa, acaba kaç yıl yatar. Üzerlerinde “araç”sız gözaltına alınan, tek başına slogan atan Erman ve gece ilerleyen saatlerde karakola getirilen bir genç kadın “adli kontrol” kararı ile serbest bırakılırken, sorulmuş polisler, insan hayatına kasteden ve üzerinde öldürücü bir alet bulunan kişiyi neye göre serbest bıraktınız? Adaletle seslenelim: Nerdesin? Solisyon, gaz maskesi taşımanın, biz basın emekçilerinde olması bile suç sayılırken, puşi takan bir öğrencinin bırakın serbest bırakılmasını, yargılanmak için yılları beklediği bir ülkede, “faşizme özgürlük”ün anlamı bu olsa gerek.

Daha bitmedi, polisler eylemcilere saldırma amaçlarını Erman’la yaptıkları sohbette şöyle anlatıyorlar: “Olum siz devrim yapmak istiyorsunuz, sosyalizmi istiyorsunuz”.

Gelelim polisin hazırladığı “Yakalama Tutanağı”na. “Marjinal grupların yaptığı Forumfest’in ardından...” diye başlıyor tutanak. Marjinallik sürüyor, haberimiz ola! AKP ve sermaye iktidarının demokrasi sınırı gidim ilerlememiş. Tutanağın gerisi benim polise saldırdığımı yazan düzmece sözlerden ibaret.

Poliste ifade vermeyi reddettim. Beni engelleyip, darp edeceksin, sonra “Söylersin ne oldu” diyerek ifade vermemi isteyeceksin. Faili olduğun bir işin ifadesini alamazsın, polis! Hesabını verirsin, vereceksin. Keyfilik bu kadarla da bitmiyor. Hastaneye muayeneye gidiyoruz. Muayene sırasında polis de bulunuyor. Bu uygulamayı reddettim. Tükürük örneği alınmaya çalışılıyorsa buna da direneceğimden emin olabilirler.

Evet, bir gözaltı serüveninden yine, hukuksuzluk, polis terörü, “faşizme özgürlük” hikayesiyle ayrıldım. Üzerimize düşen sorumluluklar açık. Öncelikle emekçi olarak ait olduğumuz sınıfın çıkarları ve özgür yarınlar için, polis ve devlet terörüne karşı, haklarımızı savunmak önümüzde duruyor. Gerçekleri ortaya çıkararak, işçi, emekçi ve halkların sesi olmak bize düşen başlıca görev. Bizlerin de özgürlüğü, parçası olduğumuz işçi sınıfıyla birlikte vereceğimiz örgütlü mücadele ile sağlanacak.

Kızıl Bayrak çalışanı M. Ali Karabulut

Sesimizi boğmaya gücünüz yetmez

Sermaye devleti tarafından kitle hareketini bastırmak için devreye sokulan azgın polis terörü kesintisiz bir şekilde sürdürüyor. Sermaye devleti, özgürlükleri ve gelecekleri için meydanlara akan kitlelerin üzerine TOMA’larıyla, gaz bombalarıyla, plastik mermileriyle saldırıyor.

Bilindiği gibi Haziran Direnişi’nden bugüne sokaklarda kol gezen polis şiddetinin bir hedefi de devrimci-ilerci basın çalışanları oldu. Gelişen kitle hareketini izlemek ve emekçi kitlelere yansıtmak için gece gündüz demeden emek harcayan devrimci-ilerci basın çalışanları defalarca gözaltına alındı, sokak ortasında işkenceye maruz kaldı. Bütün bu polis teröründen her defasında gazetemiz çalışanları da nasibini aldı.

Devrimci-ilerci basını hedef alan saldırıların son örneklerini Kadıköy’de bir kez daha yaşadık. Gazetemiz çalışanı **Mehmet Ali Karabulut**, Kadıköy’deki eylemleri izlerken polis tarafından sokak ortasında işkence yapılarak gözaltına alındı. Karabulut’un devrimci basın çalışanı olduğu bilinen polis saldırısına maruz kalması ise manidar. Yine dünkü eylemleri izlemek için orada olan **İMC TV** editörlerinden **Gökhan Biçici** de gözaltı saldırısına maruz kaldı. Hatırlanacağı gibi Biçici’ye Haziran Direnişi sürecinde sokak ortasında saatlerce işkence edilmiş, ardından gözaltına alınmıştı.

Buradan bir kez daha belirtiyoruz ki; sesimizi boğmaya gücünüz yetmez. Bizler devrimci basın geleneğinin günümüz temsilcileri olarak, defalarca bu türden zorbalıkların hedefi olduk. Fakat bildiğimiz yoldan yürümeye, işçi ve emekçilere gerçekleri aktarmaya, onlara gerçek kurtuluşun yolunu göstermeye devam ettik. Devrim ve sosyalizm davasının sesi ve soluğu olmaktan asla geri durmadık. Bundan sonra da bu aynı tutumu sürdürüleceğimize kimsenin kuşkusunu olmasın.

Sınıfın, devrimin ve sosyalizmin sesi Kızıl Bayrak susmadı, susmayacak!

Kızıl Bayrak

16.09.08

İstanbul forumları devam ediyor!

İstanbul'un dört bir yanında gerçekleştirilen forumlarla kitleler yeni fikirleri tartışıyor, paylaşıyor ve üretiyor. Forumlar kendi bölgelerinin özgün gündemleri kadar yaşanan güncel gelişmeler üzerinden ülke gündemini de tartışıyor. Cami-cemevi projesinden Antakya'da Ahmet Atakan'ın katledilmesine, her gelişme forumlarla birlikte değerlendirilerek refleksler üretiliyor.

Şahintepe'de direniş şehitleri için 12 Eylül günü yürüyüş gerçekleştirildi. Mahallenin sokakları ve merkezi noktaları dolaşarak emekçilere mücadele çağrısı yapıldı.

Esenyurt Dayanışması Yeşilkent'te gerçekleştireceği forum öncesi Ahmet Atakan'ın katledilmesi üzerine protesto yürüyüşü gerçekleştirdi. Forum Ahmet Atakan şahsında tüm Haziran Direnişi'nde ölümsüzleşenler ve ölümünün 29. yılında devrimci sanatçı Yılmaz Güney anısına saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşu esnasında hep bir ağızdan Enternasyonal marşı okundu. Ardından Eğitim Sen 7 No'lu Şube'den bir kamu emekçisinin eğitimde yaşanan sorunlar üzerine yaptığı sunumla forum başlatıldı. Esenyurt Dayanışması, Yeşilkent forumu tarafından yürütülen okullara ücretsiz servis hakkı için başlatılan imza kampanyası üzerine de bilgilendirmede bulundu.

Forumun ardından Yılmaz Güney anması gerçekleştirildi.

Küçükçekmece Dayanışması'nın geçtiğimiz hafta içerisinde oluşturduğu ve ilk toplantısını aldığı kadın komisyonu, yaptığı planlama çerçevesinde kadına yönelik şiddete karşı imza kampanyası başlattı.

14 Eylül günü Cennet Kapalı Cade'de stand açıldı. Pek çok kişi imza kampanyasına ilgi ile yaklaşırken, kadın sorunu karşısında mücadele etme çağrısı yapıldı.

13 Eylül Cuma günü ise forumda emperyalist savaş ve saldırganlık politikaları gündemleştirildi.

17 Eylül'de, direniş sürecinde yaşamını yitirenler için Cennet Kapalı Cade'de oturma eylemi gerçekleştirildi. Oturma eylemi boyunca pek çok kişi ile yaşamını yitirenler ve forum üzerine sohbetler gerçekleştirildi.

Aydınlı'da "Gezi Tutsakları ve Rojava'yla Dayanışma etkinliği" başlığı ile çağrısı yapılan etkinlik 14 Eylül günü Newroz Alanı'nda gerçekleştirildi.

Etkinlik Taksim şehitleri şahsında mücadelede şehit düşenler için saygı duruşuyla başladı.

Etkinlikte Musa Kurt, Grup Abdal, Fırat Eriş sahne aldı. Gezi Tutsakları Aileleri de söz alarak dayanışma çağrısı yaptı. Ayrıca Feniş işçilerinin mücadelesi de selamlanarak işçi ve emekçilere destek olma çağrısında bulunuldu. Sahneden HDK adına da bir konuşma yapıldı.

Etkinlik alanında *Kızıl Bayrak*, TÖP-G, Evrensel ve KÖZ stand açtı. BDSP'li sınıf devrimcileri ayrıca alanda Feniş işçileriyle dayanışmaya çağırın bildirimleri dağıttılar.

16 Eylül akşamı Yurtiçi Kargo direniş alanı yanında gerçekleştirilen **Saadetdere** Forumu'na konuşmacı olarak Hubyar Sultan Alevi Kültür Derneği Başkanı Ali Kenanoğlu katıldı.

Konuşmanın ardından forum katılımcılarının konuyla ilgili görüşleri ve soruları alındı. Bu bölümde söz alan birçok kişi devletin inkar ve asimilasyon politikaları üzerinde durdu.

Forumda ayrıca, Avrupa Yakası 3. Bölge Forumlar Koordinasyonu'na "Gezi tutsaklarıyla dayanışma" amacıyla ortak bir etkinlik örgütlenme önerisinin götürülmesi de oylamayla kararlaştırıldı.

Forumdan önce Depo Kapalı Cade girişinde toplanılarak gerçekleştirilen yürüyüşte ise Türkiye'nin dört bir yanında yakılan direniş ateşinin sönmeyeceği söylendi.

Kadıköy Altıyol'da Boğa heykeli önünde biraraya gelen Caferağa, Osmanağa, Yeldeğirmeni, Acıbadem Mahalle Meclisleri 15 Eylül günü yaptıkları ortak eylemle polis şiddetini protesto ettiler.

Kartallı Kazım Meydanı'nda 13 Eylül günü toplanan forum polis tarafından katledilen Ahmet Atakan'a atfedildi. Forum Ahmet Atakan şahsında devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşu ile başladı.

Söz, forum kürsüsünde düşüncelerini ifade etmek isteyen emekçilere bırakıldı. Forum açılışında 12 Eylül düzeninin hala sürdüğü, Haziran Direnişi ile ayağa kalkan kitlelere karşı kullanılan polis-devlet terörü, direniş sürecinde ölümsüzlüğe uğurladıklarımız, cami-cemevi projesini yürüten İzzettin Doğan'ın günümüzün Hızır paşalarından biri olduğu ve Hızır paşaların karşısında her zaman Pir Sultan Abdalları bulacağından bahsedilerek tek çözümün örgütlülük olduğu vurgulandı.

Ardından söz Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Pendik Şubesi'ne bırakıldı. Konuşmada cami-cemevi projesinin bir asimilasyon projesi olduğu vurgulandı.

Konuşmadan sonra Emekçi'nin bir etkinlikte İzzettin Doğan ile ilgili bir konuşması sinevizyonla gösterildi. Ardından 12 Eylül'ü anlatan kısa bir sinevizyon gösterildi. Gezi tutsaklarından Orhan Yıldız'ın Burcu Koçlu için yazdığı mektup okunarak gezi tutsaklarına selam gönderildi.

Ardından emekçi kadınlar sahneye gelerek peş peşe anlamlı konuşmalar gerçekleştirdiler.

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Pendik Şubesi müzik grubu sahneye çıktı ve coşkulu konuşmalarla ezgilerine başladılar.

Forum öncesi hafta boyunca el ilanı, afiş ve mahallelerde sesli çağrılar gerçekleştirildi. Forum alanında "Ahmet Atakan ölümsüzdür!" ozaliti açıldı. Sahnenin ön kısmına Pendik PSAKD'den getirilen Gezi şehitlerinin resimleri ve önerilerine camlar içinde mumlar yerleştirildi. Oldukça coşkulu ve öfkeli geçen foruma 300'ü aşkın kişi katıldı.

Kartal'da forum gerçekleşmeden önce iki ayrı yürüyüş gerçekleştirildi. Birincisi Kartal Cem Evi'nin önünde "Ahmet Atakan ölümsüzdür! Karlıktepe Halkı" pankartı açılarak Milangaz'a yüründü. Kartal Aslantepo polis merkezinin önünde kısa bir oturma eylemi yapılarak Kartal meydana geçilerek basın metni okundu. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylem "Faşizme karşı omuz omuz!" sloganları ile bitirildi.

Bir diğer eylemse Kartallı Kazım Meydanı'ndan Kartal Meydanı'na doğru yapılan yürüyüşü. "Ahmet Atakan ölümsüzdür!" sloganları ile Kartal Meydanı'na gelen kitle Bankalar Caddesi'nden geçerek Kartal Meydanı'nda 10 dakikalık oturma eylemi gerçekleştirdiler.

Binler Kadıköy'de buluştu!

Anadolu yakası forumlarının çağrısıyla gündeme gelen ardından İstanbul'daki tüm forumların da ortaklaşmasıyla kararı alınan "Eylül'de gel" mitingi 15 Eylül'de Kadıköy'de gerçekleştirildi. Sermaye devleti etkinliğe tahammülsüzlüğünü, yürüyüş yapıp dağılan kitleye saldırarak gösterdi.

Festival için tekil katılımlar olurken aralarında Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, HDK'nın olduğu kurumlar, mahallelerden forumlar alana yürüyüşle katıldılar.

Alanda Ekim Gençliği, Çağdaş Hukukçular Derneği, Kaldıraç dergisi, Birgün, Evrensel gazetesi ve Gezi Direnişi tutsak aileleri stand açtılar. Alanın birçok noktasına direniş sürecinde katledilenleri anan pankartlar asıldı.

Feniş işçilerinin mücadelesi sahneden anons edilerek duyuruldu ve "Her yer Feniş her yer direniş!" sloganı atılarak mücadeleleri selamlandı. Hava-İş üyesi grevci THY işçileri ve aylardır mücadele yürüten Hey Tekstil işçileri de etkinliğe katıldı.

Festival programında Boğaziçi Jazz Korosu, Özbi, Özge Kutucularoğlu, Praksis, Hayko Cepkin, Ceylan Ertem, Grup Yorum, Cenk Taner, Mem Ba Zid, Marsis, Yeni Türkü, Bulutsuzluk Özlemi ve Kardeş Türküler ezgileriyle yer aldı.

Festivale gelen on binler, direniş sürecinde katledilenler için saygı duruşu gerçekleştirdi. Katledilenlerin isimleri sayılarak "Yaşıyor!" diye haykırıldı. Saygı duruşunun ardından "Gündoğdu" marşı hep bir ağızdan söylendi.

Forumlar adına konuşma gerçekleştirildi. Emperyalist savaş politikaları, polis terörü, Kürt halkı üzerindeki imha ve inkar politikalarına değinilen açıklamada, adalet, özgürlük ve barış için sokaklarda olmaya devam edileceği belirtildi.

Etkinlikte Mehmet Ayvalıtaş'ın annesi ve Berkin Elvan'ın babası da birer konuşma gerçekleştirdi. Taksim Dayanışması adına İstanbul Tabip Odası Genel Sekreteri Ali Çerkezoğlu konuşma yaptı. Festival mücadelenin süreceği mesajı verilerek sonlandırıldı.

Festivalin ardından boğa heykeline yürüyen kitle burada oturma eylemi yaptıktan sonra, Söğütluçeşme yönüne doğru ilerledi. Polisin köprü üzerinde konuşlandığını ve saldırı için beklediğini gören kitle, geriye doğru yürüyerek dağılmaya başladı. Bunun üzerine kitleyi iki taraftan saran polis, tazyikli su ile saldırmaya başladı. Polis saldırısında İMC TV'den Gökhan Biçici ve Kızıl Bayrak muhabiri Mehmet Ali Karabulut darp edilerek gözaltına alındı. Başka gözaltıların da olduğu eylemde, gözaltılar daha sonra ifadeleri alındıktan sonra serbest bırakıldı. İki kişi hakkında savcılık "Adli denetim" kararı verdi.

“Özgürlük ve eşitlik için ortak mücadeleye zeminleri yaratmalıyız”

Garip Dede Türbesi Yönetim Kurulu Başkanı Celal Fırat'la cami-cemevi projesi üzerine konuştuk.

- Bu projeden ne zaman haberiniz oldu?

Kurumunuza veya bağlı bulunduğunuz federasyona danışıldı mı, paylaşıldı mı?

- Hayır. Bu proje arsa tahsisi konusuyla birlikte su yüzüne çıktı, dolayısıyla biz de bu vesileyle öğrenmiş olduk. Aslında alevi kurumları düzenli toplantılar alır, çeşitli gündemleri konuşur, tartışır. Cem Vakfı da Alevi Vakıflar Federasyonu'nu temsilen bu toplantılara gelir. Ona rağmen bu toplantılarda bu projeden hiç bahsetmediler.

- Proje Cem Vakfı dışında onay veren federasyon veya kurumlar var mı? Federasyonlar bu konuda ne düşünüyor?

- Şu anda bizim cemevimizin de bağlı olduğu dernekler federasyonu, Alevi kültür dernekleri, Alevi Bektaşî Federasyonu ve bağlı cemevlerinin % 98 i bu projeye karşı çıkıyor. Onay veren kurumlar AKP hükümetinin kurduğu alevi kurumlarıdır, hatta bu kurumlar federasyon olma noktasına kadar gelmiş durumdadır. Bu da Alevi toplumunun iyi niyetinden kaynaklanıyor. Hz. Ali'nin, Hz. Muhammed'in, Hz. Hüseyin'in resimlerini gördükleri kurumlara iyi niyetlerinden dolayı sorgulamadan güven duyuyorlar, buraları sahipleniyorlar, yöneticilerinin amaçları doğrultusunda kullanılıyorlar. Ezilmişlik o kadar derin ki. Alevi toplumunu temsil etmeyen bu kurumlar ve Cem Vakfı'nın ortak projesidir bu. Bir de benim de üyesi olduğum Alevi Dedeler Birliği'ne de bu konuda danışılmış ve olumlu yanıt almışlar, bunun üzerine bu kurumdan istifa ettim. Alevi inanç önderleri dik durmalı, büyük sorumlulukları var. Vicdanı ile cüzdani arasında sıkışan dedeler istemiyoruz. Belki dedeler ileride yaptıkları hatayı anlayacaklar ama iş iştent geçtikten sonra bir önemi yok, önemli olan bu projeye şimdi karşı koyup engel olabilmek.

- Proje için bir bahçede cami, cemevi bir de aşevi olduğu söyleniyor. Bildiğiniz farklı bir detay var mı?

- Öğrendiğimiz kadarıyla proje başta cami ve cemevi olarak düzenlenmiş. Fakat İzzettin Doğan projeye bir aşevi eklenmesini istemiş. Cemevlerinde mutlaka aşevleri olur, insanlara lokma dağıtılır. Böylelikle daha fazla insanın oraya gelmesi ve orayı sahiplenmesi hedeflenmiş. Dolayısıyla daha fazla insanın asimile edilmesi de.

- Bu projenin temel atma töreninde Tuzluca'yı halkı günler süren çatışmalı eylemlerle projeyi protesto etti. Siz bu protestoyu nasıl değerlendiriyorsunuz? Siz de bu projeye karşısınız, siz neden karşısınız?

- Cami her türlü desteğin sunulduğu görkemli bir ideoloji. Cemevi ise daha mütevazî. İkisini bir tencere içerisinde harmanlamının imkanı yok aslında. Hedeflenen tamamen Aleviliğin içerisini boşaltmak. Cemevi aleviler için çok donanımlı bir yapı. Bu iki proje birleştirildiğinde çok ciddi sıkıntılar yaşanacak. Örneğin cemevinde tam cemdeyken hoca ezana başlayacak. Ne yapacağız? Semahı mı durduracağız?

Nasıl aynı noktaya getireceğiz? Sünni cemaatin içerisinde iyi niyetli insanlar olabilir. Alevi insanların arasında iyi niyetli insanlar olabilir. Ancak bu dışarıdan provokasyona çok açık bir durum. Her iki inancın kendine özel dönemleri var. Sünnilerin ramazan ayı var. Bizim muharrem ayımız var, böyle hassas dönemlerde sorun olmayacağını kimse bize garanti edemez. Maraş'ta ve Sivas'ta devlet insanların dini hassasiyetini cami aracılığıyla kullandı, yine yapmayacaklarına emin olamayız. Biz hiçbir zaman hoşgörüsüzlük etmedik. Sivas'ta onbinlerce insan 33 kişiyi katletti. Devlet bunu seyretti. Aynı çatının altında olduğumuzu düşünün aynı şeyleri yapmazlar mı? Ben bunu sorarım. Bu toplum bu kadar hakaretlere uğramalarına rağmen, katledilmelerine rağmen hiçbir zaman zalim olmamıştır. Şimdi Rojava'da Suriye'de görüyoruz. Alevileri, Kürtleri katlediyorlar. Kadınları helaldir deniyor. Geçmişteki zihniyetle şimdiki zihniyet aynı. Bizim hiç kimseyle sıkıntımız yok, bizim sıkıntımız devletle, politikalarıyla. Şu anda Aleviler büyük baskı altında. Kim tarafından, devlet tarafından. Bağnaz bir yapı var. İnsanlar çalıştığı yerde ben Aleviyim diyemiyor.

- Madem samimi bir niyet var Aleviliği tanıtmak konusunda o zaman cami-cemevi yapacaklarına gelsinler cemevlerini camilerin yanı başına yapalım. Ayasofyanın yanına mesela. İşte o zaman herkes cemevini ve aleviliği tanırsın. Ama niyet o değilki. Tuzluca'yı Alevi emekçilerin yoğun olduğu bir yer. Buraya cami-cemevi projesinin yapılması daha manidardır. Bunun İstanbul ayağı da var, Sarıyer'de. Protesto edenler için ne dediler; bunlar alevi değil. Bu insanlar bu yol için canlarını ortaya koyan insanlardır. Bir kesim bize karşı çıkmamamız için baskı yapıyor. Bizse onlara şunu söylüyoruz: Hz. Ali nin ünlü bir sözü vardır. "Haksızlığa boyun eğerseniz, hakkınızla birlikte şerefınızı de kaybedersiniz." İşte Tuzluca'yı'da halk bunun için direndi. Düne kadar cemevine cümbüş evi diyenler şimdi kültür evi diyor. Kendilerince cemevlerine istedikleri farklı misyonlar biçecekler. Yani proje tamamıyla Aleviliğin içeriğini boşaltma girişimidir. Onlara göre bizim yolumuz yanlış, bizi bu yoldan çevirme uğraşısıdır bu. İşte saygı ve hoşgörü bu noktada onlar tarafından tüketilmiş oluyor. Dönen dönsün, biz dönmeyiz yolumuzdan. Saygı duyuyorsanız bize karışmasınlar, istediğimiz yerde istediğimiz şekilde ibadet edelim. Hz. Hüseyin'in dediği gibi "onursuz yüz gün yaşayacağımıza onurlu bir gün yaşamayı tercih ederiz." Buna karşı durmak bu anlamda bize miras bırakılan bir sorumluluktur. Bin yılın projesi dedikleri bu proje bize göre bin yılın rezaletidir.

- Birçok Alevi kurumu toplanıp, bu projeye karşı ortak bir deklarasyon yayınladı. Bu deklarasyonda Garip Dede dergahının da imzası var. Buna göre mitingler ve çeşitli eylemler yapılacağı iddiası öne çıkıyor. Peki neler yapacaksınız, öncelikli gündeminiz sadece bu proje mi olacak?

- Aslında çıkışımız temelde cami-cemevi projesi için değil. Biz bir yıl önce eşit yurttaşlık talebi altında çeşitli

eylemler ve mitingler yapmıştık ve devam edeceğimizi de duyurmuştu. Önümüze koyduğumuz takvim bunun devamı aslında. Sadece bu proje takvimimizi öne çekmemizi, hızlandırmamızı sağladı. Sadece yurtiçinde değil, Avrupa ve Amerika olmak üzere bir çok ülkede de eylemlerimiz olacak. Bazı haddini bilmeyen insanlar cemevinin böyle meselelere girmemesi gerektiği, dergahın asıl görevinin cem yapıp lokma dağıtmak olduğu yönünde sözler söylüyorlar. Biz cemevlerinin asıl görevinin toplumu aydınlatmak, gelecek tehlikelere karşı önlem almak olduğunu düşünüyoruz. Ortak hareket ettiğimiz kurumların görüşleri birbirinin aynısı değil, olamaz da. Biz "Yol bir, süreç binbir" diyoruz. Saygı uzlaşma için esastır.

- Peki öne çıkaracağınız talepler neler ?

- Bizim sorunlarımız sadece inançsal sorunlar değil. Sünnisi, Alevisi, Kürdü tüm yurttaşların ortak sorunları var. Onurlu bir yaşama yetecek çalışma ücreti istiyoruz. Düzgün bir eğitim sistemi istiyoruz. 4+4+4 eğitim sistemi getirdiği yeni bir dizi uygulamayla devletin asimilasyon programının önemli bir ayağını oluşturuyor. Buna da karşı çıkıyoruz. Zorunlu din derslerinin kaldırılmasını istiyoruz. Cemevlerinin yasal statüye bağlanmasını istiyoruz. Diyanet İşleri Başkanlığı'nın kaldırılmasını ya da tüm inançları sahiplenilen tekçi olmayan bir yapıda devam etmesini istiyoruz.

- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı ?

- İlericiler, solcular ve devrimciler cemevlerine gelsinler. Buraları sahiplensin ve yön versinler. Biz devrimi başka türlü yapamayız, buralar da toplumun bilincini yükseltip, Türk, Kürt, Ermeni, Alevi, Sünni demeden özgürlük ve eşitlik için ortak mücadeleye zeminleri yaratmalıyız. Bu işe de cemevlerinden başlamalıyız. Teşekkürler.

Tuzluçayır talepleri için sokaklarda!

Fethullah Gülen ve Cem Vakfı ortaklığıyla yapımına başlanan cami-cemevi projesine karşı Tuzluçayır'da başlayan direniş kararlılıkla sürdü.

Fethullah Gülen ve Cem Vakfı ortaklığıyla yapımına başlanan cami-cemevi projesine karşı Tuzluçayır'da başlayan direniş kararlılıkla sürdü. Günlerce polislin azgınca saldırıları karşısında emekçiler ve devrimci, ilerici güçler günlerce direnerek taleplerine sahip çıktıklarını haykırdılar.

12 Eylül

Direnin 6. gününde yine Tuzluçayır Meydan'da toplanılmaya başlandı. Polis yığınağının olduğu inşaat çevresinde direnişin "Cami-cemevi inşaatı durdurulsun", "Polis mahalleden çekilsin" talepleri yerine getirilene kadar süreceği kararlılıkla haykırdı. Tuzluçayır Meydan'da kitle sloganlarla bekleyişini sürdürürken, polis Kartaltepe'den kitleye gaz bombası attı. Gaz bombalarına havai fişek ve taşlarla karşılık verildi. Polis "dağılın" ve "Mahalle halkından özür diliyoruz, demokratik haklar taş atarak kazanılmaz" gibi anonslarla bilindik marjinal gruplar söylemini sürdürerek ilerici-devrimci gruplarla emekçileri bölmeye çalıştı.

Tuzluçayır'da polis tüm saldırı taktiklerini uyguladı. Akrep üzerinden gaz bombası atışı, caddeleri karartma gibi tüm yöntemler devreye sokuldu. Polislin saldırıları karşısında kitle direniş sürecinde katledilenleri sloganlarla anarak direndi. "Ahmet Atakan, mücadeleye devam!", "Ethem yoldaş ölümsüzdür!" sloganları barikatlarda haykırdı.

Polis saldırılarına Abidin Paşa ve Süleyman Ayten Caddesi üzerinden devam etti. Saldırı sırasında aralarında BDSF'lilerin de olduğu çok sayıda kişi yaralandı. Kitle saldırıya rağmen geri çekilmeyerek, kararlıca çatışmayı sürdürdü. Gece yarısına kadar süren çatışmaların ardından kitle yavaş yavaş çekilerek eylemi sonlandırdı.

Dikmen'de yaşanan çatışmalarda polis TOMA aracıyla bir kişiye çarptı. Başında zedelenme olduğu ihtimali üzerine, yaralanan Dikmenli acil olarak hastaneye kaldırıldı. Dikmen'deki çatışmalar da gece yarısında bitirildi. Polis ise ara sokaklarda gözaltı için devriye atmayı sürdürdü.

13 Eylül

7. gün saat 20.00'den itibaren Tuzluçayır Meydanı'nda toplanmaya başlayan yüzlerce kişi direniş barikatlarını ateşe verdi. Ardından polislin TOMA, Akrep ve yüzlerce çevik kuvvetle konuşlandırıldığı inşaat alanına doğru yürüyüşe geçildi. Bu esnada polis tarafından "uyarı" anonsları yapılmaya başlandı. Polis bilindik söylemlere başvurarak "demokratik eylem" dersi vermeye çalıştı. Ardından gaz bombalarıyla saldırmaya başladı. Emekçiler ise saldırıya taşlarla karşılık verdi. Ancak polis inşaatın olduğu bölgede savunma pozisyonunda kaldı.

Tuzluçayır'da kitle Natoyolu, Abidin Aktaş ve Süleyman Ayten caddeleri ile meydan boyunca kurulan barikatların başında bekleyişini sürdürdü. Polislin beklediği Kartaltepe tarafına kurulan son barikattan polis barikatına yaklaşıldığında gaz bombalı

saldırı gerçekleşti. Kitle taşlarla karşılık vererek çatışmaları sürdürdü. Polis, Akrep'le barikatlara gaz bombası ile saldırarak kitleyi dağıtmaya çalıştı. Kitle çatışmaları sürdürerek sokakları boş bırakmadı.

Polis saldırılarına karşı direnerek yanıt veren Tuzluçayır emekçileri gece yarısına kadar sürdürdüğü eylemi ertesi gün buluşma kararı alıp, sonlandırarak geri çekildi.

Dikmen'de de polis yoğun olarak gaz bombası kullandı. Kitle gaz saldırısının ardından ara sokaklara çekilerek direnişini sürdürdü. Polis Ziraat Kavşağı'nda bekleyişe geçerek kitleyi caddeden geri tutmaya çalıştı. Eylem gece yarısı sonlandırıldı.

14 Eylül

Tuzluçayır Meydanı'nda toplanılmasıyla başlayan direniş, barikatların kurulmasıyla devam etti. Tuzluçayır'ın bir çok sokağında günlerdir bulunan barikatlar güçlendirildi, polislin ve belediyenin kaldırdığı barikatlar yeniden kuruldu. Çevrede yıkılan gecekonduların molozları elbirliği ile barikatlara taşındı.

Polis yığınağının karşısına kurulan barikat ateşe verilerek yürüyüş başlatıldı. Kitlenin polis barikatına yaklaşmasıyla birlikte polislin saldırısı da başladı. TOMA'lardan yoğun kimyasal bulunan tazyikli su sıkıldı. Akrepler ve çevik kuvvet kitleye gaz bombası ile saldırı. Direnişçiler ise havai fişek ve taşlarla saldırıya yanıt verdi. Polis sürekli kitleye doğru ses bombası atarak panik yaratmaya çalıştı. Direnişçiler ise sloganlarıyla kararlı ve militan duruşunu sürdürdü.

Barikat başında yapılan konuşmalarla Ethem Sarısülük'ü vuran polis Ahmet Şahbaz'ın 23 Eylül'deki duruşmasına çağrı yapıldı. Kitle de "Ethem yoldaş ölümsüzdür!" sloganlarıyla Ethem'i andı.

Polis noktasına sürekli havai fişek atıldı. Polis de kitleyi uzak tutmak için ara ara gaz ve ses bombası attı. Çatışma Tıp Fakültesi Caddesi'nde de sürdü. Tuzluçayır'ın birçok noktasında çatışmalar sürerken tüm Tuzluçayır'da karartma uygulandı. Bir anda zifiri bir karanlık hakim oldu. Ardından gaz bombaları ile saldırı başladı. Gaz bombası fişeğiyle bir direnişçi yaralandı.

Kitleye üç koldan saldırı yaşandı. Kartaltepe,

Dikimevi yönü ve Natoyolu tarafından çevik kuvvet ve akreplerle meydana saldırıldı. Sürekli gaz ve ses bombası atıldı.

Ateşe verilen barikat başlarında yaklaşık olarak aralıksız bir saat süren polis saldırısına karşı, kararlı bir direniş sergilendi. Komünistler barikat başlarında devrim ve sosyalizm şiarlarını haykırdılar. Kitle genel olarak dağıldıktan sonra eylem sonlandırıldı.

15 Eylül

Tuzluçayır'da eylem saatiyle birlikte yeniden direnişçiler sokaklara çıkarak barikatları kurmaya başladılar. Mamaklı emekçiler polislin yoğun terörüne rağmen direniş iradesini sürdürdüler. Tuzluçayır Meydanı'nda toplanan kitleye yarım saat sonra polis saldırı. Polis, atış yapıldığı anda fark edilmeyen ve daha etkili bir gaz kullandı. Bunun yanı sıra kitleye Akrep ve TOMA'larla müdahale eden polis ses bombası da kullandı. Polis saldırısına yanıt ise taş ve havai fişeklerle verildi. Barikat başlarında sloganlarla bekleyiş sürerken yeni barikatlar için eylemciler zincir oluşturarak taş taşıdılar. Polislin daha az gaz kullandığı çatışmalarda, kitle direnişini gece yarısına kadar sürdürdükten sonra sonlandırdı.

Kızıl Bayrak / Ankara

"Ahmet'e isabet eden fişek bulundu"

Antakya'da 9 Eylül gecesi polis tarafından katledilen Ahmet Atakan'a isabet eden gaz bombası fişeginin bölgedeki kanalizasyon ızgarasının içinde bulunduğu açıklandı. Haberi, yine polis tarafından katledilen Abdullah Cömert'in abisi Zafer Cömert duyurdu. Gaz bombası fişeginin üzerinde kan kalıntıları olduğunu belirten Zafer Cömert ayrıca video görüntüsü de olduğunu, zırhlı araçtan ateş edildiğini izlediğini ifade etti.

Ahmet Atakan'ın ölümünün ardından polis Akrepler'in görüntü kayıtlarını burjuva basına servis ederek Atakan'ın "güneş panellerini atmaya çalışırken" düştüğünü iddia etmişti.

Direniş ruhu her yerde

Haziran Direnişi'nin ruhu birçok yerde kendini eylemlerle yaşatmaya devam ediyor.

13 Eylül 2013 | Adana

Tuzluca'yır'da cemevi-cami projesi ile ilgili süren direnişe destek eylemleri ve bu eylemde yaşamını yitiren Ahmet Atakan için yapılan eylemler hafta boyunca yine sürdü.

12 Eylül

Antakya'da Ahmet Atakan'ın katledildiği yerde anma yapmak isteyenlere saldırılması üzerine yoğun çatışmalar yaşandı. Armutlu ve Gazi Mahallesi'nde çatışmalar yoğunlaşırken, polislin yıktığı barikatlar tekrar kurularak direniş geç saatlere kadar sürdürüldü. Polis saldırılarını sıklaştırmasına rağmen Armutlu Mahallesi'ne giremedi.

Eskişehir'de kitle sloganlarla Valilik tarafından Çarşı'ya yürüdüktan sonra eylemi bitirdi. Denizli'de yapılan eylem de polis saldırdı.

İstanbul'un emekçi mahalleleri de eylemleri büyüttü. Nurtepe, Gazi ve Sarıgazi'de emekçiler caddeleri kapatarak polisle çatıştı.

Sarıgazi Demokrasi Caddesi üzerinde barikat kuruldu. Çatışmalar devam ederken polis Sancaktepe Belediyesi önünde sıkıştı. Tekrar saldırıyı yoğunlaştıran polisle çatışmalar geç saatlere kadar sürdü.

Gazi Mahallesi'nde yollara büyük kaldırım taşları dökülerek Akreplerin geçişini engelleyecek şekilde dağıtıldı. Gazi Mahallesi'nde Akrepler molotof kokteylleri ile yakılınca geri çekildi. Bunun karşısında polis çareyi yoğun gaz bombası kullanmakta buldu. Çatışmalar gece yarısına kadar sürdü.

Nurtepe'de ilerleyen saatlerde polis saldırısı

püskürtüldü ve barikatlar güçlendirildi. Çatışmaların yeniden yoğunlaştığı, polislin aralıksız gaz bombası attığı Nurtepe'de eylem geç saatlerde sonlandırıldı.

Yine Kadıköy'de de barikatlar ateşe verilerek polisle çatışıldı. Polis Boğa çevresinde TOMA ile saldırırken Bahariye Caddesi'nde yakın mesafeden yoğun plastik mermi sıktı. Polis çok sert bir saldırıyla kitleyi dağıtmaya çalıştı. Kitle Moda'da ara sokaklara dağılarak apartmanlara sığındı. Sert saldırı karşısında Kadıköy'de evlerin önüne talcid, sirke, limon kondu, kapı aralarına paspas konarak eylemcilerin geri çekilmesi için imkan sağlandı. Polis Bahariye'de bir apartmanda fark ettiği altı kişiyi döverek gözaltına aldı.

13 Eylül

Adana Akkapı da Tuzluca'yır'a destek olmak ve Ahmet Atakan'ın hesabını sormak için sokaklara çıktı. Polislin akşam üzerinden itibaren mahlallede uyguladığı abluka yerini çatışmaya bıraktı. Polis eylem öncesi mahalleye gelen dolmuşlarda arama yapıp 9 kişiyi gözaltına aldı. Eylem gece geç saatlere kadar sürdü.

Gazi Mahallesi'nde kurulan barikatlarla direniş sürdürüldü. Polis çatışmalarda mahalleye giremedi.

İstanbul Sarıgazi'de Demokrasi Caddesi üzerinde kurulan barikatlarda yoğun çatışmalar yaşandı. Çatışmalar belediye önüne kadar yayıldı.

14 Eylül

İstanbul Sarıgazi'de barikatlar kurularak, çatışmaya başlandı. Burcu Metin adlı bir eylemci gözünden gaz bombası fişegiyle vuruldu ve Kartal Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne kaldırıldı. Sert çatışmalar ile gün sona erdi. Gazi Mahallesi'nde de yoğun çatışmalar yaşandı.

15 Eylül

Antakya'da gerçekleştirilen Ahmet Atakan anmasına direniş sürecinde katledilenlerin aileleri de destek sundu. Ahmet Atakan'ın ailesini Ethem Sarısülük'ün, Abdullah Cömert'in ve Ali İsmail Korkmaz'ın aileleri yalnız bırakmadı. Anma için Uğur Mumcu Meydanı yakınlarında etkinliğe gelenlere polis saldırdı. Polislin saldırısı sonrasında çatışma çıktı. Polis gaz ve ses bombası kullandı. Eylemler geceye kadar sürdüktan sonra sonlandırıldı.

Güzeltepe Alevi Gençliği'nden eylem

Güzeltepe'nin Alevi gençleri, AKP iktidarının asimilasyon politikalarından, Gülen ve Cem Vakfı'nın cami-cemevi projesini 16 Eylül'de yaptıkları yürüyüşle protesto etti.

Güzeltepe emekçilerinin alkışlarla destek verdiği yürüyüş boyunca sloganlar ve alkışlar eksik olmadı. Yürüyüş için Güzeltepe Sağlık Ocağı önünde bir araya gelindi. "Alevilerin üzerindeki asimilasyona son!", "Cami-cemevi asimilasyon politikasına son!", "İzzettin Doğan imzaları Alevileri temsil etmiyor!" pankartlarının açıldığı eylemde Antakya'da katledilen Ahmet Atakan da unutulmayarak atılan sloganlarla anıldı. Sağlık Ocağı'ndan otobüs güzergâhı boyunca yürüyen, Uğur Mumcu Parkı ve Güzeltepe karakolu önünden geçen kitle, Güzeltepe emekçilerini de "Güzeltepe uyuma direnişe sahip çık!" sloganlarıyla yürüyüşe davet etti. Karakol önüne gelindiğinde, Gezi şehitleri anılarak "Katil devlet hesap verecek!" sloganları ile polis protesto edildi. Harmandalı'dan gelen Alevi gençler de yürüyüşe, Çiğli merkezde dahil oldu.

Çiğli merkezde yol kesilerek, Kasaplar Meydanı'nda toplandı ve basın açıklaması okundu. Devletin Alevilere dönük asimilasyon politikasının teşhir edildiği açıklamada, aynı zamanda Çiğli'deki Kültür Merkezi olarak inşa edilen binanın PSAKD ve Alevi Yol Kültür Derneği yerine, Cem Vakfına verilmek istenmesi protesto edildi. Son olarak, "Gelecekleri varsa göreceklere de var" denilerek açıklama sona erdirildi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Ankara'da direnişe karşı zirve!

Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı ve İl Emniyet Müdürlüğü, direniş eylemleri karşısında hazırlıklarını tartışmak için zirve topladı.

Ankara Adliyesi'nin 3. katında "Gizli Gezi zirvesi" düzenlendi. Zirvede başsavcılık görevlileri yargı ayağıyla ve polis şefleriyle kollukla ilgili sunumlar yaptı.

Toplantıya bizzat Ankara Cumhuriyet Başsavcısı Fethi Şimşek ve Ankara Emniyet Müdürü Kadir Ay da katılırken diğer savcı ve polis şefleri de hazır bulundu.

Zirve ile saldırıların daha sistemli ve organize olmasının amaçlandığı belli oluyor. Tavsiye niteliğindeki kararlarda Facebook, Twitter ve Zello gibi sosyal paylaşım-iletişim sistemlerine karşı yapılacaklar, bunların yargıya taşınması başlıkları işlendiği belirtiliyor.

Yine yargı terörünün elini rahatlatmak adına gözaltı tutanağında 5N 1K kuralına dikkat edilmesi isteniyor. Polislere verilen tavsiyeler arasında görüntü kaydına önem verilmesi geliyor. MOBESE ile birlikte alandan fotoğraf ve video alınmasına önem gösterilmesi isteniyor.

Eylemlere katılan vekiller için de tavsiye hazırlanan zirvede basın savcılarını 7/24 hazır tutularak saldırının yargı ayağı güçlendiriliyor.

Kıdem tazminatının gaspına “taşeron” süsü

Her alanda yaygınlaşan taşeronluk sistemi, kıdem tazminatının gaspının yolunu düzlemek için kullanılmaktadır. Sermaye örgütlerinin uzun süredir ajandasında bulunan bu plan şimdi ise “taşeron işçiler” kılıfı adı altında yutturulmak istenmektedir.

Sık sık ısıtılıp önümüze konan ve tabiri uygunsu temcit pilavına dönen kıdem tazminatının fona devri - gaspı- tartışmaları geçtiğimiz günlerde bir kez daha gündeme oturdu.

AKP şeflerinin büyük bir hevesle dile getirdikleri kıdem tazminatı konusundaki planlar oldukça kaba ve kabak tadı veren bir şekilde meşrulaştırılmaya çalışılıyor.

Uzunca bir süredir sermaye örgütleri ve AKP hükümetinin ajandasında olduğu bilinen kıdem tazminatının gaspı planı ortaya atıldığı andan itibaren tepkiler nedeniyle erteleniyordu.

Yetki pazarlığıyla gelen erteleme

Kıdem tazminatının fona devri konusunda hükümet ve sermayenin kararlılığı geçtiğimiz süreçte doruk noktasına ulaşmışken Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Yasası etrafında dönen yetki pazarlığı kıdem tazminatı tartışmalarının bir süre daha ötelenmesine neden olmuştu.

Sendika bürokratlarının hükümet şefleriyle kapalı kapılar ardında yaptığı pazarlıklarda kıdem tazminatının gaspı planının bir süreliğine rafa kaldırıldığı açıklanmıştı. Sendikalarla hükümet arasındaki yetki pazarlığında, birtakım sendikaların yetki sorununu aşmaları karşılığında kıdem tazminatı düzenlemesinin askıya alındığı açıklanmıştı. Sendika ağaları o dönem yaptıkları açıklamalarda kıdem tazminatıyla ilgili düzenlemelerin askıya alınmasını kazanım olarak sunmaya kalkmışlardı.

Konuyla ilgili birçok iddia havada uçururken kesin olan nokta ise sermaye-hükümet ittifakının bu planı eninde sonunda uygulamaya koyacağına dönük irade beyanıydı.

Kıdem tazminatının gaspı planı günceldir

Geçtiğimiz günlerde, Tayyip Erdoğan'ın kıdem tazminatı fonu planını rafa kaldırdığı yönündeki kararı basına yansısa da, Erdoğan ve ekibinin sermayenin

büyük bir istahla beklediği fon düzenlemesini hayata geçirmeye kararlı olduğu kesindir. Gereken tek şey uygun zaman ve koşullardır. Erdoğan'ın “Kıdem tazminatıyla alakalı her şey spekülasyondur, iktidarı yıpratmaya yöneliktir” sözüne karşın, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın alt işverenlik (taşeron) yasa taslağında, kıdem tazminatıyla ilgili değişikliği yer vermesi hükümetin yalan ve aldatmaca üzerine kurduğu stratejiyi ortaya koymaktadır.

Sendikal harekete ayar verme operasyonu

Diğer yandan Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu'nun istifa ederek yeni dönemde AKP ve sermayeye dikensiz gül bahçesi yaratmak için kolları sıvayacak olan Ergün Atalay'ın Türk-İş'teki genel başkanlık koltuğuna oturması sendika ağalarının da bu sinsi planın parçası olduğuna işaret etmektedir. Yalan ve çarpıtma üzerine kurulu bir saldırı planı, işbirlikçi sendikal yönetimler ve ellerini sabırsızlıkla ovuşturan sermaye örgütleri... Kıdem tazminatının gaspı planında düzen cephesinin durumu budur.

Kıdem tazminatının fona devri konusunda atılması planlanan adımlar burjuva medyanın manipülasyon ve dezenformasyon çabalarıyla beraber ince bir hatta yürümektedir. Hükümet ve sermayenin işçi sınıfına yönelik saldırı stratejisini gölgelemeye dönük çabaları ise kesintisiz devam etmektedir. Bu açıdan Faruk Çelik tarafından dile getirilen “kıdem tazminatındaki değişikliğin taşeron işçilerle kısıtlı kalacağı” yönündeki söylemler kelimenin tam anlamıyla kafaları bulandırmaya yönelik söylemlerdir.

Fon yağmaya açılacak

Kıdem tazminatının fona devrini “600 bini kamuda olmak üzere 1 milyon 100 bini aşan taşeron işçi var. Daha fazla olduğu inancındayım. Bu çalışanlarımızın tazminat hakları büyük ölçüde yok” diyerek gerekçelendirmeye çalışan Çelik'in ortaya koyduğu plan geçmiş dönemdeki kıdem tazminatının gaspı

planından farklı değildir. Bu konuda hükümet cephesinin inandırıcılığını arttırmak için kullandığı vaatler ise kadınların doğum izninin 18-20 haftaya çıkarılması ve isteyen memurların part-time çalışmasıdır. Bu part-time çalışmanın Ulusal İstihdam Stratejisi (UIS) doğrultusunda kamuda esnek ve güvencesiz çalışmanın yaygınlaştırılması planının bir ayağı olduğunu anlamak ise zor değildir.

Gerçekler ve yalanlar...

Mevcut uygulamada bir yıl çalışan işçi, 30 günlük brüt maaşı kadar kıdem tazminatı hakkı kazanırken yeni düzenleme ile işçinin bir ay çalışsa bile kıdem tazminatı alacağını savunmak içi boş bir yalandan ibarettir. Fon kurulması halinde kıdem tazminatı doğrudan kapitalist tarafından ödenmeyecek, fondan karşılanacaktır. İşçi, işten atıldığında tazminatını da bu fondan alacaktır. Ayrıca patronun işten çıkardığı işçiye doğrudan tazminat ödemeyecek olması, işten atma saldırısını da kolaylaştıracaktır.

Hükümet ve sermaye taşeron işçileri düşünmüyor

Özetle Çelik'in ifade ettiği gibi kıdem tazminatı düzenlemesinin taşeron işçilerle sınırlı kalacağı vaadi doğru ve inandırıcı değildir. Güvencesiz, kuralsız çalışma ve hak gasplarının yaygın olduğu ülkemizde taşeron işçileri düşünülerek herhangi bir olumlu düzenleme yapılacağı tamamen yalandır. En basit mantıkla, eğer taşeron işçileri çok düşünüyorsa “düşünceli” ve “işçi dostu” bir hükümetin yapması gereken şey taşeronluk sistemini ortadan kaldıracak yasal düzenlemeleri bir an önce hayata geçirmektir. Hemen hemen tüm sektörlerde yaygınlaşan taşeron çalışma, mevcut haliyle dahi kıdem tazminatı hakkını elde etmeyi zorlaştırırken yerine getirilmek istenen sistem ilaç olmayacaktır. Üstüne üstlük, mevcut sistemde dahi bir işçinin kıdem tazminatı hakkı patronlar tarafından kolaylıkla gasp edilirken yeni düzenlemede fona kapitalistlerin para aktaracağına inanmak en basit ifadeyle saflık olacaktır.

Özcesi, hükümetin taşeron işçilerin kıdem tazminatı hakkını düşündüğü falan yoktur. Her alanda yaygınlaşan taşeronluk sistemi, kıdem tazminatının gaspının yolunu düzlemek için kullanılmaktadır. Sermaye örgütlerinin uzun süredir ajandasında bulunan bu plan şimdi ise “taşeron işçiler” kılıfı adı altında işçi ve emekçilere yutturulmak istenmektedir.

Sermaye örgütleri ve hükümet şeflerinin ağızlarından düşürmediği kıdem tazminatı ile ilgili düzenlemeler sermaye sınıfının önümüzdeki dönemde kurmak istedikleri sömürü ve kölelik düzeninin önemli sac ayaklarından biridir. Bugün için “taşeron işçiler” süsü verilerek allanıp pullanmaya çalışılan yeni düzenlemeler işçi sınıfı ve emekçiler açısından geleceksizlik ve iş güvencesiz çalışmanın yaygınlaşması anlamına gelmektedir.

Feniş direnişiyle dayanışma ve destek ziyaretleri

Feniş işçileri fabrika işgallerine devam ederken gerçekleşen ziyaretlerle omuz omuza mücadelenin yükseltileceği ifade edildi.

Gebze Dayanışması'ndan ziyaret

Gebze Dayanışması, 14 Eylül'de direnişteki Feniş işçilerini ziyaret etmek için Beylikbağı Parkı'nda bir araya geldi. Sloganlarla yola inilerek Feniş Alüminyum fabrikasına doğru yürüdü. Yürüyüş boyunca destek sloganları atıldı.

Feniş işçileri alkış ve sloganlarla desteğe gelenleri karşıladı. Fabrikanın bahçesine gelindiğinde Gebze Dayanışması adına bir konuşma gerçekleştirildi. Konuşmada, Feniş işçilerinin direnişi selamlandı. Sınıf mücadelesinin birçok deneyimini yaşamış Feniş işçilerinin fabrikalarında hakları için yürüttükleri bu mücadelede yanlarında olunacağı belirtildi. Konuşma "Yaşasın Feniş direnişimiz!", "İşgal, grev, direniş!", "Tazminat hakkımız gasp edilemez!" sloganları ile karşılandı.

İşçilerle sohbetler edilerek direnişlerinin seyriyle ilgili konuşuldu. Yapılan sohbetlerin sonrasında Gebze Dayanışması'nın desteğinin devam edeceği, direnişin sesinin Gebze'de yaygın bir şekilde yayılacağı söylendi.

BDSP'den ziyaret

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), 16 Eylül günü Beylikbağı Parkı'nda buluşarak direnişteki Feniş işçilerine ziyaret gerçekleştirdi.

Beylikbağı Parkı'nda bir araya geldikten sonra "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek! Yaşasın Feniş direnişimiz! / BDSPP" imzalı ozalıt ve dövizler açıldı. Park çıkışındaki yol kavşağında bir süre durularak sloganlarla Feniş işçilerinin yalnız olmadığı dile getirildi. Sonra yola inilerek Feniş Alüminyum fabrikasına doğru sloganlarla yürüdü.

Feniş işçileri BDSPP'lileri sloganlarla karşıladı. BDSPP adına direnişteki işçilere seslenildi. Yapılan konuşmada, 10. gününde olan Feniş direnişinin ilk gününden beri omuz omuza burada bulunduğu, direnişe gelemeyen işçi ve emekçilerin selamının getirildiği dile getirildi. Konuşma, "Etraftaki fabrikalardaki, organize sanayi bölgelerindeki,

mahallelerdeki işçiler Feniş'ten haberdar. Herkesin gözü bu direnişte. Benzer sorunları yaşamış veya yaşama ihtimallerini bilen herkes direnişi destekliyor, fabrikalarındaki, mahallelerdeki insanlara anlatmaya çalışıyor. Biliyoruz ki Feniş'te kazanırsak, karşı karşıya kalınacak saldırıların önünü keseceğiz" denilerek Feniş'in kazanımının tüm işçilerin kazanımı olacağı belirtildi.

BDSP konuşmasının ardından, Feniş işçisi ve Çelik-İş Sendikası Şube Sekreteri Fırat Güneş bir konuşma gerçekleştirdi. Direnişe gösterilen destekten kaynaklı teşekkür edilerek başlanılan konuşmada sınıf dayanışmasının önemi vurgulandı. Patronların yıllarca fabrikalarında çalışan Feniş işçilerinin hepsini ortada bırakacak kadar vicdansız olduklarını, sadece karlarını düşündüklerini söyleyen Güneş, direnişlerinin kazanana kadar devam edeceğini dile getirdi. Konuşmasını, "İşçi sınıfı iktidara gelene kadar mücadelemizi sürdüreceğiz" cümlesi ile bitiren Güneş, sömürünün son bulması için işçilerin iktidara gelmesi gerektiğini vurguladı.

Konuşmaların ardından atılan sloganlarla eylem sonlandırıldı. Eylemin ardından işçilere BDSPP'nin çıkarttığı Direnişin Sesi bülteninin 2. sayısı dağıtıldı ve sohbetler edildi.

Kroman Çelik işçileri de direnişin yanında

08:00-16:00 vardiyasından çıkan Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlü Kroman Çelik işçileri, 16 Eylül'de direnişteki Feniş işçilerini ziyarete geldi. "Feniş işçisi yalnız değildir", "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganları ile yürüyerek gelen Kroman Çelik işçileri alkışlarla sloganlarla karşılandı.

Kroman Çelik temsilcileri alanda konuşmalar gerçekleştirdi. Yapılan konuşmalarda Feniş'te yaşananlarla bir gün kendilerinin de karşı karşıya kalabileceklerini bildiklerini, patronların hepsinin aynı olduğu belirtildi. Her zaman dayanışma içerisinde olacaklarını dile getirdiler.

Daha önce Feniş'te çalışan bir Kroman Çelik işçisi, 2002 yılından beri krizi işçilere ödetmeye çalışan

patronun işçileri ortada bıraktığını ve tam da okulların açıldığı bugün bunun daha da yakıcı olduğunu hissettiğini dile getirdi.

Konuşmaların ardından "Birleşe birleşe kazanacağız", "Yaşasın Feniş direnişimiz", "Direne direne kazanacağız" sloganları atıldı. İşçiler alkışlarla direniş alanından ayrıldılar.

Demirsan işçilerinden ziyaret

Dilovası mevkiinde kurulu bulunan ve Çelik-İş'te örgütlü Demirsan fabrikasından işçiler 17 Eylül'de gündüz vardiyasının çıkışında ziyaret gerçekleştirdiler.

Demirsan işçileri "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Birleşe birleşe kazanacağız!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganları ile karşılandı. Ziyarete gelen Demirsan işçileri adına yapılan konuşmada, işçilerini haksız yere işten çıkartan Feniş patronuna karşı yürütülen mücadelede her zaman direnişteki işçilerin yanında olacakları dile getirildi.

Feniş işçileri adına yapılan konuşmada da desteğe gelenler selamlandı ve haklarını kazanana kadar mücadeleye devam edileceği belirtildi. Konuşmanın ardından "Bu daha başlangıç direnişe devam" sloganı atıldı.

OSİM-DER: Feniş'te direniş kazanacak!

Feniş işçileriyle sınıf dayanışmasını yükselten OSİM-DER, İMES, Dudullu ve Sarıgazi'de "Feniş işçileri fabrikayı işgal etti, hakları için direnen Feniş işçileri ile dayanışmayı büyütelim!" OSİM-DER imzalı ozalıtler astı.

Ayrıca yaptığı yazılı açıklama ile Gebze'de direnişlerini sürdüren Feniş işçileri ile dayanışmayı yükseltmeye çağırıldı.

Makine Takım işçilerinden ziyaret

18 Eylül çarşamba günü yemek saatinde Makine Takım işçileri direnişi ziyarete geldiler. Gelen işçilerle sohbetler edilerek yaşananlar ve direniş süreci anlatıldı.

Direnişin ilk günlerinde gelerek bilgilendirme yapan ÇHD üyesi avukatlar bugün de direnişteki işçileri ziyarete geldiler. Avukatlar, hukuki süreç ile ilgili işçilerin birçok sorusunu yanıtladılar. Yapılan bilgilendirmelerin ardından kazanmak için önemli olanın fiili meşru mücadele olduğunu vurgulayan avukatlar direnişteki işçilerin yanında olmaya devam edeceklerini belirttiler.

Akşam üzeri icra yapmak için bir kez daha avukat ve memurlar fabrikaya geldiler. Kapıdan içeri alınmayan memur ve avukata yaşanan direniş anlatıldı ve geri gönderildiler.

Feniş işçileri önümüzdeki günlerde Gebze'de, gerçekleştirecekleri eylemlerle seslerini duyurmaya, taleplerini dile getirmeye devam edecekler.

Feniş dinenişi kararlılıkla sürüyor!

Günlerdir fabrikalarını işgal ederek haklarını alana kadar mücadelelerini sürdüreceklerini belirten Feniş işçileri direnişlerinin sesini duyurmaya devam ediyor.

Direnışteki Feniş işçileri hafta boyunca yaptıkları eylem ve çalışmalarla direnişini büyütme ve selerini duyurmaya devam etti.

Fabrikanın her yanına pankart asan işçiler, fabrikanın iç ve dış duvarlarına da "Direnen Feniş işçisi kazanacak!", "Hırsız Aloğlu", "Feniş işçisi burada patron nerede", "Haramilerin saltanatını yıkacağız", "Tazminat hakkımız gasp edilemez" şiarlı birçok yazılama yaptılar.

"Direnişteki Feniş işçileri" imzası ile birçok yerde yapılan dağıtımlarla işçilere ve emekçilere mücadelelerini anlatarak dayanışma çağrısı yükselttiler.

Feniş işçileri ayrıca açtıkları facebook adresleri ile de dayanışma ağı örüyorlar

12 Eylül günü Feniş işçileri Aloğlu Holding binası önünde eylem yaptılar. Feniş'in bağlı olduğu Aloğlu Holding'in yönetim merkezi Mecidiyeköy'de bulunuyor. İşçiler şirketten tazminat ve 3 aylık maaşlarını almak için yaptıkları oturma eylemiyle haklarını istedi. Bir süre sonra içeri girmek isteyen işçilerin önü çevik kuvvet barikatiyle kesildi. Fakat bu durum karşısında işçilerden oluşan bir heyet içeri alınarak holdingin avukatlarıyla görüşerek taleplerini istediler.

16 Eylül günü Feniş işçileri, sabah saat 07.00'de iki ayrı noktada buluştular. İstanbul, Darıca ve Çayırova'dan gelenler Çayırova Köprüsü'nde, Gebze ve civarından gelenler ise Gebze Trafo Meydanı'nda buluşarak yürüyüşe geçtiler.

Yolun tek şeridini trafiğe kapatarak yürüyen işçiler, yürüyüş boyunca yaptıkları konuşmalarla direnişlerini emekçilere anlattılar ve destek istediler. Çevre binalardaki ve servislerdeki işçi ve emekçiler de alkışlarla Feniş işçilerini desteklediler.

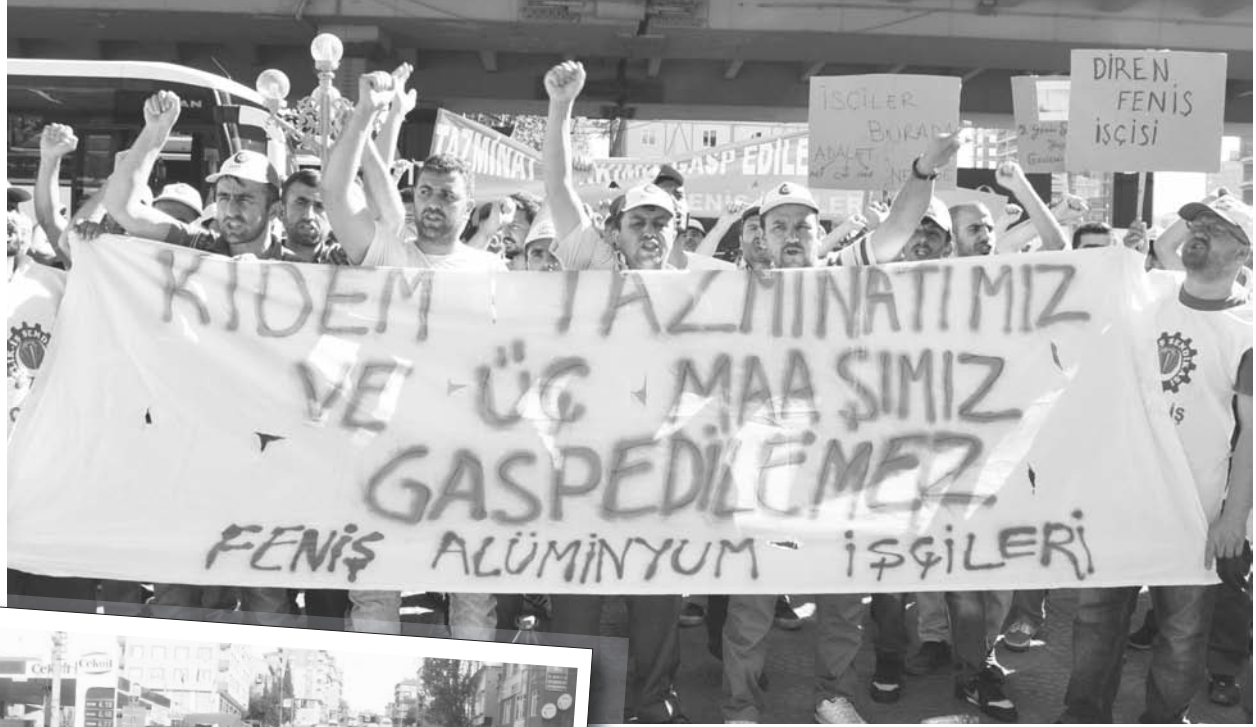
Yaklaşık bir saat boyunca coşku ve kararlılıkla yürüyüşü sürdüren işçiler Beylikbağı Kavşağı'nda buluştu. Buluşmanın ardından yolun iki şeridini trafiğe kapatarak yürüyüşü fabrikaya kadar sürdürdüler.

Bir süredir ortalarda olmayan, görüşme taleplerini duymazdan gelen Feniş Alüminyum patronu, kararlılıkla sürdürülen direniş karşısında kendisi görüşme talebinde bulunmak zorunda kaldı.

Bu talep karşısında 17 Eylül'de bir görüşme yapıldı. Görüşmeye, Feniş patronu adına şirket avukatı, işçiler adına sendikanın şube başkanı, sendika avukatı ve işyeri işçi temsilcileri katıldı.

Ayrıca 17 Eylül'de alacaklılar adına gelen icra memurları ve avukatları polisler eşliğinde fabrikaya geldiler. Direnişçi Feniş işçileri, gelen icra memurlarının içeri girmesine izin vermedi. Tüm işçiler fabrika kapısına etten duvar oldular, kapıya kilitli zincir vurdular, forklifti kapının önüne doğru getirdiler.

Direnişçi işçilerin kararlılığı karşısında daha fazla polis çağrıldı. Sadece mal tespiti yapılmak üzere içeri girme noktasında ısrarcı olundu. İşçiler ise kararlı duruşlarını sürdürdüler. Polislerin tehditlerine karşın işçilerin kararlılıklarını sürdürmesi sonucunda icra memurları fabrikaya girmeden polislerle birlikte geri

döndüler.

18 Eylül sabahı yapılan toplantıda ise görüşme diğer işçilerle paylaşıldı. Gerçekleşen görüşmenin sonuçlarını Çelik-İş Şube Başkanı Şerafettin Koç aktardı. Görüşmeden net bir sonuç çıkmadığını belirten Koç, işçi alacaklarının öncelikli hale getirilmesinden yana olduğunu söyledi. Bu konuda avukat tarafından teknik hazırlıkların yapıldığı belirtildi. Yapılan görüşmenin sonucunda işçiler adına avantajlı veya dezavantajlı olup olmayacağını Sedat Aloğlu'nun mal varlığının bilançosunun belirleyeceği ifade edildi.

Yapılan aktarımın ardından işçiler tarafından direnişin daha uzun süre devam edebilmesi için sendikanın derhal bir fon ayırmasının ve direnişteki işçilere belli bir miktar para verilmesinin acil bir ihtiyaç olduğu dile getirildi. Sendikanın bu yönlü görüşmeleri tamamlamaya çalıştığı, direnişin uzun süreli olabileceği, her türlü zorluğa hazırlıklı olmak gerektiği sendika yönetimi tarafından belirtilerek toplantı sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Gebze

Gebze'de Direnişin Sesi yükseliyor!

Gebze'de Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) Direnişin Sesi bülteni ile Feniş işçilerine seslenirken, emekçi mahallelerinde dayanışma çalışmalarına devam ediyor.

Hakları için fabrikayı işgal ederek, üç aylık maaşlarını ve kıdem tazminatlarını gasp ettirmeyeceklerini söyleyen direnişteki Feniş işçilerine "Sömürüye karşı Direnişin Sesi" bülteni ile seslenildi. Feniş işçilerinin direnişinin güçlenmesi için önerilerin yer aldığı bültende kazanana kadar direnişe devam çağrısı yapıldı. Devam eden direnişlerden haberler ve dayanışma için yürütülen çalışmalar da bülten de yer alıyor.

Bülten dağıtımının sonrasında işçilerle direniş sürecinin güçlenmesi için yapılması gerekenler üzerine sohbet edildi.

Direnişin sesi emekçilere taşınıyor

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Gebze ve Çayırova'da direnişteki Feniş işçilerinin sesini yaymaya devam ediyor. "Feniş işçileri fabrikayı işgal etti, hakları için direnişini büyütüyor! Feniş işçileri ile dayanışmayı büyütelim!" başlıklı bildirinin dağıtımı Ulaştepe, Erişler ve Atatürk Mahallesi'nde yapıldı. Kapı kapı gezilerek birçok emekçi ile direniş ile ilgili sohbetler yapıldı.

Kızıl Bayrak / Gebze

Ankara İşçi Okulu'nda ilk gün

“İşçi Okulu çalışmasıyla sınıfın bilinç ve örgütlenme düzeyine kendi cephemizden küçük bir adımla müdahale etmeyi hedefliyoruz”

Ankara BDSP tarafından iki haftada bir Pazar günleri, Sömürü nedir?, Taban örgütlenmeleri ve deneyimler, Türkiye işçi sınıfı hareketi tarihi, İşçi sınıfının tarihsel misyonu, Kürt sorunu ve işçi sınıfının tavrı, Savaş, anti-emperyalist mücadele ve işçi sınıfı, Haziran Direnişi ve işçi sınıfı, Sosyalizm ve işçi sınıfı” başlıkları altında gerçekleştirilecek İşçi Okulu, 15 Eylül Pazar günü gerçekleştirilen ilk gün programıyla başladı.

İlk gün, Tüm Bel Sen 1 ve 2 No’lu şube binasında, Saat 13.00’da, Ankara’nın çeşitli alan ve sektörlerinden işçilerin katılımıyla başladı. İlk olarak BDSP adına, İşçi Okulu’nun gerekçelendirilmesi, içerisinde geçtiğimiz dönemle bağı içerisinde aktararak, “İşçi Okulu çalışmasıyla sınıfın bilinç ve örgütlenme düzeyine kendi cephemizden küçük bir adımla müdahale etmeyi hedefliyoruz” denildi.

Açılış konuşmasının ardından ilk olarak Prof. Dr. Fuat Ercan’ın katılımıyla, “Sömürü Nedir?” başlığının tartışıldığı okul programına geçildi. Fuat Ercan’ın Kapitalizmi çeşitli yönleriyle ele alan ve bu yönleri üzerinden sömürüyü tanımlayan anlatımının ardından soru cevap bölümüne geçildi. Bu bölümde

gerçekleştirilen anlamlı tartışmalarla ilk başlık noktalanmış oldu.

İlk başlığın ardından yarım saatlik bir ara verildi. İşçi okulunun ilk gün programı ikinci başlık olan ve Volkan Yaraşır’ın katılımıyla gerçekleşen “Taban örgütlenmesi ve deneyimler” başlığı ile devam etti. “Neden taban örgütlenmesi?” sorusunun sorularak cevabının arandığı anlatımda taban örgütlenmeleri, fabrika komiteleri ve konsey/sovyet örgütlenmeleri aktararak sınıf mücadelesinin tarihsel gelişim evrelerinde bu örgütlenmelerin misyonuna dair vurgular yapıldı. Taban örgütlenmelerinin gelişen mücadele pratikleri üzerinden ihtiyaca cevap verebilecek bir temelde evrilebileceğinin belirtildiği anlatımda son olarak taban örgütlenmelerinin nasıl kurulacağı somut örnekler üzerinden anlatıldı. Soru cevap bölümüyle birlikte, 29 Eylül Pazar günü “İşçi sınıfının tarihsel misyonu” ve “Türkiye işçi sınıfı hareketi tarihi” başlıklarının işleneceği ikinci gün programına çağrı yapılarak, İşçi Okulu’nun ilk gün programı sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Sincan’da işçi toplantısı

Sincan İşçi Birliği, 14 Eylül günü Eğitim-Sen 4 No’lu Şube’de bir işçi toplantısı gerçekleştirdi.

Sincan Organize Sanayi Bölgesi’nde bulunan çeşitli fabrikalardan işçilerin katıldığı toplantıda öncelikle Sincan İşçi Birliği adına bir sunum yapıldı. Sunumda sermayenin işçi sınıfına yönelik saldırıları hatırlatılırken işçi sınıfı saflarındaki örgütsüzlük ve dağınıklık tablosuna vurgu yapıldı. Sincan İşçi Birliği’nin bu tabloyu değiştirebilmek adına yola çıktığı ifade edildi.

Sunumun ardından bir çok işçi söz alarak düşüncelerini dile getirdiler. Yapılan konuşmalarda genel olarak bilinç eksikliği ve işçilerin birbirleri arasındaki güven sorunu ön plana çıktı. Ayrıca Gezi Direnişi ve dünyanın dört bir yanında süren halk hareketleri hatırlatılarak işçi sınıfının da hoşnutsuzluğunu örgütlü ve eylemli bir kanala akıtması gerektiği ifade edildi.

Toplantı Sincan İşçi Birliği’nin her ay düzenli olarak toplanması kararlılığı ve iç iletişimi sağlayacak bir yürütmenin oluşturulması ile sona erdi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Sincan’da faşist saldırı

Sincan 12. Cadde üzerinde yazılama çalışması yapan BDSP’li sınıf devrimcileri, “Ali, Abdullah, Ethem, Mehmet, Medeni, Ahmet... Katil polis hesap verecek!”, “Faşizme karşı omuz omuza!” şiarlarını yazdıkları sırada 3 faşistin saldırısına uğradılar. BDSP’lilerin yanına gelen faşistler, yazıları silmelerini söyledikleri sınıf devrimcilerinin karşılık vermesinin ardından bıçakla saldırdı.

Küfürler eşliğinde tehditler savuran ve kendilerini faşist olarak tanıtan grup, uzun süren saldırıları sonucunda BDSP’lilerden birinin sırtından, boynundan, diğerinin koltuk altından ve bacağında derin yaralar açık olay yerinden koşarak uzaklaştılar. Saldırı esnasında teşhir eden konuşmalar yapan sınıf devrimcileri baskıların devrimcileri yıldıramayacağını, mücadelenin süreceğini söylediler.

Faşist saldırının ardından Sincan BDSP’nin yaptığı açıklamayı sunuyoruz.

Korkularını büyütmeye devam edeceğiz!

Sermaye devletinin Ahmet Atakan’ı öldürmesi nedeniyle ve ülkenin dört bir yanındaki direniş ruhunu Sincan’a taşımak amacıyla yazılama yaptığımız sırada faşistlerin saldırısına uğradık. Sözlü saldırıya verdiğimiz tok yanıt faşistleri iyice azgınlattırdı.

Maket bıçağıyla uğradığımız saldırıda belimizden ve dizimizden aldığımız yaralarla yaralandık. Fakat faşistlere anladığı dilden cevabı verdik. Devrimci faaliyete yönelik bu saldırı tam olarak bilinçliydi. Saldırısı yapanın pervasızca bıçak sallaması, ‘evet ben faşistim’ demesi bunun göstergesiydi. Aynı toklukla verdiğimiz cevap ise faşistleri geri çekilmeye zorladı.

Yıllardır Kürt halkına, emekçilere, Alevilere ve devrimcilere saldıran bu grup gücünü devletten alıyor. Faşistler yıllardır ‘ne yaparsam yapayım hem polis hem mahkeme beni koruyacak’ algısıyla hareket ediyorlar. Tayyip Erdoğan’ın son dönemde polisler ve faşistlere cesaret veren açıklamaları da saldırıları arttırmaktadır. Bize yapılan saldırının Taksim’de yapılan palalı saldırıdan özünde hiçbir farkı yoktur. Bizlere saldıran da gücünün önemli bir kısmını burdan almaktadır.

Gezi Parkı’ndan, ODTÜ’den, Tuzluca’yı’ndan, Dikmen’den aldığımız direniş ruhunu alanımıza taşımaktan hiçbir güç bizi alıkoyamaz. Bu misyonun verdiği bilinçle saldırılara karşı koyacağımızı kararlılıkla ifade ediyoruz. Bunun yolu da işçilerin, emekçilerin örgütlenerek birleşik bir mücadele vermesinden geçiyor.

Tüm ilerici güçleri de Sincan BDSP ile dayanışmaya çağırıyoruz.

**Sermayenin faşist beslemeleri bizi yıldırılmaz!
Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!**

Sincan BDSP

13 Eylül 2013

Grev ve direnişler sürüyor!

Dört bir yandan gündeme gelen işçi direnişleri ve grevler kararlılıkla sürdürülüyor. Hakları ve gelecekleri için direnen işçilerle sınıf dayanışmasını yükseltelim.

Darphane grevine protokollü son

Darphane'de süren grev 68. gününde yapılan protokolle bitirildi.

Kamu İşletmeleri İşverenleri Sendikası ile Basın-İş yöneticileri, 12 Eylül Perşembe günü bir araya geldi, fakat anlaşma sağlanamadı. Hemen ardından 14 Eylül'de Türk-İş Sendikası yöneticileri ve Çalışma Bakanı'nın katıldığı yeni bir toplantı yapıldı ve mutabakat sağlandı.

Anlaşmanın ardından Basın-İş yazılı bir açıklama yaparak, mutabakat hakkında bilgi verdi. Yapılan açıklamaya göre kamuda verilen yüzde 4+4'lük zammak ek olarak yüzde 3 oranında zam yapılacak. Ayrıca işçi sağlığı ve işyeri kurallarında düzenlemelere gidilecek.

Yapılan açıklamada, fazla mesailerde kumanya verilmesi ile ilgili düzenleme toplu sözleşmeye konulurken, işe giriş ve çıkışlardaki aramalarda karşılaşılan problemlerin çözümü, meslek hastalıklarının ve iş kazalarının önleyici düzenlemelerin yapılması, işçilerin her ay aldığı yüzde 18 oranındaki devam teşvik primlerinin yüzde 21'e çıkarılması konusunda da mutabakat sağlandığı belirtildi.

Tekel'den Damga Matbaası'na devredilen 75 işçinin intibaklarının yapılması konusunda mutabakata varıldı.

Kayseri Şeker Fabrikası'nda grev

Toplu sözleşme konusunda uzlaşmaz bir tutum takınan Kayseri Şeker Fabrikası yönetimine yönelik işçi tepkisi sendika ağalarını da içine alacak şekilde genişliyor. İşçinin tepkisini frenlemek, yerlerde sürünen itibarlarını kurtarmak için sendika ağaları grev ilanını panoya astılar.

Sendika ağaları bir yandan işçinin kabul etmeyeceği sözleşmeye imza atmayacaklarını ilan etmeye başladılar. Bu koca bir yalandır. Sözleşmeyi işçilerle

yapmadıkları gibi, işçilere toplu sözleşme konusunda bilgi bile vermeyen sendika ağalarının "işçinin kabul etmeyeceği sözleşmeyi imzalamayacağız" türünden açıklamalarının hiçbir inandırıcılığı yoktur.

Kayseri'de şeker işçilerinin çalışma koşullarına, işverenin vurdumduymazlığına, Şeker-İş Sendikası'nın sessizliğine tepkisi büyüyor. Aldığı ücretlerle geçinemeyen işçilerin, sefalet ücretlerine ve aynı işi yapmalarına rağmen eşit ücret almayışlarına yönelik öfkesi büyüyor.

Kayseri Şeker Fabrikası'nda aynı işi yapan işçiler arasındaki ücret farkı üç katına ulaşabiliyor. Yıllardır işçiler arasındaki ücret farkını daha da açan Şeker-İş bürokratlarına yönelik öfke artıyor. Uygulanan ücret politikası işçilerin birliğini parçalamaya yönelik politikanın doğrudan yansımasıdır.

Şeker işçileri grev kararının uygulanması için baskılarını artırmalıdır. İç örgütlülüklerini güçlendirmek için grev komitesini oluşturmak için harekete geçmelidir. Grev komitesi tüm görüşmelerde yer almalıdır.

Kazova işçilerinden eylem

Direnişlerini sürdüren Kazova işçileri, her çarşamba yaptıkları yürüyüşe 18 Eylül'de devam ettiler.

Kazova işçileri, direnişlerinin 203. gününde Şişli Cami'den fabrikaya kadar yürüdüler.

Yürüyüşleri sırasında "İşçiyiz haklıyız kazanacağız!", "Zafer direnen işçilerin olacak!", "Yaşasın Kazova direnişimiz!" sloganları atıldı.

Yürüyüşün ardından fabrika önünde basın metni okundu. İşçiler adına Bülent Ünal tarafından okunan ve gasp edilen haklarını alana kadar direnişin devam ettirileceği belirtilen basın açıklamasında şu sözlerle yer verildi: "Bu direniş; Kazova işçilerinin değil, Türkiye işçi sınıfının direnişidir. Türkiye halklarının direnişidir. Bu direnişe sahip çıkmak tüm işçi sınıfının tüm Türkiye halklarının boyun borcudur!"

İşçilerin fabrika önüne kurdukları çadırlarını kışın zor şartlarına ayak uydurabilecek şekilde düzenledikleri görüldü. Yağmura, kara ve her türlü kötü hava koşullarına karşı direnişlerine devam ettireceklerini gösteren Kazova işçileri bir yandan da üretimlerine devam etmekte.

Punto Deri'de işten atma saldırısı

Punto Deri patronu, sendikalaşma kararlılığı gösteren ve direnişçi işçilere desteklerini sürdüren Punto Deri işçilerinin kararlılığını kırmak için işten atma saldırısını yeniden devreye soktu. Punto Deri patronu 17 Eylül'de 5 işçiyi daha işten attı.

Sabah saatinde bir işçinin işten atılması üzerine direnişçi Punto işçileri çay molasında bir açıklama gerçekleştirdiler. Açıklamada, yaşanan işten atma saldırılarına karşı direniş kararlılığı ifade edildi. Çay molasında gerçekleştirilen açıklamanın ardından ilerleyen saatlerde 4 işçi daha işten atıldı. Böylece işten atılan işçi sayısı toplamda 7'ye yükseldi.

BDSP'den Punto Deri işçilerine ziyaret

Direnişin 35. gününde (16 Eylül) Küçükçekmece BDSP, Punto Deri işçilerine destek ziyareti gerçekleştirdi. Direnişin gidişatı ile ilgili direnişçi işçilerden bilgi alındı. Direnişçi işçiler, sendika fabrikaya girene ve kendileri de işe tekrar başlayana kadar direnişe devam edeceklerini ifade ettiler. Küçükçekmece BDSP'nin ziyareti direnişçi işçilerin her zaman yanında olunacağını ifade edilmesi ile sonlandırıldı.

THY grevcilerinden eylem

Havayolu işçilerinin başlayan grevi karşısında THY Yönetimi devreye soktuğu grev kırıcılarla grevi boşa düşürmeye çalışmıştı. Buna karşın grev kırıcılığı yapan THY'ye işçiler tarafından dava açılmış ve kazanılmıştı. Ancak karar Yargıtay 22. Hukuk Dairesi Başkanlığı tarafından bozuldu. Hem bu kararı protesto etmek hem de daha önce mahkeme tarafından alınan grev kırıcılığı karşısında yürütmeyi durdurma kararının hayata geçmesi için Bakırköy ve Çağlayan'da eylemler yapıldı.

12 Eylül (direnişin 471. , grevin 121.) günü Hava-İş Sendikası üyeleri Dikilitaş'taki sendika binasından Bakırköy meydana kadar sloganlarla yürüyerek basın açıklaması yaptıktan sonra alınan karara ilişkin itiraz dilekçelerini PTT'den toplu şekilde yolladılar.

13 Eylül günü ise Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi önünde bir açıklama yapan havayolu işçileri daha önce alınan kararların uygulanmamasını protesto etti. Eylemde grevci işçilerden Melis Gök basın açıklamasını okudu. Açıklamada, grev başladığından bu yana hukuksuz bir şekilde grev kırıcıların çalıştırıldığı ifade edildi. Açıklamanın ardından eylem sloganlarla sonlandırıldı.

Yatağan'da direniş çadırı kuruldu

Muğla Yatağan'da bulunan Yatağan, Yeniköy ve Kemerköy termik santrallerinin Özelleştirme İdaresi Başkanlığı tarafından satılmasına karşı direniş çadırı kuruldu.

Enerji ve maden işçileri 16 Eylül'de Yatağan Termik Santrali önünde direniş çadırı kurdular. Termik santrallerde örgütlü olan Türkiye Maden İşçileri Sendikası ve TES İş Sendikası üyesi işçiler Yatağan Termik Santrali önünde gerçekleştirdikleri eylemde direniş kararlılıklarını ifade ettiler.

Eyleme termik santralde çalışan Memur-Sen ve KESK üyesi kamu emekçileri de katılarak destek verdi.

Geçtiğimiz haftalarda Resmi Gazete'de özelleştirmenin 2016 sonuna kadar bitirilmesi planları açıklanmış işçiler protesto eylemleri, imza kampanyası başlatmıştı. Şimdi de kurulan direniş çadırıyla özelleştirmeye karşı mücadele devam ettiriliyor.

Ayrıca özelleştirme karşıtı imza kampanyası Yatağan, Milas, Bodrum, Turgutreis ve Muğla Sınırsızlık Meydanı'nda açılan standlarla sürdürülüyor.

Ulucanlar katli

TKİP Merkez Yayın Organı EKİM'in 209. sayısında yayınlanan başyazıyı, Ulucanlar katliamının 14. yıldönümü vesilesiyle okurlarımıza sunuyoruz.

Amerikancı faşist rejimin Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde gerçekleştirdiği vahşi katliamın planlı olduğu ve kararın en üst düzeyde alındığı bugün inkar edilemez bir açıklıkla ortaya çıkmıştır. Başbakan'ın ABD gezisine denk getirilen ve gezi yolunda Ecevit tarafından açıkça sahiplenilen bu katliam, zindan alanındaki çatışmadan çok öteye anlamlar ve mesajlar yüklüdür. Mesaj dışarda emperyalist efendilere, içerde başta işçi sınıfı olmak üzere emekçilerdir. Dışarda emperyalist efendilere, Türkiye'deki ve bölgedeki emperyalist çıkarların gereği ve temel önkoşulu olan "iç istikrar" "ne pahasına olursa olsun" korunacak mesajı iletilmiştir. İçerde işçi sınıfı ve emekçilere ise, mevcut düzene karşı hak ve özgürlükler uğruna tutulacak mücadele yolu karşısında gösterilecek acımasız "kararlılık" mesajları verilmiştir.

Asalak burjuvazi adına bu ülkeyi yönetenlerin, içeriye ve dışarıya yönelik bu farklı fakat ortak amaçlı mesajları her zaman ilerici-devrimci akımlara sistematik bir baskı ve acımasız bir terör uygulayarak, gerektiğinde devrimci kanı akıtarak verdikleri ise çok iyi bilinmektedir. Cumhuriyetin ilk 30 yılında "TKP Tevkifatları"nın fonksiyonu neydiyse, büyük çalkantılar ve sosyal mücadelelerle geçen son 30-35 yılda

devrimcilere uygulanan terör ve katliamların işlevi de odur. İşçi sınıfı ve emekçilerin büyük Temmuz eylemliliği ile depremin devlete karşı yarattığı büyük öfke patlamasının sonrasına ve "tarihi" olarak sunulan ABD gezisinin sabahına denk getirilen Ulucanlar katliamının zamanlaması da bu amaca uygundur.

Dışarda militarizm, saldırganlık ve savaş, içerde sistemli baskı ve terör, sermaye iktidarının gitgide güçlendirilen politikasının özü ve esasıdır. İçerde işçi sınıfı ve emekçilere sistematik bir baskı ve terör uygulayanlar, toplu katliamlarla devrimci kanı akıtanlar, dışarda Cumhurbaşkanı-Genelkurmay başkanı ikilisiyle tehdit ve saldırganlık mesajı veren geziler düzenlerlerken, bu politikanın güncel canlı bir tablosunu da sunmuş olmaktadır. Buradan bakıldığında, utanç verici bir teslimiyet batağına saplanarak, egemen sınıftan ve devletten, onların gerisindeki ABD emperyalizminden "demokratikleşme" bekleyenlerinki, bedeli ağır olacak bir ham hayaldir.

ABD emperyalizmi, Varşova Paketi'nin dağılmasından beri, somut olarak da Körfez savaşıyla birlikte, Türkiye'yi çevreleyen bunalım bölgesinde varolan egemenliğini pekiştirmeye ve yeni mevziler kazanmaya yönelik planlı bir saldırı içerisindedir. Ortadoğu'daki mevzilerini sürekli genişletmekte ve güçlendirmektedir. ABD'nin Ortadoğu'ya yönelik bu girişimlerinde saldırılarında en büyük bölgesel dayanağı, İsrail'den de önce Türkiye oldu.

Aynı dönemde benzer köleleştirme ve emperyalist egemenliği pekiştirme girişimleri, Balkan halkları üzerinden de sahnelendi. Önce açık-gizli kışkırtma ve karalamalarla Yugoslavya hızla parçalandı. Ardından milliyetler boğazlaşması içinde tüketildikten sonra Bosna işgal edilerek yönetimi fiilen devralındı. Bosna'nın ardından, bu kez Kosova krizi kullanılarak gündeme getirilen NATO saldırısıyla Sırbistan yıkıma uğratıldı ve Balkanlar'ın bir bölümü fiilen işgal edildi. Bugün Arnavutluk ve Makedonya emperyalist odakların fiili işgali altındadır. Kosova yönetimi ise, tıpkı Bosna gibi, emperyalist işgal ordularınca devralınmıştır. Balkanlar'a emperyalist NATO müdahalesi kullanılarak, Çekoslovakya, Bulgaristan, Romanya ve Macaristan ile yeni köleleştirici antlaşmalar imzalanmıştır. Benzer girişimler, kriz odakları yaratılarak, halklar arasında düşmanlıklar körüklenerek Kafkasya'da denendi, deniyor. Kafkasya ve iç Asya'nın zengin petrol ve doğal gaz yatakları üzerine süren kıyasıya emperyalist rekabet, bu çerçevede bu bölge üzerine oynanan karanlık oyunlar, bölge halkları için ağır savaş ve yıkım faturalarına dönüşüyor.

ABD emperyalizminin Türkiye'yi çevreleyen tüm bu bunalım bölgelerindeki hedeflerini gerçekleştirme ve etkinliğini pekiştirmesindeki en önemli yöresel dayanağı, işbirlikçi Türk burjuvazisidir. ABD'ye uşakça bir sadakatle bağlı Türk tekeli burjuvazisinin '90'lı yıllarla birlikte izlemeye başladığı militarist, saldırgan ve savaş tehdidine dayalı dış politika çizgisinin gerisinde bu var. İşbirlikçi burjuvazi ABD'nin gölgesinde ve onun gönüllü vurucu gücü olarak hareket etme yoluyla, bölgesel düzeyde bir güç olmaya çalışıyor. Körfez ve Balkan savaşları, bu savaşlarda Türkiye'nin bir saldırı üssü olarak kullanılması olguları bu konuda ek bir açıklamayı gereksizleştirmektedir. Buna, son 50. yıl zirvesinde dünya polisi ilan edilen NATO saldırganlığı için Türkiye'nin bir saldırı üssü olarak kullanılması ile Ortadoğu'da ABD ve İsrail ile kurulan saldırgan savaş paktını eklemeliyiz. İlkini anlamını Balkan savaşı somut olarak gösterdi. Savaşın bittiği günlerde Türkiye'nin batısından NATO hava saldırıları için hazırlıklar yapılmaktaydı. İkincisinin, yani ABD-İsrail ikilisinin çıkarlarına tabi saldırgan paktın ise, Ortadoğu'dan öteye bir fonksiyonu olduğunu belirtmeliyiz. Türk şirketlerinin Kafkasya ve Orta Asya'da İsrail firmalarına taşeronluk yaptığı olgusu hatırlanırsa, kurulan saldırgan savaş paktının çıkarlara bekçilik yapacağı coğrafyanın sınırları da kendiliğinden anlaşılır. Bu saldırgan pakta bir karşılık olarak; Suriye, Yunanistan, Ermenistan ve İran arasında yoğunlaştırılan siyasi-askeri dayanışma ve antlaşmalar, bu coğrafyanın tam da, Türkiye'yi çevreleyen bütün bir kriz bölgesi olduğunu ayrıca göstermektedir.

Türk burjuvazisinin iç politikadaki tercihlerini ve yöntemlerini de dolaysız olarak etkileyen dış politika

Hıamı ve ötesi

çizgisine buradan bakılmalıdır. ABD emperyalizmine uşaklık çizgisi ekseninde, bölgede güç olmaya çalışan, bunun için saldırganlığa ve savaş tehdidine dayalı bir dış politika çizgisi izleyen, bunu giderek geliştiren bir sınıfla karşı karşıyayız. Ve kuşkusuz, bu politikanın engelsizce izlenebilmesi için, "iç istikrar" zorunlu bir önkoşuldur.

Öte yandan içerde, yapısal ve dönemsel krizlerin girdabında debelenen bir kapitalist ekonomi var. Bu ekonomi, son kırk yıldır sürekli bir biçimde İMF reçeteleri, onun "istikrar" ve "yapısal uyum programları" eksenine oturmuştur. Son 20 yıldır tam bir acımasızlıkla uygulanan bu iktisadi ve sosyal yıkım politikaları sonucudur ki, resmi verilere göre bugün Türkiye dünyada gelir dağılımının en kötü olduğu 5 ülkeden biri durumundadır. Bu reçetelerin güncel gerekleri, özelleştirme, tahkim, sosyal yıkım yasaları, düşük ücretler, sürekli zamlar, büyüyen işsizlik vb.'dir.

Türkiye kapitalizminin yapısal ve dönemsel krizleri sürekli ağır faturalar üretiliyor ve bu faturaların işçi sınıfına ve emekçi kitlelere ödettirilmesi gerekiyor. Bunun engelsizce başarılabilmesi için bir kez daha "iç istikrar", yani işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin dizginlenmesi, sindirilmesi, hareketsiz kılınması gerekiyor. Toplumsal muhalefetin tam olarak teslim alınması, dahası türlü oyunlarla düzene yedeklenmesi gerekiyor. Bunun için aldatıcı ve sapırtıcı propagandalardan sahte kutuplaştırmalara, ideolojik-kültürel araçlardan çıplak teröre kadar her yol kullanılmaktadır. Fakat bu sonucusunun gitgide daha belirleyici bir araç ve yöntem olarak öne çıktığını, devlet aygıtının yasal ve fiziki olarak sürekli tahkim edilmesinden de görmek mümkün. Bugün bütçenin en büyük bölümü baskı ve terör aygıtının, ordu ve polis donanımının güçlendirilmesi için kullanılıyor.

Dışta militarizm, saldırganlık ve savaş, içerde süreklileşmiş sistematik baskı ve terör, emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin bu dönemsel ihtiyaçlarının zorunlu kıldığı bir politikadır. İşçi sınıfı ve emekçilerin dizginlenmesi ve sindirilmesi, "iç istikrar"ın korunması, izlenen iç ve dış politikanın zorunlu koşuludur. Halihazırda çok güçsüz ve kitleler üzerinde etkisiz olan devrimci akımların hedef olduğu şiddetli baskı ve işkence, acımasız terör ve katliamlar olgusu da bununla sıkı sıkıya bağlantılıdır.

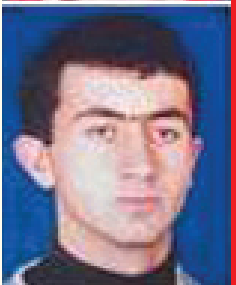
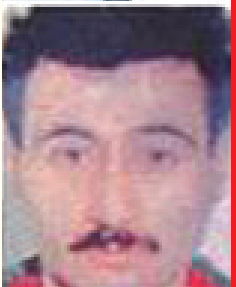
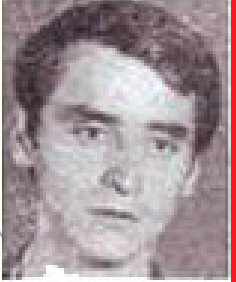

Özetle, dış politikanın olduğu kadar iç politikanın da bir gereği olarak "iç istikrar" gerekli. Bunun yolu olarak ise, son 20 yıldır izlenmekte olan sistematik baskı ve terörün güçlendirilerek sürdürülmesi gerekiyor. Bu baskı ve terör politikasının sivri ucu ise doğal olarak devrimcilere yöneliktir. Bu mantıksaldır; zira rejimin en büyük korkusu huzursuzluk içerisindeki işçi ve emekçi hareketinin devrimci bir öncü ile buluşup birleşmesidir. Şu an için oldukça güçsüz ve kitle desteğinden yoksun oldukları halde, devrimcileri hedef alan acımasız terör, işkence ve katliam çizgisini bundan ayrı kavrayamayız. Devletin devrimcilere yönelen acımasız şiddeti, bir yandan devrimcilerin kitlelere ulaşma güç ve yeteneklerini zaafa uğrattırırken, öte yandan tam da devrimcilere yönelen bu acımasız şiddet kullanılarak toplum terörize edilmeye, mücadele ve eyleme eğilim duyan yığınlar yıldırılmaya çalışılmaktadır.

Devrimciler toplumun bilinçli, kararlı ve öncü güçleridir. Onların kitlelerle buluşmayı ve birleşmeyi başarabilmeleri, tekeli burjuvazinin, onların adına devleti yöneten katiller gürhununun en büyük korkusudur. Bu korkuyu onlar '60'lı ve '70'li yılların büyük devrimci yükselişleri esnasında bizzat yaşadılar, oradan gelen hassasiyetleri var. Bunun sağladığı özdeneyim ve hassasiyetlerdir ki,

devrimci hareketin ezildiği ve çok büyük oranda tasfiye edildiği 12 Eylül sonrası dönemde, rejimin en temel politikası; kitle hareketi ile öncü kuvvetlerin buluşmasını ne pahasına olursa olsun engellemede odaklaşmaktadır.

Bunun ışığında son aylara bakalım. Bir yanda, işçi sınıfı ve emekçilere yönelik bir dizi kapsamlı saldırının gündeme getirildiği ve İMF ile yeni bir saldırı paketi üzerine görüşmelerin yapıldığını görüyoruz. Öte yandan, Temmuz-Ağustos aylarında buna karşı en geniş bir katılım ve büyüyen bir öfkeyle gerçekleşen büyük işçi-emekçi hareketliliği var ve bu depremin yıkımıyla kesintiye uğratılabildiği. Temmuz-Ağustos hareketliliğinin anlamını, önemini ve düzen güçlerine verdiği korkuyu tam olarak değerlendirebilmek için, bu hareketlenmeyle birlikte, Türkiye'nin Temmuz'u önceleyen aylarına damgasını vuran şovenizmin zehirlediği atmosferin nasıl hızla dağıldığını, işçi-emekçi dayanışması ve sınıf mücadelesi ruhunun nasıl önplana çıktığını hatırlayalım. Deprem bu hareketi kesintiye uğrattı ama, bu kez depremin yıkımıyla birlikte görülebilir hale gelen gerçekler, kitlelerin geniş kesimlerinde düzene ve devlete, orduya ve hükümete karşı büyük bir öfke ve güvensizlik dalgasına dönüştü.

Bu çapta ve etkide bir işçi-emekçi inisiyatifine, bunun gelişmesi ve daha da önemlisi devrimci bir mecraya akması, devrimci önderlik öğeleriyle birleşmesi tehlikesine karşı düzen bekçileri sessiz kalamazlardı. Karşı saldırı, her zaman olduğu gibi, karanlık bir takım oyunlar eşliğinde baskı ve terör aygıtını harekete geçirmektir.

Zindanları teslim almaya yönelik yeni saldırı çizgisinin bir ilk halkası olan Ulucanlar katliamı bu geniş çerçeve üzerinden kavranırsa yerli yerine oturur. Unutmayalım, bu katliam, bir yandan ABD gezisi sabahına, öte yandan emekçilerin Temmuz hareketliliği ve depremi izleyen büyük öfkenin sonrasına denk getirilmiştir. Deyim uygunsa, hareketlenen ve devlete olan öfkesi kabaran emekçilere, devlet onların en kararlı öncülerini üzerinden dış göstermiştir.

Burada geçerken değinelim ki, devletin bu pervasızlığının gerisinde, aynı zamanda PKK önderliğinin utanç verici teslimiyeti vardır. Yüzbinlerce Kürt emekçisinin doğrudan ya da dolaylı desteğine, önemli bir gerilla gücüne dayalı bir hareketin bu denli kolay boyun eğişi, faşist rejimi tüm şiddetini kullanarak devrimci hareketi de buna mecbur etme doğrultusunda heveslendirmiş ve cesaretlendirmiştir. Bugün rejimin zirveleri ve ona paralel olarak tüm düzen propagandası, rejimin bir parça esneyebilmesinin temel önkoşulu olarak, sisteme yönelik tüm radikal itirazların son bulmasını, yani devrimci hareketin de düzenin icazet sınırlarına teslimiyetini ileri sürmektedir. Onlara bu argümanı İmralı'daki Öcalan sağlamıştır ve o bu nedenle kirli savaş medyasından övgü bile almıştır.

Fakat bu tür beklentilere en iyi yanıtı, Türkiye'nin devrimci direnme ve mücadele geleneğinin kırılmayacağını, Ulucanlar'daki katliamı büyük bir yiğitlikle göğüsleyen, Ulucanlar'ı yalnızca vahşi bir faşist katliamla değil, fakat bundan da önemli olarak destansı bir devrimci direnişle anılır hale getiren devrimci tutsaklar vermişlerdir. 10 yiğit devrimcinin yaşamı ve onlarcasının ağır yaralanması pahasına gösterilmiştir ki, düne kadar devrim adına büyük etkisi olan PKK'nin teslimiyet batağına battığı bir sırada bile, Türkiye'de devrim davası yaşıyor, devrimciler bu uğurda tereddütsüzce ölümüne savaşıyor. Bu gücü işçi sınıfı ve emekçilerin haklı davasına duyulan derin inanç sağlamaktadır. Bu gücü Türkiye'nin kokuşmuş ve kontralaşmış kapitalist düzenine duyulan kin ve nefret ile, Türk ve Kürt işçi ve emekçilerinin birleşik çabasıyla bu topraklarda devrim ve sosyalizm davasının mutlaka zafere ulaşacağına duyulan bilinç ve inanç sağlıyor.

Buradan bakıldığında, Ulucanlar üzerinden zindanlara yöneltilmiş son vahşi katliam saldırısı gerçekte ters tepmiştir. Katliama karşı ilerici ve devrimci çevreler ile emek güçleri arasında son yılların en güçlü dayanışması yaşanmıştır. Ulucanlar'da sergilenen yiğitlik, dava uğruna ölümü tereddütsüz kucaklama tutumu ve pratiği, devrime sempati duyan kitlelere güç ve umut aşılabilir, ilerici çevrelerde ise büyük bir saygınlığa yolaçmıştır. Bu açıdan denebilir ki, devletin öncü güçleri ezmeye ve yıldırma, böylece toplumsal muhalefet güçlerini sindirmeye yönelik karanlık hesabı ters tepmiştir.

Devletin bu politikası boşa çıkarılacaktır. Ulucanlar katliamı ve direnişi bunun olanaklı olduğunu göstermiş, bunun olanaklarını somut olarak ortaya çıkarmıştır. Bugün bu politikanın karşısında partimizin direnme çizgisi vardır, Kürt hareketinin gitgide kendisini gösterecek olan devrimci güçleri vardır, ve nihayet, katliamlara sessiz kalmayacağını gösteren

ilerici-demokratik çevreler vardır. Tüm bu kuvvetlerin birleşik gücü, devletin öncüyü ezme, kitleleri terörize etme ve böylece toplumsal muhalefeti sindirme politikasını boşa çıkarmaya fazlasıyla yeter. Bunun başarıldığı bir durumda ise, herşey, devrimci öncü güçlerin kitlelerle birleşebilme yeteneğine bağlıdır. Hoşnutsuzluk içinde bulunan, bunu sosyal yıkım saldırılarından deprem yıkımlarına kadar bir dizi vesileyle eylemli olarak dış vuran işçi sınıfı ve emekçilerle buluşabilme başarısına bağlıdır. Devletin öncü devrimci güçlere yönelen tüm şiddeti bu bağın oluşmasını engellemeye yönelik olduğuna göre, tersinden devrimci güçlerin tüm çabası da bu bağ kurmaya, geliştirmeye, pekiştirmeye ve yıkılmaz kılmaya yönelmelidir.

Zindan direnişçilerinin büyük yiğitliği ve direnme kararlılığı, bunu başarmamıza bir çağrıdır. Yüzlerce, binlerce tutsak devrimci bunu başaracağımıza duyduğu derin inançtan dolayıdır ki, ölümü bu denli kolayca hiç sayabilmektedir.

Eğer devrimci akımların önderlikleri hata yapmaz ve zaafiyet göstermezlerse, devletin "hücre tipi" saldırısında bir kez daha bozguna uğraması kaçınılmazdır. Bu gerçekte teslim alınmak istenen asıl güç olan işçi sınıfına ve emekçilere karşı bir görevdir. Son 20 yılın büyük direnme geleneği, ödenen ağır bedeller, devletin bu politikasını boşa çıkarabilmenin güvencesidir. CIA merkezlerinde kotarılan, teslim almaya ve kişiliksizleştirmeye yönelik politikaların bu ülkede kolay uygulanamayacağını son 20 yılın ateşten pratiği bütün açıklığıyla göstermiştir. Türkiye devrimci hareketinin bu alanda büyük mirası ve onur verici bir geleneği vardır. Ulucanlar direnişi bunun yeni bir halkası olmuş, ölümüne direnme geleneğini zirvelere taşımıştır.

Habip Gül yoldaş, saldırıya önceleyen haftalarda kaleme aldığı mektubunda, devletin zindanlara yönelik yeni saldırı ve katliam hazırlıklarına dikkat çekerek, "Biz hazırız. Partinin bayrağına leke sürmeyeceğiz!" demişti. Ulucanlar'daki yoldaşlarımız bir bütün olarak hazır olduklarını gösterdiler ve partimizin bayrağına leke sürmek bir yana onu yükseklerde tuttular. Katliamda en seçkin yoldaşlarımızdan ikisini, iki Merkez Komitesi üyemizi, Habip ve Tuna yoldaşlarımızı kaybettik. İki önder yoldaşımız, en önde döğüşmesini ve yiğitçe ölmesini bilerek, partimizi onurlandırıp yüceltiler. Partimiz 1. yıldönümüne onlardan yoksun, fakat onlarla yücelmiş olarak giriyor.

Parti basınıımız haftalardır yoldaşlarımızın düşünsel ve pratik yaşamlarından kesitler sunuyor. Bu kesitlerin oluşturduğu tablo hiçbir yorum ve övgü gerektirmeksizin gösteriyor ki, yoldaşlarımız en ileri sınıfa yaraşır bir devrimci kimliğin temsilcileridir. Onlar partimizin yetiştirmek istediği "düşünen ve savaşan militan" tipinin en iyi örneklerinden ikisi olmuşlardır. Düşünceleri ve pratikleri bunun tartışma gerektirmeyen kanıtlarıdır. Siyasi poliste, düzen mahkemelerinde ve faşizmin zindanlarında gerçek sınıf devrimcileri olarak davranmış, partinin direnme çizgisi ve geleneğine tam olarak uymuşlardır. Partimiz onlar gibi militanlar yetiştirmiş ve onlar gibi militanlarla sahip olduğunu dosta düşmana göstermekle onurlanmış ve yücelmiştir.

Tüm parti kadrolarımızın ve sempatiizan militanlarımızın önünde Habip ve Tuna yoldaşın düşünce ve pratik yaşam çizgilerinden en iyi biçimde öğrenmek, onların anısına layık olmak, onların yarattığı boşluğu onları aşarak doldurmak görev ve sorumluluğu durmaktadır.

(EKİM, Sayı: 209, Ekim 1999, Başyazı)

Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!

M. Kurşun

"Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!" sloganı Haziran Direnişi sırasında ve halen sıklıkla atılan bir slogan. Bu sloganı ilk olarak Habip yoldaş, 24 Ekim 1997'de Kızıl Bayrak'ın 28. sayısında "Bedel ödeyerek kazandığımız mevzileri, bedel ödeterek koruyacağız" başlıklı yazısında dillendirdi. İnşaatı başlayan hücre tipi hapisanelere karşı komünist ve devrimci tutsakların duruşunun altını çizen bir yazıydı bu.

Bedel ödeteceğiz cümlesini "cezalandırma" olarak darlaştırmamak gerekiyor. Elbette "cezalandırma" da bir bedel ödetme biçimidir. Ama asıl bedel ödetme devrim yapmaktır. Bu, bedel ödetmeyi geleceğe ertelemek değildir. Devrimci mücadeleyi ileriye götüren her eylem bedel ödetmenin bir parçasıdır. Tıpkı Ulucanlar direnişinde olduğu gibi...

26 Eylül gözü dönmüşçesine gerçekleştirilen bir katliamdır. Ama yoldaşlarımızı ve siper yoldaşlarımızı ölümsüzlüğe uğurlamanın acısı dışında, Ulucanlar direnişinin devrimci coşkusu var yüreklerimizde.

İsmet Kavaklıoğlu katledileceği hamama götürülürken "bunun hesabını vereceksiniz" diye ON'lar adına haykırıyordu. Habip yoldaş Ümit yoldaş kaybetmenin öfkesiyle ve tereddüt etmeden üstüne yürüdü ölümün. ON'lar yiğitçe bedel ödemeyi göze alarak, faşist katillere bedel ödettiler. Ulucanlar'da katil devlet değil, biz komünistler ve devrimciler kazandık. Ulucanlar'da vahşice katlederek içerde ve dışarda korku duvarları kurmak istiyorlardı. Tutsakların direnişi buna izin vermedi.

Yoldaşların ve siper yoldaşların direnişi yüreklerimizdeki devrim ateşini harladı. Hücrelerde teslim alınamamamızın başlıca dayanaklarından birisi de Ulucanlar Direnişi'dir.

Haziran Direnişi'nde de tıpkı Ulucanlar'daki gibi bedel ödemeyi göze alarak, bedel ödettirildi. Yığınların korku duvarlarını yıkması, kapitalizme bedel ödettiler önemli bir adımdır. Ahmet Atakan ölümsüzlüğe uğurlandıktan sonra başta Hatay Armutlu olmak üzere direniş dalga dalga yayılıyor.

Ulucanlar'da bedel ödemeyi göze alarak bedel ödettiler komünistler ve devrimcilerdi. Bugün kitleler bunu yapıyor. Komünistler, devrimciler bu hareketin öncüsü değil, bileşeni oldu. Ulucanlar'da ölümsüzleşen yoldaşlarımızı, siper yoldaşlarımızı anmanın ötesinde yaşatmalıyız. Öncü misyonumuzu pratik olarak ete kemiğe büründürmek zorundayız.

Ulucanlar'ı ulu kılan kavga nefeslerine saygıyla...

ON'ların türküsü söyleniyor hala!

Bu toprakların dört bir yanında söylendi anaların türküsü. Ve böyle analarla doğruluk direnişlerde. Canları koparanlar koparamadılar anaları.

Analar dizlimiş bir kapı boyu
Ulucanlar'da yürekte evlat özlemi, elinde azağı...
Anaların türküsü Ulucanlar'a çağırıyor
devralmaya

bayrağı,
Bir türküyü bizim için anaların Ankara ayazında
zindan kapısında

uyuması
Ve şimdi bin yılların direniş geleneğinden gelen
bekliyoruz tarihin

akışını
Bekliyoruz bir nehir gibi uzanıp giden şelale
çoşkusuyla,
gürleyen soğuk

suyun dirilttiği bilinçle...
Zamanı bir köşede tutup
adları sıralayıp analarımıza bıraktık sözü
Doğuran, büyüten ve en iyi tanıyan analar anlattı
yiğitlerimizi

gözyaşları kan olmuş akarken...
Ankara sokaklarından geliyor ses Nam-ı diğer
Ulucanlar'dan
Nice canı darağacında, nice canı kurşun
çekirdeğiyle aramızdan alan
Ulucanlar, yaşlı devletin betonu çürük zindanıydı

iyi analar bilir kahrını
Kapısında onlara azap yüklediler çünkü görüş
kabinine sığmayan hasretleri varken
Bir karışlık camın arkasında yüreğin derinliklerini
gören analar gördüler 26 Eylül'ü
işte onun için en iyi onlar söyler son sözü
Evlatları kurşunlar karşısında halaya duranlar,
Ulucanlar kapısında
coplara karşıydılar.

Bundandır her bir ananın türküdeki tebessümü.
Nakarata katılmak için sıramızı beklerken bıraktık
sözü analara,
kavga için, yiğitler için ON'lar için...

"Her bir acıyla, akılları sıra darbe vurduklarını
sanarlara inat düşüncelerimiz güçleniyor."*

Her bir acıyla!..

Bitmez bir ölüm diyarında, kavganın ortasında bir
ananın dilinden dökülüyor bu sözler. Evladını
kaybetmiş saymıyor kendini "artık binlerce Ümidim
var" diyor. Ümit Altıntaş'ın annesi "acıyla
düşüncelerimiz güçleniyor" diyor. Doğrudur. Çünkü acı
olmadan ne düşü görür yürek ne bilinç aşlar zaman.

Hafızamız 14 yıl geriye Ulucanlar'a gittiğinde
analardan dinledik biz o acının türküsünü.
Ulucanlar'da evladını kaybeden her bir anaya
gittiğinizde benzer sözlerle mırıldanan o türküyü.
Ankara Merkez Kapalı'yı o analar on can ile anımsar.
On acı, on ana yan yana geldi eylül karanlığında. Ama
onlar unutmadılar, susmadılar. Yıllar geçirdiler evlat
hasretiyle, ama yine Ankara sokaklarını devletin
katillerine bırakmayıp dayandılar mahkeme denen
ikinci zindan kapılarına. "Unutmadık,
untturmayacağız!" dediler. Ve biz o analardan öğrendik
gülmeyi, sahip çıkmayı, unutmamayı...

Çünkü ağıt yoktu anaların dillerinde Anadolu'nun
en güzel ezgileri, Habip'in deyişleriyle halklar mozaikinde
yoğrulmuş türküleri vardı. Evlatlarını koparıp alanlar
türkülerini alamadı. Bu toprakların dört bir yanında
söylendi anaların türküsü. Ve böyle analarla doğruluk
direnişlerde. Canları koparanlar koparamadılar anaları.
Ulucanlar direnişinde devrimci tutsaklar koğuş koğuş
çarşırken yürekleriyle, analar da dışarda Ulucanlar
kapısında polise direniyorlardı. "Evlatlarımızı
bırakmayız" diyen analar günlerdir kapı önünde
yatıyordu. İki battaniye bir demlik çaylarıyla. Yüzlerce
polis dikilip saldırdılar. Analar sadece evlatlarını
savunmadılar o kapıda, bildiler ki cellatların geçişini
merasim gibi sessizce izlediklerinde nice genci
alacaklar, nice anaya evlat acısı vereceklerdi. Onun için
omuz omuza değil ama bir duvar ötesinde, aynı
sloganlarla direndiler evlatlarıyla.

On yiğit uğurlanırken 26 Eylül '99 şafağında, biz
yine analarımızın türkü yakan dudaklarında doğruluk
kavgaya. Diz çökmedik, boyun eğmedik zalime.
Ulucanlar'da devlet katliamıyla böbürlenemedi,
acizden yalanlara bulandı. Ellerini silip, barut kokan
zindanı yıktı. Adını müze yaptı Ulucanlar'ın.

Bedel ödenerek yazılan tarih onların kitaplarında
yazmasa da aktarıldı genç kuşaklara. Varsın bugün
efsane desinler Ulucanlar direnişine, yarın en güzel
hatıralara o yiğitlerin isimleri işlenecek. Adları Habip,
Ümit, adları Mahir, Abuzer, İsmet, adları Önder, Halil,
Zafer, Aziz, Ahmet olacak çocuklarımızın!..

Ve bizim destanımız yazılıyor 14 yıl sonra yine
kavganın emektar sokaklarında. Ulucanlar duvarına
kazındığı gibi kanla yazılan tarih silinmez sözünü
unutmadan. Ve yine kanla yazılarak. Altı kardeşimizi
uğurlayarak ama yine aynı mütevazı gururla, aynı
kavgayla, bölüpte kendi acısını yok sayan bir
birliktelikle.

Adlarını taşıyan yiğitler sokaklarda vuruluyor yine...
Adları Ethem, Mehmet, Ali İsmail, Medeni, Abdullah

oluyor bu kez. Ve Antakya, yüreği mert bir gençle,
Ahmet'le acıya başkent oluyor yine. 3 fidanını toprağa
veriyor Antakya ve anaların türküsü Arapça söyleniyor.
Aynı Ulucanlar kapısında olduğu gibi, bu sefer evladı
hastane morguna taşınırken bir ana polisin saldırısına
direniyor.

Emsal Atakan hastanede Ahmet'i için öldü diyen
yüzlere kızamadan polisin biber gazlı saldırısına
uğruyor. "Hastanede oğlumun ölüm haberini aldım,
polis geldi gözüme biber gazı attı. Defalarca baygınlık
geçirdim, nefesim kesildi. Bu adalet mi? Bu insanlık
mı?" diyor Emsal ana. "Ahmet, 'Anne ben ölürsem
arkamdan ağlama çünkü ben halkım için direneceğim'
derdi. İşte şimdi canını halkına feda etti" diyerek
öfkesine gurur ekliyor. Tohum vermesi çok sürmez. Zira
nice acının yanında bu analar büyütüyor yiğitleri.
Kavgaya çağırıyor analar. Ahmet'e, Ümit'e, Ethem'e,
Habip'e, Önder'e, Ali İsmail'e öğretildiği gibi saf ve
berrak bir yaşam için bedel ödemeyi öğretiyor analar.
Günü gelip de zalimin zulmünü yere çaldığımızda,
analarımızın sözleriyle zafere de doğrulacağız.

Barikat başlarında, sıkılı yumruklarla alev topu
savururken veya bir mitingde kızıl bayrağı göğe
yüksetip rüzgarla dans ettirirken, Ulucanlar'dan
Haziran'a direnişe ve şehitlere son sözümüz
analarımızın türküsü olacak.

Yeni bir 26 Eylül şafağını karşılamayı beklerken
Tuna'nın annesinden tüm evlatlarına bir nasihati
hatırlatalım ve kavgada Ulucanlar'ı Ulucanlar yapanları
analım...

"Ümitlerimizi göğüs kafeslerinde, ışıklarını
gözlerinde taşıyanlar olduğu müddetçe karanlığın
içinde bile gurur sizinle olur"***

* TKİP Merkez Komitesi üyesi Ümit Altıntaş'ın
annesi Songül Ana'nın 2012'de verdiği röportajdan.

** 15 Haziran 2012 tarihli Kızıl Bayrak gazetesine
torunum dediği Tuna'nın doğuşu için yazdığı yazıdan.

Emperyalist saldırganlığa karşı mücadele ve görevler

Bugün hali hazırda sürmekte olan militan sokak eylemliliklerinde ya da gerçekleşecek miting ve gösterilerde emperyalist savaşa karşı etkin bir propaganda yapmak, toplumsal muhalefeti bu konuda harekete geçirebilmek açısından gereklidir.

ABD öncülüğündeki emperyalist bloğun Suriye'ye emperyalist bir müdahale için henüz uygun ortam ve fırsatı yaratamamış olmaları bundan sonrası için de bu yönde girişimlerinden vazgeçtikleri anlamına gelmiyor. Nitekim bölgedeki askeri varlıklarını korumakla birlikte Suriye'deki iç savaşı derinleştirme yönünde daha somut ve aktif adımların atıldığı görülüyor. Başını Rusya'nın çektiği karşıt emperyalist blok ise her ne kadar bir "diplomasi zaferi" elde etmiş olmanın hoşnutluğu içerisinde gözükse de Akdeniz'e gönderilen savaş gemileri ve bölgeye yapılan askeri yığınakla "kaçınılmaz olan" sona doğru hazırlıklarına devam ediyor.

Öte yandan Türk sermaye devleti adına Amerikancı dinci gerici hükümetin adeta sırtını dayadığı büyük ağabeylerine güvenerek kavga çıkartmaya çalışan yaramaz, şımarık çocuklar gibi iki de bir savaş çığırkanlığı yapması, en ufak "fırsatı" bu doğrultuda kullanmaya çalışması yakın dönemde suların durulmayacağını gösteriyor. Sınır ihlali gerekçesiyle Suriye'ye ait bir helikopterin Türk savaş jetleri tarafından düşürülmesi bu durumun en son ve ciddi örneği olmuştur. Dinci gerici hükümetin El Kaideci çetelere yönelik her türlü askeri, lojistik yardımlarını artırarak sürdürdüğünü ise belirtmeye bile gerek yoktur.

Tüm bunlarla birlikte emperyalist-kapitalist sistemin iktisadi-siyasi ve hegemonya krizi temelinde gündeme gelen ve halen devam etmekte olan emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarını derinleştireceği tarihsel bir olgu olarak önümüzde duruyor.

Tüm bu nedenlerden dolayı, emperyalist güç mücadelelerinin sahnelendiği coğrafyanın ve gerçekleşecek böylesi bir savaşın tam göbeğinde yer alması bakımından ve sonuçlarının doğrudan kendilerini de etkileyecek olması yönünden Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı

mücadeleye çekilmeleri ve güçlü bir anti-emperyalist bilince ulaşmalarının sağlanması elzemdir. Bu, Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerin emperyalist kapitalist sisteme göbekten bağlı ve emperyalist efendilerinin halklara karşı işlediği her suça ortak olan işbirlikçi sermaye sınıfından bağımsızlaşması ve "işçilerin birliği halkların kardeşliği" şiarı çerçevesinde kaderini kendi eline alması bakımından da gereklidir.

Bu görevin bugün için en yakıcı ve somut ayağı ise Suriye halklarını hedef alan emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı verilecek olan mücadele olacaktır. Fakat bugün milyonlarca Suriyeli işçi ve emekçinin katledilmesine yol açacak emperyalist savaşa ve savaş çığırkanlığına karşı toplumsal muhalefette şaşırtıcı düzeyde bir "tepkisizlik" hâkimdir. Özellikle Irak'ın işgaline yönelik emperyalist saldırganlık dönemiyle kıyaslandığında mevcut duyarlılığın ve muhalefetin fazlasıyla zayıf olduğu çok rahat görülebilir.

Haziran Direnişi gibi geniş kitlelerin sokaklara döküldüğü, devlet terörüne ve AKP gericiliğine karşı eylemsel tepkilerin militan sokak çatışmaları şeklinde devam ettiği bir süreçte en başta politik öznelerin bu sorunu toplumun gündemine daha güçlü bir şekilde taşıyamamaları yaşanan zaafiyetin temel nedenlerinden biridir. Öyle ki 1 Eylül mitinglerini bir yana koyarsak ve Rojava'da dinci-gerici çeteler eliyle gerçekleştirilen katliamlara karşı protestoları ve tepki eylemlerini saymazsak, emperyalist saldırının başlamasının an meselesi olduğu günlerde bile politik öznelerin süreci adeta izleyerek edilgen bir bekleyiş içerisinde geçirdiğini söyleyebiliriz.

Elbette burada her siyasi öznenin ideolojik bakışı, düzen karşısında konumlanması ve temsil ettiği sınıfsal çıkarları belirleyici olmaktadır. Haziran Direnişi'nin yarattığı politizasyonu kendi parlamenterist hesaplarına dayanak yapma hayalinde olan reformist solun büyük bir bölümünün gündeminde seçimler olduğundan, emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı etkili bir mücadeleyi örgütleme "görevini" acil ve yakıcı bir sorun olarak görmüyorlar. Olduğu kadarıyla da küçük burjuva hümanist temellerde "barış" söylemlerine daralan bir ajitasyona konu ediyorlar.

Kürt hareketi ise sorunu Batı Kürdistan'ın kazanımlarıyla sınırlayan, sürece dair izleyeceği tutumu da buna göre belirleyen bir yaklaşım içerisinde kalıyor. Bugünkü savaş karşıtlığının temelini ise Türk sermaye devletinin ve onun dümenine geçen AKP hükümetinin Rojava'ya yönelik politikaları oluşturuyor. Ulusalçı cenahta ise savaş karşıtlığı, ABD'nin başını çektiği emperyalist bloğa karşı Esad'ın ve başını Rusya'nın çektiği diğer emperyalist bloğun desteklenmesi temelinde gerçekleşiyor.

Fakat hepsinin ortak paydada bulunduğu nokta; savaş karşıtı mücadeleyi işçi sınıfının sermayeye karşı yürüteceği iktidar mücadelesinden bağımsız ele almasında düğümleniyor. Yani solun savaşın emperyalist ve gerici özünün kapitalist sistemle olan bağını göz ardı ederek ya da tali kılarak anti-emperyalist mücadelenin anti-kapitalist bir temelde devrimci bir iktidar mücadelesiyle birlikte ele alınmaması olarak yaşanıyor.

Bugün emperyalist savaş karşıtı duyarlılığın zayıf kalmasının gerisinde böylesi temel bir sorun yatmaktadır.

Fakat yine de son derece rahatsız edici bu zaafiyetin sadece bununla izah edilemeyeceği açıktır. Zira aynı politik öznelerin Irak savaşı döneminde bakışlarında fark olmamakla birlikte pratik planda gösterdikleri çaba daha fazla idi. Ve bugün emperyalist saldırganlığa ve savaşa dâhil olma yönünde çok daha gayretkeş bir hükümet iş başındayken politik öznelerin üzerlerine düşen görevleri ihmal etmeleri tarihe kayıt düşecek değerinde bir hata olacaktır.

Elbette burada en büyük sorumluluk komünistlere düşmektedir. Komünistler buldukları her alanda sınıfın devrimci partisinin tarihsel döneme ilişkin yaptığı tespitten yola çıkarak gündelik siyasal faaliyetlerini, yakıcı bir sorun olarak gündemde yerini koruyacak olan emperyalist savaşa karşı etkin bir mücadele temelinde örgütleyebilmelidirler. Üniversite kampüslerinden, liselere, fabrikalardan sendikalara, emekçi kadın çalışmasından kültür sanat alanına kadar her alanda yürütülecek çalışmalarda işçi sınıfının ve gençlik kitlelerinin emperyalist saldırganlığa karşı mücadelesini büyütme çalışmalıdır. Her özgün çalışmanın emperyalist savaş karşıtı mücadeleyle somut bağları kurulabilmelidir. Bu yeri geldiğinde fabrikada sürdürülen bir sendikalaşma faaliyeti üzerinden kurulabilir yeri geldiğinde sermaye hükümetinin iktisadi ve ekonomik saldırılarının aslında savaş ekonomisine hizmet ettiğinin teşhiri üzerinden gerçekleşebilir. Gençliğin emperyalist savaş için ne kan dökmeye ne de kanının dökülmesine izin vermeyeceği eksenli kampanyalar örgütlenebilir.

Bunlarla birlikte başta işçi, emekçi ve gençlik kitlelerin arasında olmak üzere toplumun geniş kesimleri içerisinde daha somut olarak şu istemler öne çıkartılmalı, yaygın bir ajitasyona konu edilmelidir; "Emperyalistlerle açık-gizli tüm anlaşmalar iptal edilsin". "NATO-AB, AGİT vb. Emperyalist kuruluşlarla ilişkiler kesilsin" "Türkiye'deki tüm askeri üs ve tesislere el konulsun" (TKİP programı Acil demokratik ve sosyal istemler)

Bugün hali hazırda sürmekte olan militan sokak eylemliliklerinde ya da gerçekleşecek miting ve gösterilerde emperyalist savaşa karşı etkin bir propaganda yapmak, toplumsal muhalefeti bu konuda harekete geçirebilmek açısından da gereklidir. Her ne kadar siyasal öznelerin bu konuda çarpık bir bakışı olsa da son kertede savaş gündeminin somut olarak belirlediği her durumda bunu önleyebilmenin öncelikli koşulu toplumun en geniş kesimin emperyalist savaş karşısında taraflaştırılması ve tutum aldırılmasından geçmektedir. Bunu sağlayacak güçlerin başında da sendikalardan kitle örgütlerine, siyasi parti ve öznelere kadar yine toplumun ilerici-öncü unsurları gelmektedir.

Doğal olarak komünistler bu yöndeki görevlerini de ihmal etmeyecek fakat işçi sınıfı, emekçiler ve gençlik kitlelerinin emperyalist savaşa karşı mücadelesini sermayenin sınıfsal iktidarını da hedef alacak bir temelde yürüteceklerdir. Bu mücadele içerisinde sınıfın bağımsız devrimci tutumunu her zaman savunacaklardır.

Emperyalist savaş çığırkanlığına karşı eylem!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, emperyalist savaş çığırkanlığını protesto etmek için AKP Şişli İlçe Binası'na yürüyüş gerçekleştirdi.

Saat 13.00'te Mecidiyeköy Metrobüs Durağı çıkışında toplanan BDSP'liler burada kortej oluşturarak, sloganlarla AKP Şişli İlçe Binası önüne yürüyüşe geçti. Eylemde "Emperyalist savaş ve saldırganlığa hayır! Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!" pankartı açılırken "Gezi Direnişi tutsaklarına özgürlük!", "Emperyalist saldırganlığa karşı yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!" ve "Gezi direnişçisi hasta tutsak Burcu Koçlu'ya özgürlük!" şiarlı dövizler taşındı. Sınıf devrimcileri ayrıca kızıl flamalarla yürüdüler.

Polis barikatına karşı eylem kararlılığı

Mecidiyeköy'deki köprü altına gelen BDSP'lilerin önu çevik kuvvet barikatıyla kesildi.

Önlerinin polis barikatıyla kesilmesi karşısında kitle oturma eylemine başlayarak barikat açılıncaya kadar oturma eylemini sürdüreceklerini belirtti. Oturma eylemi boyunca hem Suriye'ye hem de Ortadoğu'ya yönelik emperyalist savaş ve saldırganlık politikaları yapılan konuşmalarla teşhir edilerek AKP hükümetinin savaş politikaları eleştirildi. Gezi Direnişi'ne yönelik polis terörü de yapılan konuşma ve atılan sloganlarla teşhir edilerek Gezi şehitleri anıldı. Çevreden eylemi izleyen kitleye de seslenilerek emperyalist savaşa, baskı ve teröre karşı mücadeleyi büyütme çağrısı yapıldı.

Kitlenin kararlı duruşu karşısında polis amiri kendisi gelerek BDSP temsilcisiyle görüştü ve barikatı AKP binası önüne çekerek yürüyüşe izin vermek zorunda kaldı.

BDSP'liler de buradan tekrar yürüyüşe başlayarak AKP önündeki polis barikatının önüne kadar gelerek burada bir basın açıklaması yaptı.

"Emperyalist savaşa karşı alanları dolduralım!"

BDSP adına okunan basın açıklamasında, emperyalistlerin Suriye'ye yönelik emperyalist saldırı ve savaş politikaları teşhir edilerek yerli işbirlikçilerinin savaş politikaları eleştirilirken şu ifadeler kullanıldı: "Başını ABD'nin çektiği emperyalist güçler Suriye'yi

hedef alan savaş ve saldırganlık politikalarına hız vermiş bulunuyorlar. İki yıldır besledikleri çeteler aracılığıyla Suriye topraklarını kan gölüne çeviren emperyalistler şimdi de Suriye halklarının tepesine füze yağdırmaya hazırlanıyorlar. TC Devleti de bu müdahaleden medet uman, pay kapmaya çalışan bir durumda. AKP şefleri savaş çığırkanlığı yapmaya devam ediyorlar."

Obama'nın kimyasal silah bahanesiyle saldırıyı meşrulaştırmaya çalıştığı belirtilen açıklamada, Irak'ta da aynı bahaneyle yürütülen kirli savaş ve sonuçları hatırlatıldı.

Açıklamada, emperyalistlerin bütün amaçlarının Ortadoğu'daki zenginlikleri yağmalayarak kendi egemenliklerini pekiştirmek olduğu ifade edildi. Açıklamanın devamında ise AKP'nin emperyalist-siyonist güçler adına taşeronluk yaptığı belirtilerek, Suriye'deki çetelere verdiği destek teşhir edildi.

Yaşanan son gelişmelerle birlikte emperyalist saldırı hazırlığının ertelenmiş olmasına karşın savaş tehdidinin devam ettiği belirtildi. İşçi ve emekçileri emperyalist saldırı ve savaşa karşı mücadeleye çağırarak açıklama şu ifadelerle sürdü: "Bu kıyımı, bu yakıcı savaşı ancak bizler durdurabiliriz. Biz işçi ve emekçilerin birleşik, kitlemel ve militan direnişi bu haydutları ve savaş baronlarını durdurabilir. Onun için komşu Suriye halkları ile dayanışmayı yükseltelim, emperyalist savaşa karşı direnişi büyütelim. Haziran Direnişi'nde baskıya, zorbalığa, doğanın rant için talan edilmesine karşı nasıl ki milyonlar olup sokakları zapt ettiysek şimdi de emperyalist savaşa karşı alanları dolduralım. 'İşçilerin birliği halkların kardeşliği' şiarıyla kardeş Suriye halkı ile eylemli dayanışmayı büyütelim."

İşçi ve emekçilerin emperyalist saldırganlığı durdurmak için mücadeleye çağrılmasının ardından sloganlarla basın açıklaması sonlandırıldı.

Eylem boyunca "Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak!", "Katil ABD işbirlikçi AKP!", "Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!", "Katil El Nusra işbirlikçi AKP!", "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!", "Burcu Koçlu serbest bırakılsın!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganları atıldı.

Eylem sonrasında Kadıköy'deki etkinliğe katılmak için yola çıkan BDSP'liler metro, finüküler tramvay ve vapura ücretsiz olarak sloganlarla bindiler. Yol boyunca sloganlar atarak giden kitle metroda "Çav Bella" marşını söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Savaş kışkırtıcılığı provakatif saldırılarla sürüyor

Suriye'yi hedef alan emperyalist saldırganlıkta koçbaşı olma hevesiyle yanıp tutuşan Türk sermaye devleti, iki yıldır yürüttüğü savaş kışkırtıcılığını gelinen yerde provakatif saldırılara varmış bulunuyor.

Bunun son örneğine 16 Eylül'de Suriye'ye ait bir helikopterin düşürülmesi ve devamında gelişen olaylar üzerinden tanık olduk. Öyle ki düşürülen helikoptere dair yapılan açıklamalar dahi sermaye devletinin savaş histerisinin vardığı boyutları gözler önüne sermeye yetti. Konuyla ilgili açıklama yapan Ahmet Davutoğlu "Türkiye'nin uluslararası hukuktan ve angajman kurallarına göre Suriye'nin 400 metre içerisinde cezalandırıcı bir işlem uygulandı." diyerek saldırıyı bir "cezalandırma" olarak niteledi. "Kimse bir daha Türkiye'nin sınırlarını herhangi bir şekilde ihlal etme cüreti gösteremeyecektir. Bu konuda her türlü tedbir alınmıştır" diyerek tehditler savuran Davutoğlu, Suriye'yi hedef alan yeni saldırıların kapıda olduğunu da vurgulamış oldu.

AKP iktidarı savaş kundakçılığına soyundu

Bilindiği gibi son iki haftadır başını ABD emperyalizminin çektiği savaş baronları, Suriye'yi hedef alan saldırı politikalarına hız vermiş, başta Türk sermaye devleti olmak üzere bir dizi taşeron ülke bu süreci ayakta alkışlamaya başlamıştı. Öyle ki Türk sermaye devleti Suriye topraklarına Amerikan füzelerinin düşmesi için büyük bir çaba sarf etmişti. Suriye üzerinden yaşanan bu gelişmeler bölgede iplerin hayli gerilmesine neden olmuş, her an bir savaş beklentisi yaratılmıştı. Fakat ABD emperyalizmi, başını Rusya'nın çektiği emperyalist blokun ortaya koyduğu karşı tutum ve başta ABD olmak üzere bir çok yerde savaş karşıtı tepkilerin büyümesi nedeniyle bu saldırıyı göze alamamıştı. Ve en nihayetinde ara bir formülle ABD saldırısı "şimdilik" rafa kaldırılmıştı.

Bu son gelişme karşısında adeta yıkılan sermaye devleti, yaratılan atmosferin de etkisiyle savaş kışkırtıcılığını boyutlandırarak sürdürdü. Ve 16 Eylül'de barut fıçısına kibrit çakarcasına Suriye'ye ait bir helikopteri düşürdü. Suriye Genel Kurmayı yaptığı açıklama ile helikopterin düşürülmesini AKP iktidarının Suriye'ye karşı tansiyonu yükseltme ve iki ülke arasındaki sınırdaki gerginliği artırma niyetinin kanıtı saydı.

Batılı emperyalistlerin Suriye'yi hedef alan saldırı planı her ne kadar ötelense de görünen o ki, Türkiye ve diğer taşeronları üzerinden saldırgan politikalarını hayata geçirmeye devam edecekler. Dahası dinci-gerici çeteleri tahkim ederek Suriye'nin yıkımına hız verecekler.

Savaş koalisyonu tehditlerini sürdürüyor!

ABD komutasındaki savaş koalisyonu, saldırmayı göze alamasa da, tehdit savurmaya devam ediyor. Histerik tehditler savurmalarına rağmen, saldırıyı başlatamayan savaş baronları durumdan hoşnut değiller.

Suriye'deki yıkıcı savaş, başkent Şam'ın çevresi dahil birçok cephede devam ederken, emperyalist savaş tehdidi de gündemdeki yerini koruyor. ABD komutasındaki savaş koalisyonu, saldırmayı göze alamasa da, tehdit savurmaya devam ediyor. Histerik tehditler savurmalarına rağmen, saldırıyı başlatamayan savaş baronları durumdan hoşnut değiller. Ne pahasına olursa olsun savaş isteyen silah lobisi ise, Suriye dosyasının emperyalist saldırı olmadan kapanmasını önlemek için, tüm imkanlarını seferber ediyor.

Tehditler savurup, kabadayılık yapsalar da, saldırıyı başlatmanın kolay olmadığını iyi bilen savaş koalisyonu tutarsız, ikiyüzlü, ikircikli ve kaypak tutumunu sürdürüyor. Birgün "sorunun askeri çözümü yoktur" diye açıklama yapanlar, ertesi gün "askeri çözüm masada" tehditlerini tekrarlayabiliyorlar.

Rusya 2. Cenevre konferansı için bastırıyor

Suriye'nin kimyasal silahlarını BM denetimine açmayı kabul etmesiyle, şimdilik saldırı geri plana itildi. Öneriyi gündeme getiren Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov, hemen ertesinde ABD'li meslektaş John Kerry'le Cenevre'de bir araya geldi. İki güne yayılan görüşmelerin ardından yapılan ortak açıklamada, 2. Cenevre konferansının toplanması konusunda anlaşılacağını ilan eden Lavrov-Kerry ikilisi, Suriye krizine siyasal diyalog yoluyla çözüm bulunması gerektiğini de söylediler.

Eylül ayı sonunda konferansın toplanmasını isteyen Rusya, ABD'nin kaypaklığını deneyerek öğrendiği için, bu defa süreci daha sıkı bir şekilde ele almaya başladı. Askeri saldırıya imkan veren 7. Madde ile ilgili tartışmaların önünü anında kesen Lavrov, Kerry'le anlaşmalarında, bu maddeyi çağrıştıran hiçbir ifadenin yer almadığını hatırlattı.

Kimyasal silahın Esad yönetimi tarafından kullanıldığı iddiasına da yanıt veren Lavrov, Rusya'nın, kimyasal silahın el Nusra tarafından kullanıldığına dair güçlü bir kanısı olduğunu açıkladı. Medya aracılığıyla yapılan açıklamalarla atışan taraflar, tutumlarında ısrarlı olduklarını gösterdiler. Dönemsel ve bölgesel çıkarları gereği sabit, meşru, kararlı ve net bir duruş sergileyen Rusya, ABD ve suç ortaklarının ikiyüzlü/kaypak duruşlarının iyice su yüzüne çıkmasını da sağlıyor.

Cenevre konferansını hem saldırı tehditlerinin önünü kesecek hem Suriye'deki yıkıcı savaşın bitirilmesi için bir olanak sayan Rusya, konferansın toplanması için bastırırken, suç ortaklarıyla birlikte ABD ise, yine kaypaklık yapmaya ve kendisi saldırmaya bile, tetikçilere ağır silahlar taşıyarak Suriye'deki yıkıcı savaşı derinleştirme çabasını sürdürüyor.

ABD-Fransa-İngiltere üçlüsü savaş çığırtkanlığına devam

Rus Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov ile Cenevre'de uzun süren bir görüşmenin ardından, "kimyasal konusunda anlaşmaya vardık" açıklaması yapan ABD Dışişleri Bakanı John Kerry, ertesi gün faklı telden çalmaya başladı.

Lavrov'la yaptığı uzun görüşmenin ardından Fransız ve İngiliz meslektaşlarıyla bir araya gelen Kerry, 7. Maddeyi içeren bir Güvenlik Konseyi kararının gerekli olduğu vaazını tekrarlamaya başladı.

Fransa Dışişleri Bakanı Laurent Fabius tarafından ortaya atılan öneriyeye destek veren Kerry, bir gün önce yaptığı açıklamanın zıddı sözler sarf etti ve askeri çözümün masada olduğunu tekrarladı. Bu kaypak tutum, ABD'nin 'dünya jandarması' rolünü oynamakta zorluk çekmesiyle de doğrudan

bağlantılıdır. ABD emperyalizmi bu koşullarda saldırı niyetinden vazgeçmese de, yakında saldırı olanağından da yoksun görünüyor.

Kimyasal dinci çeteler kullandı

Suriye Dışişleri Bakanı Velid el Muallim ve Devlet Başkanı Beşar Esad'la görüşükten sonar Şam'da basın toplantısı düzenleyen Lavrov'un yardımcısı Sergey Riyakof, Suriye ile ilişkilerinin güçlü, derin ve sağlam olduğunu belirterek, 7. Madde tartışmalarının "nafile" olduğunu hatırlattı.

Riyakof, Şam'ın doğu Guta bölgesinde 21 Ağustos'ta yapılan kimyasal saldırının, el Nusra tarafından yapıldığına dair belgelerin, Esad yönetimi tarafından kendilerine teslim edildiğini belirtti.

Kimyasal silahın kullanılmasını araştıran BM heyetinin başkanına da söz konusu belgelerin verildiğini belirten Riyakof, hazırlanan raporda belgelerin göz ardı edilmesinin kendisini hayal kırıklığına uğrattığını söyledi.

Rusya'nın BM daimi temsilcisi Vitaliy Çurkin'de, 21 Ağustos'ta Şam yakınlarında gerçekleştirilen kimyasal saldırıyı "büyük provokasyon" olarak niteledi. Salı günü BM Genel Kurulu 68. oturum toplantısında bir konuşma yapan Çurkin, "Rusya, kimyasal saldırının provokasyon olduğuna inanıyor. Deliller çok dikkatli bir şekilde incelenmeli ve bu saldırının arkasındaki kişiler cezasız kalmamalıdır" dedi.

Çurkin "21 Ağustos'taki olayın provokatif nitelik taşımasına yönelik deliller arasında Mayıs ayında Türkiye'de sarın maddesi ile yakalanan Suriyeli militanların gözaltına alınması, ayrıca bazı Suriyeli ve Türk vatandaşların kimyasal silah yapımı için 10 ton bileşim satın almaya kalkışmasının gösterilebileceğini" belirtti.

Rusya'nın, cihatçı çetelerin kimyasal silah

kullandığının belgelendiğini ilan etmesi, batılı emperyalistlerle Ankara'daki işbirlikçilerini rahatsız etti. Zira savaş koalisyonunun tek dayanağı, kimyasal silahı Esad yönetiminin kullandığı iddiasıydı.

Bu arada belgelerin BM Güvenlik Konseyi'ne sunulacağını belirten Lavrov ise, kimyasal saldırının, Suriye'ye askeri müdahalenin düzenlenmesine gerekçe oluşturmak amacıyla girilmiş bir provokasyon olduğunu belirtti.

Türk devleti "illa savaş" borazanını çalması sürdürüyor

Emperyalist saldırının ertelenmesinden rahatsız olan AKP şefleri, Suriye helikopterini vurarak, Suriye ile gerilimi tırmandırıyor. İçerde devlet terörü estiren dinci-Amerikancı iktidar, cihatçı çetelere silah, mühimmat, eğitim ve her türlü desteği sunmakla yetinmemeye karar vermiş görünüyor.

iki yıldan beri cihatçıları koruyup kollayarak yıkıcı savaşın derinleşmesi için elinden geleni ardına koymayan AKP iktidarı, emperyalist güçlerin saldırıya geçmeleri için halen çırpınıp duruyor. Helikopteri düşürmekle kalmayan Türk ordusunun, Suriye sınırını aşarak cihatçı çetelere destek vermek için savaşa doğrudan girmeye hazırlandığını gösteren belirtiler var. Helikopteri düşürmesi "sınırı koruma" kararlılığı olarak göstermeye çalışıyorlar. Oysa bu iddiaya ahmaklar bile itibar etmez, zira Türkiye sınırı cihatçı çeteler için, neredeyse üç yıldan beri tam bir yol geçen hanıdır.

Hem Ortadoğu politikasının iflas etmesi hem halk hareketinin basıncı altında kalınca histerik bir saldırganlık politikasına yönelen AKP, Suriye'ye savaşı önleyecek her girişimi engellemek için de adeta çırpınıyor. Gerici- zorba iktidar, dışa dönük saldırganlığı, aynı zamanda içerideki toplumsal hareketi bastırmanın dayanağı olarak da kullanmak istiyor. Zira ABD-Rusya arasında anlaşma sağlanması, AKP şeflerinin dizlerini titretmiş olmalı. "Esad'ın sonu geldi" diye el ovuşturan bu şefler, anlaşıldığı kadarıyla olası bir savaşı çözümüden iyice tedirgin olmaya başladılar.

Tetikçiler saldırı istiyor

AKP şefleriyle birlikte savaş isteyenler, emperyalistler güdümündeki muhalefetin şefleri oldu. CIA tarafından oluşturulan "hükümetin" başına atanan Ahmed Carba adlı şahıs ile ÖSO çetelerinin Türkiye'de üslenen şefi Salim İdris, birkez daha emperyalist efendilerinden Suriye'ye saldırmalarını istediler.

Gözünü iktidar hırsı bürümüş bu tetikçiler, Baas yönetimini yıkma gücünden yoksun oldukları için, NATO-ABD füzelerine binerek Şam'a gitmeyi hayal ediyorlar. Suriye'nin yakılıp/yıkılması pahasına da olsa iktidara gelmek isteyen işbirlikçilerin başını çeken İdris-Carba ikilisi, emperyalistler adına tetikçilik yapanların alçalmakta sınır tanımadıklarını, ibret verici bir şekilde dünya aleme gösteriyorlar.

Savaş isteyen körfez şeyhleri, silahlı çetelere petro-dolar transfer etmeye devam ederken, hamasi savaş çağrılarını ara vermiş gibiler. Bu durumda biran önce savaş isteyenler AKP şefleri ve İdris-Carba ikilisinin temsil ettiği düşkün tetikçilerden ibaret kalmış bulunuyor.

Rusya, Ortadoğu'daki etkisini güçlendiriyor!

Suriye'ye yönelik askeri saldırı tartışmaları, Ortadoğu'daki hegemonya çatışmasının ulaştığı boyutları gözler önüne serdi. Emperyalist kapitalist sistemin jandarması olan ABD, histerik bir saldırganlıkla, bölgeye hakim olmak istiyor. Bundan dolayı Ortadoğu'nun üzerinden savaşın kara bulutlarını eksik etmiyor. Emperyalist güçler ve müttefikleri, attıkları her hamlenin karşısında rakiplerinin geliştirdikleri hamleye göre gardlarını alıyor, stratejilerini belirliyor, taktik adımlarını buna göre atıyorlar.

Bu çerçevede Esad rejiminin Suriye'de kimyasal silah kullandığına ilişkin iddiaları ortaya atan ABD'nin başlattığı savaş hazırlığı, gelinen aşamada bugün için ertelenmiş durumda. ABD'nin dünya jandarması olarak gerçekleştirdiği Suriye hamlesi, bölgede etkisini arttıran Rusya'nın ve müttefiklerinin askeri-ekonomik-siyasal-diplomatik gücüne çarptı.

ABD Başkanı Barak Obama geçtiğimiz günlerde bir taraftan Türkiye, Suudi Arabistan, Ürdün gibi bölgedeki işbirlikçi tetikçilerini savaşın ön safına iterken diğer taraftan Doğu Akdeniz'e askeri yığınak yaparak ülke içi ve dışı diplomasi trafiğinin arka planında emperyalist savaş makinesini harekete geçirdi. Askeri yığınağa başlayan ABD, Fransa, Türkiye, Suudi Arabistan, İsrail gibi suç ortaklarını yanına alarak savaş ilan etti. Siyonist İsrail'e füze atış talimleri yaptırarak, pazarlık masasında elini güçlü tutmaya çalıştı.

Emperyalist kapitalist sistemin derinleşen krizinin şiddetlendirdiği savaş eğiliminin ürünü olan bu gelişmeler, Suriye'de 2,5 yıldır (Türkiye'nin de savaş çığırkanlığı ve fiili desteği ile) sürdürülen yıkıcı savaşa rağmen Esas rejiminin ayakta kalmayı başarması, arkasındaki Rusya'nın dünyada güç dengesindeki konumunun güçlendiğini kanıtladı. Rusya ABD'nin saldırı girişimini boşa düşürerek bu süreçte bölgedeki etkisini güçlendirdi. ABD ise, emperyalist suç örgütlerini de arkasına alıp başta Türk sermaye devleti olmak üzere, tetikçi el Nusra ve ÖSO çeteleri eliyle Suriye halkı üzerinde sürdürdüğü katliam ve yıkımı daha da derinleştirecek askeri saldırı ile öldürücü darbeyi vurmanın, galibiyeti ilan etmenin hesabındaydı.

ABD emperyalizminin bu planını, karşısına güçlü bir rakip olarak çıkan ve Ortadoğu'daki etkisini güçlendiren Rusya bozdu. (Çin'in de katkılarıyla Rusya'nın önemli rolü olmasına rağmen, Suriye'nin direneceğini ilan etmesi, Lübnan ve Filistin direniş hareketlerinin saldırıya katılacak devletleri, 'meşru

hedef' ilan etmeleri ve İran'ın sert tutumunun da, ABD'nin geri adım atmasında rolü olmuştur.)

ABD'nin kimyasal silah yalanına başvurarak Irak'ı işgal ettiğini hatırlatan Putin yönetimi, BM kararı olmadan Suriye'ye yapılacak askeri saldırının uluslararası sözleşmelerin kaba bir şekilde ayaklar altına alınması anlamına geleceğini, bu girişimin ucu açık bir savaşa dönüşebileceğini, kimyasal silahların batılıların desteklediği El Kaide'ye bağlı teröristler tarafından kullanıldığını dile getiren sert açıklamalarla, Obama yönetimini uyardı. Bu açıklamaların yanısıra Rusya savaş gemileri ve denizaltılarla Akdeniz'e konuşlandığı filo ile ABD'nin karşısına bölgedeki çıkarlarını korumak için savaşmakta kararlı olduğu mesajını vermeye devam ediyor.

Suriye'ye karşı hazırlanan askeri saldırının, Rusya'nın gündeme getirdiği 'kimyasal silahların uluslararası denetime açılması' önerisi ile rafa kaldırılması, Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin'in uluslararası ilişkilerde öne çıkmasını sağladı. ABD'nin emperyalist dünya liderliğinde artık tek olmadığını gösteren bu süreçte, Rusya'nın politikası Ortadoğu'daki çıkarlarını korumak ve bölgedeki etkisini güçlendirmek üzerine kurulu bir şekilde ilerledi.

Dünya sistemi içerisinde her geçen gün güçlendiği olgusu gerçek olan Rus yönetimi ve dünyanın efendiliğini kaybetmek istemeyen ABD emperyalizmi açısından içine girilen sürecin ve olayların seyrinin nereye gideceği belli olmadığı gibi, dünya halklarını kitlesel bir şekilde emperyalist sisteme karşı mücadeleye çekme tehlikesini taşıyordu. Askeri saldırının şimdilik askıya alınmasının bir nedeni olarak, girişilecek olan bir kıyım savaşının sonrasında emperyalist güçlerin gelecekleri ile ilgili duydukları kaygılar da rol oynadı. Putin'in bu süreçte BM sözleşmeleri ve uluslararası anlaşmaları savunarak ABD saldırısını engellemek için çalışması ise, hegemon bir güç olmaya çalışan Rusya'nın dönemsel çıkarlarına uygun düşüyor.

Savaş şimdilik ertelenmiş olsa da, ABD emperyalizmi ile suç ortaklarının tehditleri devam ediyor. Savaşı göze alabilirlerse, saldırının yeniden gündeme gelmesi kaçınılmaz olur. Ancak sonuç ne olursa olsun, kapitalist/emperyalist sistemin jandarması olan ABD'nin güç kaybettiği, artık istediği yere istediği zaman saldıramayacağı ve onun karşısında Rusya-Çin eksenli yeni bir dünya gücünün oluşmaya başladığı somut olarak kanıtlanmıştır.

Irak halkı cihatçı canilerin hedefinde

Ortadoğu'yu etnik, dinsel, mezhepsel temelde parçalamayı hedefleyen emperyalist/siyonist güçlerin Büyük Ortadoğu Planı (BOP) gereği gerçekleştirilen bu saldırılar, öncelikle Irak'ta bir Sünni-Şii çatışması yaratmayı hedefliyor.

Irak'ın başkenti Bağdat'ta 17 Eylül'de, patlayıcı yüklü on araç havaya uçuruldu. Tümüyle sivil halkı hedef alan vahşi saldırılarda 40'a yakın kişi katledildi, yüzlerce kişi ise yaralandı.

ABD veya Avrupa'da bu tür olaylar olsa, anında kıyamet koparlardı. Oysa batılı haber ajanslarının şeflerine göre, bu kapsamda bir saldırılar zinciri, "haber değeri" bile taşıyor. Zira bu akıl almaz vahşetin haberini ajanslarda görmek ya mümkün olmadı ya da bir paragrafta geçiştirildi. Çifte standart, ancak bu kadar olur.

Toplu kıyımlar "rutin"leştiriliyor

Irak'ta bu tür saldırılar, aylardan beri hemen her gün gerçekleştiriliyor. Patlamalar daha çok Bağdat'ta meydana gelse de, Irak'ın farklı kentlerinde de benzer saldırılar düzenleniyor. Bu patlamalarda, sadece geçen Ağustos ayında 800'den fazla sivil katledildi, binlerce kişi ise yaralandı.

Bu akıl almaz vahşeti "rutin" bir icraat haline getiren kökten-dinci cihatçı caniler camileri (özellikle Şiiilerin namaz kıldığı camileri), Pazar yerlerini, emekçilerin yaşadığı mahallelerdeki kalabalık caddeleri hedef alıyorlar. Cihatçı katiller tarafından "rutin"leştirilen saldırılardan dolayı, zaten birçok sorunla boğuşan Iraklı emekçilerin/yoksulların yaşamı tam bir cehenneme dönüyor.

Tetikçiler El Kaide'nin taşeronları

Toplu kıyımları gerçekleştirenler, Irak'taki El Kaide taşeronlarıdır. Nitekim, sivil halkı hedef alan bu kadar vahşi saldırıları süreklileştirmek ancak ahlak, ilke, yasa, kural tanımayan katillerin işi olabilir. Suriye'de olduğu gibi, Irak'ta bu kıyımların tetikçisi, cihatçı çetelerdir.

"Irak ve Şam İslam Devleti" adı altında birleşen Irak ve Suriye'deki El Kaide taşeronlarının bu saldırıları süreklileştirmeleri hem Bağdat yönetimi içinden bazı destekçiler bulmaları hem bölgedeki Amerikancı

rejimlerin mali, askeri, lojistik ve politik alanlarında sağladıkları kesintisiz destekler sayesinde mümkün olmaktadır.

Yönlendirici ve Finansörler Amerikancı rejimler

Cihatçı çetelerin Irak halkına karşı yürüttükleri bu kurlarsız savaş, Suudi Arabistan-Katar ikilisi başta olmak üzere, Körfez şeyhlerinin sağladıkları petro-dolar akışı sayesinde mümkün olmaktadır. Irak yönetimi, kıyımları gerçekleştiren tetikçilerin arkasında bulunan ülkeleri adıyla anarak, sık sık tepkisini ortaya koyuyor.

Iraklı yetkililerin açıklamalarında ifade edildiği üzere, bu kurlarsız savaşta icra eden tetikçilerin arkasında duran güçlerden biri, bizzat AKP iktidarındır. İki ülke arasındaki ilişkilerde yaşanan gerilimin temel nedenlerinden biri, mezhepçi politika izleyen Ankara'daki dinci-Amerikancıların, cihatçılara destek vererek Irak'ın içişlerine karışma pervasızlığıdır. Toplu kıyım hareketinin ise, Suudi İstihbarat aygıtının başında bulunan Bandar Bin Sultan adlı Amerikan maşası tarafından koordine edildiği, yine Iraklı yetkililer tarafından dile getiriliyor.

Amaç; mezhep çatışmaları, hükümetin yıkılması ve parçalanma

Ortadoğu'yu etnik, dinsel, mezhepsel temelde parçalamayı hedefleyen emperyalist/siyonist güçlerin Büyük Ortadoğu Planı (BOP) gereği gerçekleştirilen bu saldırılar, öncelikle Irak'ta bir Sünni-Şii çatışması yaratmayı hedefliyor. İkinci hedef ise, Suriye'ye karşı girişilen yıkıcı savaşa ve emperyalist saldırıya karşı çıkan Nuri el Maliki hükümetinin yıkılması. Bu iki hedefi tamamlayan sonraki adım ise, Irak'ta Sünni Arapların yaşadığı bölgede (Suriye topraklarının bir kısmını da kapsayacak şekilde) şeriatçı bir kukla devletin kurulmasıdır.

Bu sefil hedefe ulaşmak için her gün halkı katleden ortaçağ karanlığının bu temsilcileri, eğer devlet kurabilselerdi, buna ancak "zebaniler emirliği" adı uygun düşerdi. Hal böyleyken Amerikancı rejimler (Elbette Washington'daki efendilerinin de onayı ile) bu kıyım savaşının devamı (daha da vahim olanı, bunu bölge sathına yaymak) için, tetikçilerine her türlü olanağı sağlamaya devam ediyorlar.

Planı bozmak için bölge halkları kardeşleşmelidir

Zebaniler ordusuna hergün onlarca kurban veren Irak halkı, mezhep savaşı tuzağına düşmemek için halen direniyor. Zira halklar, etnik, dinsel, mezhepsel çatışmaların, tüm tarafların kaybettiği bir vahşi boğazlaşmadan başka bir şey olmadığını, bundan sadece halkları birbirine kırdıranların kazançlı çıktığını biliyorlar.

Ortadoğu'da kökten dinciliğin yayılması için çaba sarf eden Amerikancı rejimler, dünyanın farklı ülkelerinden devşirdikleri cihatçıları da bölgeye taşıyorlar. El Kaide'yi Ortadoğu'nun kalbine, siyonist İsrail'in yanına yerleştirmeye çalışan bu aktif karşı-devrimci rejimlerin planlarını bozabilmenin yolu, halkların kardeşliği şiarını bölge çapında yaygınlaştırmak ve pratik yaşamda gerçek kılmaktan geçiyor. Bu, artık bir ölüm/kalım meselesi haline gelmiştir.

Humus'taki Alevi katliamını gerici çeteler üstlendi

Suriye'deki El-Kaide bağlantılı el-Nusra çetesinin üyeleri, geçen hafta Humus'a bağlı üç köyde Alevileri katlettiğini doğruladı.

Humus'a bağlı üç köyde 11 Eylül günü aralarında kadın, çocuk ve yaşlıların da olduğu en az 30 kişi öldürülmüştü. Gerici çete el-Nusra, yayınladığı bildiriyle Humus'taki Mesudiye, Meksar el Hissan ve Jab el Jerah köylerinde gerçekleştirilen katliamları üstlendi.

"Allah'ın düşmanı" olarak tanımladıkları Alevileri öldürmeyi savunan bildirisinde onlarca insanın katledilmesiyle övünüyor. Bildiride katliamlara ilişkin "Bu köylere ilk girişimizdi ve ilk kez bu kadar yüksek sayıda insan öldürdük" deniliyor.

Gerici çete bir yandan Rojava'da Kürt halkına bir yandan da Humus ve Lazkiye'de Alevilere yönelik katliamlarına devam ediyor. Çete, emperyalistler ve bölgedeki işbirlikçilerden aldığı silah yardımlarıyla daha pervasız saldırılara girişiyor.

Geçen ay el-Nusra çetesinin bölgedeki komutanlarından Ebu Muhammed el Golani Alevileri roketlerle vurma tehditleri savurmuştu.

Eylem dalgası dört yanı sarıyor...

Dünyanın dört bir yanında işçi ve emekçiler, saldırılara karşı mücadelelerini sürdürüyor. Polis saldırılarına militan yanıtlar veriliyor.

Tayland

Tunus

emekçilerinin greve katılımı yüzde 90'ı buldu.

Bu arada Yunanistan'da yaşanan ekonomik kriz, üniversite hocalarını da sokağa döktü. Bu greve üniversite çalışanlarının yanısıra emeklilik ve hastalık sigortalarında, iş ve işçi bulma kurumunda çalışan kamu emekçileri de katıldı. Devlet hastanelerinde çalışan doktorlar sadece acil durumlarda görev yaptılar.

Grevdeki 300 okul koruma görevlisi 16 Eylül sabahı Atina'da İdari Reform Bakanlığı kapısında polisle çatıştı.

Meksika

Başkent Mexico City'de direnen eğitim emekçileri, Başkan Enrique Peña Nieto ve gerici-muhafazakar hükümetinin yeni eğitim reformuna karşı haftalardır direniyorlar. Reformlara karşı Öğretmenler Sendikası CTE'nin çağrısı ile Mexico City'nin merkezinde bulunan Zocalo Meydanı'nda çadır kurdular. 13 Eylül günü yüzlerce polis helikopterlerin desteğiyle kampa saldırdı. Çatışmada çok sayıda polis ve eğitim emekçisi yaralandı.

Polisin saldırısından sonra Zócalos çevresindeki sokaklarda toplanan sendika üyesi öğretmenler bir yürüyüş düzenleyerek buradan şehrin başka bir alanına Devrim Anıtı alanına gittiler. Orada tekrar çadır ve barikatlar kurarak protestolarına devam etme kararı aldılar.

13 Eylül'de eğitim emekçilerine yapılan saldırı tüm ülkede protestolar ve dayanışma eylemleri ile cevaplandı.

Romanya

Romanya'da 15 Eylül Pazar günü hükümetin, altın madeni aramacılığında kapitalist tekellerin lehine yapmak istediği yasa değişikliğini protesto etmek için kitlesel eylemler yapıldı. Yapılan protesto eylemlerine başkent Bükreş'te 25 bin kişi katılırken, Transilvanya'da yapılan eylemlere de 10 bin kişi katıldı. Kanada tekeli

Gabriel Resources'ın Rosia Montana bölgesinde başlattığı altın madeni aramalarına karşı başlayan eylemler haftalardır aralıksız sürdürülüyor.

Kamboçya

Başkent Phnom Penh'de Pazar günü yapılan protesto eylemine 20 bin kişi katıldı. Parlamento seçimlerinde hükümetin hile yaptığını ileri süren kitle, hükümetin seçim sahtekarlığını protesto etti. Yapılan kitlesel eyleme polisin azgınca saldırması sonucunda kentte sokak çatışmaları yaşandı. Polisin açtığı ateş sonucunda bir eylemci yaşamını yitirken, çok sayıda eylemci de yaralandı ve gözaltına alındı.

Kentte gösteriler yasaklanmasına karşı eylemler, caddede kurulan protesto kampında devam etti. 1000 eylemcinin katıldığı protesto kampını, tekstil işçileri de desteklediler.

Polonya

14 Eylül günü gerçekleşen gösterilerde 150 bin işçi alanlara çıktı. Sosyal yıkım saldırısının geri çekilmesini talep eden işçiler, iş garantisi, asgari ücretin artırılması, emeklilik yaşının indirilmesi için de mücadele ediyor.

Solidarnosc (Dayanışma) Sendikası, OPZZ ve Sendikalar Forumu'nun çağrısı üzerine alanlara çıkan işçiler, 1989 yılından buyana en kitlesel eylemi gerçekleştirdiler. İş yasasının değiştirilmesini isteyen işçiler, iş güvencesi ve 67'ye yükseltile emeklilik yaşının düşürülmesini talep ediyorlar.

Solidarnosc, hükümetin taleplerini kabul etmemesi durumunda yeni seçim için imza kampanyası başlatacaklarını açıklarken, OPZZ ise tüm ülkede sokaklarda barikatlar kuracaklarını duyurdu.

Tunus

Muhafif gazeteci Ziyad el Hani'nin geçen hafta tutuklanması üzerine basın emekçileri, 17 Eylül'de genel greve gittiler. Tarafalı karar alan bir mahkemeyi eleştirdiği gerekçesiyle tutuklanan el Hani, muhafif basını hedef alan bu saldırıya gösterilen sert tepki üzerine, kefaletle serbest bırakıldı.

El Hani'nin tutuklanmasına karşı alınan genel grev kararı, muhafif gazetecinin serbest bırakılmasına rağmen hayata geçirildi. Genel greve yoğun katılım sağlayan basın emekçileri, sokaklara çıkarak Nahda'nın baskılarını protesto ettiler.

Halk isyanının kazanımı olan özgürlükleri aşamalı bir şekilde ortadan kaldırmaya çalışan Nahda hükümeti, basın emekçilerinin militan direnişine çarpınca geri adım atmak zorunda kaldı.

Tayland

Kauçuk sektöründe çalışan işçilerin devletten sektöre daha fazla kaynak ayrılması talebiyle yaptıkları protestolar sırasında polisle sert çatışmalar yaşandı. Çatışmalar nedeniyle 77 polis ile 10 işçinin yaralandığı bildirildi.

Yunanistan

AB Troyka'sının dayatmaları sonucu uygulanan kemer sıkma politikaları çerçevesinde 12 bin 500 kamu emekçisinin 2014 yılının sonuna değin işine son verilmek istenmesi ve zorunlu yer değiştirmeler grevlerle protesto edildi.

16 Eylül günü değişik kamu sektörlerinde çalışanların başlattığı grev beş gün sürdü. Eğitim

Cinsel saldırı skandalları devam ediyor!

Şiddet, cinsel saldırı olayları karşısında sermaye devleti ve onun temsilcisi AKP hükümeti hiçbir ciddi önlem almamakta aksine bunları desteklemektedir.

Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Fatma Şahin ve AKP hükümeti kadına ve çocuklara yönelik şiddet ve cinsel saldırı olayları karşısında büyük projeler geliştirdiklerini iddia edip, göstermelik bazı adımlar atıyorlar.

Geçtiğimiz haftalarda kadına yönelik şiddet olaylarının aslında azaldığı ancak basında yayınlanan şiddet haberleri arttığı için kadına yönelik şiddet olaylarının artmış gibi gözüktüğünü iddia eden Fatma Şahin'in son övünç kaynağı ise 16 yaşındaki bir çocuğa tecavüz edenlerin tutuklanması oldu.

Fatma Şahin bunu kendi twitter hesabından duyurdu: "Edirne'de 16 yaşındaki Y.Ç.'yi fuhşa teşvik ve tecavüz ettikleri iddiasıyla gözaltına alınıp serbest bırakılan 5 kişiyi duymuşsunuzdur. Aile Bakanlığı Hukuk Müşavirliğimizin bu tutuksuz yargılamalara itirazı, mahkeme tarafından kabul edildi ve 5 kişi tekrar tutuklandı."

İçerisinde yaşadığımız çürümüş düzenin kadınlara ve çocuklara yönelik şiddet, taciz, tecavüz olayları karşısında övünç kaynakları bir çocuğun tecavüzcülerinin tutuklanması olabilirken, bir yandan da istatistik veriler şiddet olaylarında yaşanan skandalları gözler önüne seriyor. Bu şiddet olaylarının önemli bir ayağını ise cinsel saldırılar oluşturuyor.

Adli Sicil İstatistik Genel Müdürlüğü'nün açıkladığı verilere göre 2012 yılında 100 bin cinsel saldırı kayıtlara geçti ve bunlardan yaklaşık 32 bini hakkında

takipsizlik kararı verildi. İşte Adli Sicil İstatistik Genel Müdürlüğü'nün açıkladığı verilerden birkaç başlık:

- 91 bin 979 "cinsel dokunulmazlığa karşı suç" olayı adli mercilere intikal etti. Bunlardan 31 bin 496'ı hakkında takipsizlik kararı verildi, 50 bin 483'ü hakkında dava açıldı. Bu davaların 18 bin 351'i cinsel saldırı, 25 bin 472'si cinsel taciz suçlarından oluştu.

- Çocuklara dönük cinsel istismarla ilgili 34 bin dava açıldı. 14 bin 164 vaka kayıtlara "çocuk istismarı" olarak değil, "reşit olmayanla ilişki" olarak geçti.

- "Aile içi şiddet" kapsamındaki başvuruların yarısı takipsizlikle sonuçlandı. 2012 yılında yasalara Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesi 6284 sayılı kanun kapsamında, adli mercilere toplam 4 bin 374 vaka intikal etti. Bu vakalardan 2 bin 48 dosya hakkında takipsizlik kararı verildi. 2 bin 52 olayla ilgili dava açıldı ve erkek şiddetine uğrayan kadınlar hakkında koruma kararı verildi.

Mevcut hukuk düzeni cinsel saldırıları teşvik edici rol oynuyor!

Adli Sicil İstatistik Genel Müdürlüğü'nün açıkladığı veriler açık bir şekilde kadınlara ve çocuklara yönelik şiddet ve cinsel saldırı suçları karşısında hiçbir ciddi önlemin alınmadığı ve mevcut hukuk düzeni sayesinde de suçluların korunduğunu göstermekte. Kayıtlarda "çocuk istismarı" tanımının yerine "reşit olmayanla ilişki" tanımının yapılması, özellikle aile içi şiddete maruz kalan kadınların yarıya yakının yaşadıklarının takipsizlik kararı vb. gerekçelerle görmezden gelinmesi şiddet ve cinsel saldırı olaylarında devletin önlem almaktan ziyade, teşvik edici rolünü kanıtlar nitelikte.

Kısacası şiddet, cinsel saldırı olayları karşısında sermaye devleti ve onun temsilcisi AKP hükümeti hiçbir ciddi önlem almamakta aksine bunları desteklemektedir. Aldıkları önlemler ancak göstermelik olmaktadır. Yüzsüzlüğü elden bırakmayan düzenin temsilcileri bir çocuğun tecavüzcülerini yakalattıkları gerekçesiyle övünebilmektedirler.

Kadınlara ve çocuklara yönelik şiddet ve cinsel istismar olaylarında devletin oynadığı bu ikiyüzlü ve teşvik edici rolün teşhir edilmesi önemli bir noktada durmaktadır.

Mamak'ta emekçi kadın toplantısı

14 Eylül günü yapılan ve Tuzluca'yı'daki direnişin ana gündem maddesi olduğu toplantıda, direnişte emekçi kadınlara yönelik saldırılar ve kadınların katılımını örgütlü hale getirebilmek üzerine tartışmalar yürütüldü. Direnişin bir diğer talebi olan polisin mahalleden gitmesi ve polis gidene kadar direnme kararı bir kez daha belirtildi.

Mahallede neden cami-cemevi projesinin istenmediğine dair düşünceler aktarıldı ve bu noktada emekçi kadınlara seslenen bir bildiri kaleme alma kararı alındı. Ayrıca direniş nedeniyle gerçekleştirilemeyen ev toplantılarının hazırlıklarına başlandı. Toplantı sonunda Emekçi Kadın Komisyonu'nun hazırlamış olduğu Gezi Direnişi belgeseli izlendi ve duygular anlatıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Burjuva kadının "Zirveden gelen topuk sesleri"

Medyadan, enerji sektörüne, gayrimenkulden, finansal hizmet alanlarına kadar bir tekel olan Doğan Holding'in mirasçısı ve Yönetim Kurulu Başkanı olan Begümhan Doğan Faralyalı, yakın zamanda Bursa İş Kadınları ve Yöneticileri Derneği (BUİKAD) tarafından düzenlenen "Zirveden gelen topuk sesleri" paylaşım toplantısında, Türkiye'deki kadın-erkek eşitliği konusuna değinen açıklamalar yaptı.

Kadın-erkek eşitliği konusunda toplam 136 ülke arasında Türkiye'nin dünya sıralamasında 124. olduğunu belirten Faralyalı, bu sıralamada İran'dan bile geride kaldığına dikkat çekti.

Kadın istihdam oranının kuzey Avrupa'da %80, batı Avrupa'da %60, Türkiye'de ise sadece % 25 olduğunu dile getiren Faralyalı, Türkiye'de girişimci kadınların %6'lık gibi sınırlı bir kesimi oluşturduğundan, kadınların büyük çoğunluğunun ne yazık ki düşük seviyeli tarım ve servis sektörlerinde çalıştığından duyduğu üzüntüyü dile getirdi.

Begümhan Doğan Faralyalı'nın sözcüsü olduğu kapitalist sistemde çok sınırlı bir azınlık işçilerin emek gücüne el koyarak hiç çalışmadan, emek harcamadan yaşar. Emperyalist-kapitalist dünya siteminde üreten, çalışan milyonlarca insan, insanca yaşam için gerekli yiyecek, barınma vs. imkanlarına dahi sahip değilken, onların ürettikleri değerlere el koyan çok küçük bir azınlık olan burjuvalar dünyanın tüm kaynaklarını tekellerine almış durumdadır.

Begümhan Doğan Faralyalı, kadın-erkek eşitliğini işveren kadınların çoğalması üzerinden kurgularken, bunu gerçekleştirebilmenin yolunun da işçi kadınları daha fazla sömürüye tabii tutmaktan, emekçi kadınların fabrikalarda ucuz iş gücü kaynağı olmasını sağlamak için onları istihdam alanlarına çekmekten geçtiğini biliyor.

"Dünyanın en büyük 10 ekonomisi arasına girmeyi hedefliyorsak, nüfusun yarısını oluşturan kadınları ekonomik ve sosyal hayata entegre etmek için büyük ve somut adımlar atmak zorundayız" diyen Begümhan Doğan, işveren-patron, sermaye sahibi kadınları bir ucuz iş gücü cenneti olan Türkiye'de daha cesaretli davranmaya çağırıyor. Erkek işçilerin yanında kadın işçilerin de uzun çalışma saatleri, ağır, esnek ve güvencesiz çalışma koşulları altında, iliklerine kadar sömürülmesi öğütleniyor. Hem de iki kat daha fazla bir şekilde.

Sermaye sahibi kadınların yan yana geldiği "Zirveden gelen topuk sesleri" paylaşım toplantıları "Ayaktakımı" denilen işçi sınıfını, bu sınıf içerisinde yer alan kadınları daha fazla ezerek yükselmeyi hedefliyor.

ODTÜ'de gericiliğe yer yok!

Her yaptığı eline yüzüne bulaşan AKP hükümetinin ODTÜ'ye saldırısı boşuna değildir. Zira ODTÜ'den yükselen muhalefet birçok yerde sahipleniliyor

ODTÜ dünden bugüne sermaye düzenine karşı mücadelenin en güçlü sürdürüldüğü üniversitelerden birisi olmuştur. Konumu ve yıllardır verilen mücadeleler ekseninde oturduğu yer ise ODTÜ'de gelişen hareketin Türkiye gündemini belirlemesinde önemli bir rol almıştır. Gençlik hareketinin durgun olduğu dönemlerde ise gelecek ve özgürlük mücadelesi ODTÜ'de güçlü ve militan direnişlerle sahiplenilmiştir.

Gerçekleşen eylemler salt siyasetlere sıkışan değil yapılan forumlarla en geniş kitleyi katmayı amaçlayan eylemler olarak gerçekleşmektedir. ODTÜ ÖTK deneyiminden bu yana ODTÜ öğrencileri mümkün olduğunca gelişen süreçlerin bir parçası haline getirilmeye çalışılmıştır.

ODTÜ'nün muhalif kimliği ise her gelen hükümetin korkulu rüyası olmuştur. Bugün aynı kabusu AKP iktidarı da fazlasıyla yaşamaktadır. 'Başkaldırıyoruz' eylemleriyle başlayan ODTÜ süreci 'ODTÜ Ayakta' eylemleri ile devam etmiştir. ODTÜ'ye elini kolunu sallayarak geleceğini düşünen AKP şefi Tayyip Erdoğan gençliğin militan tepkisi ile karşılaşmış ve polis ordularıyla adeta okula çıkartma yapmıştır. Yüzde 50'ye yakın aldığı oyla övünen AKP şefinin ODTÜ'ye çıkarma yaparcasına gelmesi bir taraftan acizliklerini gösterirken, diğer taraftan eylemlerin bütün bir ülke üniversitelerine yayılmasına, gençliğin öfkesinin açığa çıkmasına vesile oldu. Tüm bu süreçler gerici AKP şeflerinin dikkatini ODTÜ'ye çekmiş ve her yönden ODTÜ'ye saldırmaya başlamıştır.

"ODTÜ Ayakta" sürecinden sonra ODTÜ'ye yönelik kapsamlı bir saldırı başlatan sermaye sözcüleri bugün de adeta ODTÜ'ye çıkarma yaparcasına bir saldırıya giriştiler. Kayıt sürecinde cemaatlerin gerici çalışmalarına geçit vermeyen ODTÜ'lü devrimci ve ilerici öğrenciler adeta hedef haline getirilmiştir. İnsanların yoksulluklarından ve dini duygularından yararlanan cemaatlere müdahale eden öğrenciler sanki türbanlı öğrencilere zorla müdahale ediyormuş gibi gösterilip olaylar çarpıtılmıştır. Burjuva medya ise

yine sahibinin sesine kulak verip yaşananları kitleye yalan haber olarak anlatmıştır. Tüm bunların sonrasında ise kolluk güçleri devreye girmiş ve cemaatlere müdahale eden arkadaşlarımızdan birisini gözaltına almıştır. Tamamen hukuksuz bir şekilde ilerleyen bu süreç ODTÜ'ye yönelik saldırıların önümüzdeki dönem ne kadar pervasızlaşarak devam edeceğini de bizlere göstermiştir.

Ayrıca kayıt döneminde kalabalık bir şekilde ODTÜ'ye gelen ve stand açma cesareti gösteren AK Gençliğe anladıkları dilden cevap verilmiş ve okuldan atılmışlardı. Ancak stand açma cürretleri bile önümüzde ki dönem ODTÜ'yü ne kadar önemsediklerini gösteriyor.

Bir diğer taraftan ise Gezi eylemlerine aktif destek veren ODTÜ'lüler yol yapım çalışmalarına karşı da doğasına sahip çıkmıştır. ODTÜ'lüler yol yapım çalışmasına karşı militan bir direniş ortaya koymuş ve bu süreç birkez daha Türkiye'nin dört bir tarafında sokak eylemlerine dönüşmüştür. Henüz üniversiteler açılmamasına rağmen ODTÜ'lülerin başlattığı bu direniş dalgası AKP'nin Eylül korkusunu da açığa çıkartmıştır.

ODTÜ dünden bugüne anti-emperyalist mücadelenin en güçlü verildiği okullardan birisidir. Keza Suriye'ye yönelik gelişen savaş tehditlerine dahi ilk tepki yine ODTÜ'deki ilerici ve devrimci öğrencilerden gelmiştir. AKP hükümeti gelinen yerde ciddi bir çıkmazın içerisine giriyor. Her yaptığı eline yüzüne bulaşan AKP hükümetinin ODTÜ'ye saldırısı boşuna değildir. Taşra üniversitelerinin büyük oranda ülkeye etkisinin sınırlandığı bir yerde ODTÜ'den yükselen muhalefet birçok yerde sahipleniliyor. Tüm bunların önünü kesebilmek için ise ODTÜ'ye yönelik saldırılar artarak sürdürülüyor.

ODTÜ yeni dönemde de gençlik direnişe çağrısına kulak verecek, mücadeleyi büyütecektir. AKP iktidarının ve her türden gericiğin çabaları tutmayacak, ODTÜ'de kazanan devrim davası olacaktır.

ODTÜ Ekim Gençliği

ODTÜ'lüleri yedirtmeyiz!

AKP şefi geçtiğimiz yıl ODTÜ'ye gelerek provokasyon yaratmış, polis terörünü devreye sokmuştu. Şimdi de yargıyı devreye sokarak ODTÜ'lüleri yıldırmaya, mücadeleyi bastırmaya çalışıyor.

Geçtiğimiz yıl AKP şefi Göktürk-2 uydusunun uzaya fırlatılması vesilesiyle ODTÜ'ye bir çıkartma yapmaya çalışmış, ancak ODTÜ'lülerden gerekli cevabı almıştı. Yüzlerce öğrencinin katıldığı eylemlerle protesto edilmiş, polisin pervasız saldırısına karşı direnilmişti. Polis geri çekilmek zorunda kalmış, öğrencilere pusu atarak gözaltılar yapmıştı.

Tüm bunlar hafızalarımızdan silinmemişken şimdi de eylemlere katılan 45 öğrenciyeye "2911 Sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası'na muhalefet" ve "görevi yaptırmamak için direnme" suçlarından 6'şar yıla kadar hapis istemiyle dava açıldı. Hakkında dava açılanlar arasında polisin attığı gaz bombası fişegiyle başından yaralanarak beyin kanaması geçiren Barış Barışık da var.

Ankara 14. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görülecek davanın iddianamesinde, "İçlerinde ODTÜ öğrencisi olmayan şahısların da bulunduğu yaklaşık 400 kişilik öğrenci grubunun, önlem alan polisler, sırt çantalarından çıkardıkları molotoflar, soda şişeleri ve sapanla bilye attıkları; sopalar ve havai fişeklerle saldırdıkları; topladıkları kalasları yakarak eylemi gerçekleştirdikleri anlaşılmıştır" deniyor.

"İçlerinde ODTÜ öğrencisi olmayan şahıslar var" denerek olay çıkartmaya gelindiğini "farklı amaç"larla eylem yapıldığı kastediliyor. Ancak biliyoruz ki nerede bir direniş varsa gençlik tek yumruk olmasını bilir. Mesele sadece ODTÜ öğrencilerinin meselesi değildir.

"Grubun, önlem alan polisler, sırt çantalarından çıkardıkları molotoflar, soda şişeleri ve sapanla bilye attıkları; sopalar ve havai fişeklerle saldırdıkları" sözleri de iddianamede yer alırken, gaz bombaları, plastik mermilerle insanları yaralayanlar göz ardı ediliyor.

"Terör bağlantısı şüphesi" gerekçe gösterilerek kamuoyu gözünde karalama çalışmaları da yürüten düzen güçleri, 9 öğrenci hakkında TMK 10. maddesiyle görevli savcılık eliyle, "terör bağlantısı" şüphesiyle ayrı bir soruşturma da yürütüyor. Bu vesileyle direnişi karalamaya ve iç birliği bozmaya çalışıyor.

Polisin hedef olarak başından vurduğu Barış Barışık, polislerden şikayetçi olmuştu. Polis şiddetine karşı yapılan şikayetler ile savcılık soruşturma evrakını ayırıp Memur Suçları Soruşturma Bürosu'na göndererek devlet arşivinin raflarında tozlanması için bir dosya daha göndermiş oldu. Zira "destan yazar" bir polis teşkilatından şikayetçi olmak kimin harcına...

Dava 18 Aralık 2013'te görülecek. Sadece 45 ODTÜ'lü değil tüm gençlik bu daveti kabul edecektir. Direnişe ve geleceğine sahip çıkanlar için 18 Aralık bir kavga gündür şimdiden.

Gençlik mücadeleye yasakları delerek başladı!

İstanbul Üniversitesi öğrencileri, okulun ilk günlerinde yaptıkları forum ile yasakları delerek mücadeleyi büyüteceğini gösterdi.

Gezi Parkı'nda başlayıp daha sonra işçi-emekçi mahalleleri ve şehir merkezlerinde süren direnişin son aldığı biçim olarak forumlar, üniversitelerin açılmasıyla okullara taşınmış oldu. Günler öncesinden sosyal medya üzerinden örgütlenmeye başlayan forum Ana Beyazıt Kampüsü'nde gerçekleştirildi. Sosyal medyada ilk önce okulların açıldığı gün olan 16 Eylül'e çağrı yapılmıştı. Fakat öğrencilerin ilk gün okulda olmayacağı ihtimaline karşı forum 18 Eylül'e ertelendi. Yine sosyal medya üzerinden duyurusu yapılan forum için bugün öğrenciler Siyasal Bilgiler Fakültesi önünde saat 14.00'te buluştu. Toplanmadan sonra yağmur başlaması üzerine forumun SBF içinde yapılması kararı alındı. Böylece yönetimin son fakülteler arası geçiş yaşağı delinmiş oldu.

Biçim tartışmaları ile başlayan forumun hemen başında söz alan Ekim Gençliği okurları foruma iki somut öneride bulundular. Bu çerçevede öncelikle forumu izleyip tacizkar tavırlar takınan sivil polis ve ÖGB'nin fakülteden çıkartılması gerektiğini ifade ettiler. Diğer öneri ise Haziran Direnişi şehitleri şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşu gerçekleştirilmesi oldu. İki önerinin de tüm forum katılımcıları tarafından kabul edilmesi üzerine önce sivil polis ve ÖGB alkışlar ve yuhalamalar eşliğinde teşhir edilerek dışarı çıkartıldı. Ardından saygı duruşuna geçildi; saygı duruşunun ardından hep bir ağızdan "Onlara sözümüz devrim olacak" sloganı atıldı. Daha sonra forum kaldığı yerden devam ederek biçim ve gündem tartışmaları sürdürüldü. Mahalle forumlarında işleyen biçim esas alınarak sürdürülen

forumda birçok katılımcı söz alarak okul ve dünya gündemi üzerine fikirlerini ifade etti. Forum boyunca birçok katılımcının somut önerileri forumun sonunda oylamaya sunuldu.

Katılımcılar tarafından sunulan öneriler şöyle:

- Forumun Fen-Edebiyat ve Beyazıt Kampüsleri olarak ikiye ayrılması, yerel forumların haftada bir, her iki forumun biraraya gelmesiyle gerçekleştirecek genel forumun ise iki haftada bir yapılması.

- Hergün okulun her alanında olmak üzere Haziran şehitleri için ses çıkarma eylemi yapmak.

- Sivil polislerin okul içinde gördükleri yerde teşhir edilerek okuldan kovulmaları.

- Forumun hem okul gündemleri (polislerin üniversiteye gelmesi, yasaklar, soruşturmalar vb.) hem de dünya gündemleri (Suriye'ye emperyalist müdahale gibi) tartışması bu konularda kararlar alması ve bu gündemler üzerinden pratik çalışmaların üniversite içinde yapılması.

- İstanbul'un diğer üniversitelerinde süren forumlarla irtibata geçilerek merkezi bir etkinliğin (Forumfest gibi) gerçekleştirilmesi.

- Ana kampüste yemekhaneye giderken kullanılan merdivenlerin "faşizme karşı merdiven boyuyoruz" şiarıyla boyanması.

Forum yaklaşık 300 öğrencinin katılımıyla gerçekleştirildi. Forumun bundan sonra her Salı günü Edebiyat Fakültesi Hergele'de ve Hukuk Fakültesi'nde 14.00'te eş zamanlı olarak gerçekleştirilmesi hedefleniyor.

Ekim Gençliği / İstanbul

Direnış geri adım attırdı

ODTÜ'de yapımı planlanan yol direniş sonrasında geri adım atılarak yeraltına alınıyor. Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar, ODTÜ yerleşkesinden geçecek yol için yaptığı açıklamayla rektörlüğün teklif ettiği gibi bir iki gün içinde projenin onaylanacağını bildirdi.

Bayraktar, yol için alınan yeni kararı şöyle aktardı: "Bilkent tarafından başlayıp, doğu batı hattında geçiş yapılacak. Planda, burası ODTÜ kampüsünü tam ikiye bölüyor gibi görünüyor. Bunu Rektörlüğün isteği doğrultusunda tünel olarak koyuyoruz. Geçiş yeraltından olacak. Kampüsü hiçbir şekilde bozmayacak, hiçbir şekilde ağaç dokusuna vs. zarar vermeyecek. Bu çok maliyetli, yaklaşık 100 milyon. Ankara Büyükşehir Belediyesi, ODTÜ kampüsü korunsun diye böyle bir fedakarlığa giriyor."

Bayraktar, yine gerçekleri tersyüz edip, çarpıtmalara başvursa da direniş sonucunda bu kararın çıktığı gayet aşikar. Zira Ankara Büyükşehir Belediyesi'ne tünel önerisi çok önce taşınmış, maliyeti yüksek olduğu için doğa talanına başlanmıştı. Fakat örülen direniş karşısında geri adım atan AKP, yaptığı açıklamayı 'fedakarlık' diye süsleyerek direnişin gücünü gölgelemeye çalışıyor.

Geri adım atıldığını açıklayan Bayraktar, daha önce gerçekleri çarpıtarak belediyenin yol projesine destek çıkmış, ODTÜ yönetiminin talebiyle yolun yapıldığını iddia etmişti.

Fiş sistemi başladı!

Üniversitelerin açılmasıyla eş zamanlı olarak açılan KYK Yurtların'da bakanlık bu yıl geçen yılki uygulamanın aksine fiş ile yemek sistemini yurtların açılış günü değil yurtlarda az öğrenci olması nedeniyle 1 Ekim de başlatacağını duyurmuş, yurtlara bu konuda yazı göndermişti. Gençlik ve Spor Bakanı Suat Kılıç yayınladığı bir tweetle fiş sistemini 18 Eylül'den itibaren başlattıklarını duyurdu.

Her fırsatta yeni yasaklar ve tehditlerle gençlikten duyduğu korkuyu ifade eden AKP iktidarı akli sıra öğrencilerin ağızına bir parmak bal çalmak için fiş sistemini erken başlatmakla gençliği direniş yolundan geri döndürebileceğini sanıyor. Fakat aldanıyor. Çünkü gençlik bir kere geleceğinin ve özgürlüğünün mücadeleden, direnişi büyütmeğe geçtiğini, ancak bu şekilde kazanabileceğini bizzat kendi somut deneyimi olan Haziran Direnişi'nden fark etmiş durumda. İşte bu nedenle sermayenin ve AKP iktidarının hiçbir hamlesi bu saatten sonra gençliği ona kazandıramaz.

Çağlayan E.Ö.Y' dan bir Ekim Gençliği okuru

İstanbul Üniversitesi'nde yasaklara karşı yanıt mücadele oldu!

İstanbul Üniversitesi yönetimi okul açılışını yasak ilanlarıyla başlatırken devrimci, ilerici güçler yürüttükleri faaliyetler, gerçekleştirdikleri etkinliklerle fiili meşru mücadeleyi sürdürüyorlar.

Haziran Direnişi'nde gençliğin barikat başlarında geleceği ve özgürlüğü için verdiği mücadeleden sonra sermaye ve onun iktidarı AKP'nin gençlikten korkuları iki katına çıktı.

Bu nedenle işi, yaz tatilinde düzenlenen öğrenci kamplarını karalamaktan tehditler savurmaya, karalama kampanyaları düzenlemeye, ailelere baskı kurdukmaya kadar vardırmıştı. Bu korkularını üniversitelerin kayıt haftasında açılan standlara saldırılması ve okul önlerine yapılan polis yığınlarından bir kere daha açıkça görmüş olduk. Tüm bunlardan sonra okulların açılmasıyla da beraber kendilerince "güvenlik tedbiri" alan Rektörlük-Polis-ÖGB üçlüsü İstanbul Üniversitesi'nde ilk günden itibaren birçok yasak getirmekle böylece bir saldırı döneminin daha startını vermiş oldular. Üniversitenin çeşitli yerlerine asılan ilanlarla yasakları duyuran rektörlük, fakülteler arası geçiş yasağı, okulun tüm kullanım alanları olmak üzere (bahçeler ve okul koridorları) hiçbir politik isim veya kulüp adıyla stand açılmasına izin verilmeyeceği açıklandı. Ayrıca yasak, farklı fakülte öğrencilerinin de diğer fakülte kütüphane ve laboratuvarlarından sözde kalabalık ve teknik yetersizlik nedeniyle faydalanmasını da engelliyor.

DLB'den mücadele çağrısı

Empeyalist savaş ve saldırganlığın artırıldığı bununla birlikte faşist baskı ve terörün dizginlerinden boşaldığı; diğer bir yandan Gezi Direnişi'yle başlayan kitle hareketinin de yaygınlaştığı ve kitlelerin sokaklara çıktığı, eylemli süreçlerle tepkilerini dile getirdiği bir dönemin içerisinden geçiyoruz.

Devrimci Liseliler Birliği, böylesi bir atmosferde yeni yılına başlayan liselerde, "Gericiliğe, faşizme, emperyalizme karşı; direnişe, özgürleşmeye!" şiarıyla çıkarmış olduğu yeni dönem bildirisinin dağıtımlarını gerçekleştiriyor.

Devrimci Liseliler Birliği, yeni dönemde Gezi Direnişi'nin birikimlerinden de öğrenerek liselileri devrim safında örgütlü bir güç olarak hareket ettirmeyi hedefliyor.

DLB, okulun ilk günü saat 07.30'da TOKİ Lisesi önündeydi. Bildiri dağıtımı saat 09.00'a kadar sürdü.

Liselilerin Sesi / Ümraniye

Okullar açılmadan kapılara turnike yerleştirerek öğrencilere kredi kartı yerine geçen kampüs kartı sessiz sedasız kabul ettirebileceğini düşünen rektörlüğün bu son yasakları da duvarlarda asılan ilanlarda kalmaktan öteye geçemedi.

Ekim Gençliği'nden devrimci faaliyet

İlk günden itibaren tıpkı geçen yıllarda olduğu gibi devrimci ve ilerici öğrenciler tarafından faaliyet taşınarak yasakların hiçbir anlam ifade etmediği gösterilmiş oldu. Yasaklarının bir gerçekliği olmadığını ve hayat bulamayacağını rektörlük de anlamış olacak ki faaliyet sırasında hiçbir saldırıda bulunmadı, ÖGB'ler ve sivil polisler sadece faaliyeti yürüten üniversitelileri izlemekle yetindi.

Tüm bu yasaklara karşı ve üniversitelere yeni gelen öğrencilere ulaşabilmek adına Ekim Gençliği de Edebiyat Fakültesi'nde stand açtı. Standda *Ekim Gençliği* dergisi, *Kızıl Bayrak* gazetesi ve *Toplumcu Eksen* dergisi Gezi özel sayısı yer alırken ayrıca okul kantininde de "Gençlik Direnişe!" başlıklı Ekim Gençliği broşürlerinin dağıtımı yapıldı; yine "Gençlik Direnişe!" şiarlı afişler okulun tüm koridorlarına asıldı.

DÖDEF'ten anadilde eğitim talebi

Demokratik Öğrenci Dernekleri Federasyonu (DÖDEF) okulların açılışını anadilde eğitim talebiyle karşıladı. Çeşitli eylem ve etkinlikler yürüten DÖDEF 17 Eylül'de okulda Dengbej dinletisi verdi. İstanbul Üniversitesi Ekim Gençliği okulları da yapılan etkinliğe destek verdi. Hergale Meydanı'nda düzenlenen etkinlikte alana DÖDEF imzalı "Yaşasın Gezi Direnişimiz, Gezi şehitleri ölümsüzdür!" ve anadilde eğitim talebi içeren Kürtçe-Türkçe ozaltiler asıldı. Etkinlikte stranlar okundu, halaylar çekildi. Etkinlikle anadilde eğitim talebi bir kez daha kararlılıkla ifade edildi.

İstanbul Üniversitesi yeni mücadele yılına canlı bir atmosferde başlamış bulunuyor.

Ekim Gençliği / İstanbul

Ankara'da "Gençlik Direnişe!" çağrısı

Ankara Ekim Gençliği, okulların açılması ile birlikte çalışmalarını yoğunlaştırmış bulunuyor.

DTCF ve Cebeci'de "Gençlik Direnişe!" şiarlı afişler yaygın bir şekilde kullanılırken, broşürler de öğrencilere ulaştırıldı.

ODTÜ Ekim Gençliği ise 18 Eylül'de ders kayıtlarının başlaması ile faaliyetlerini yoğunlaştırdı. Ekim Gençliği standı açılarak Kızıl Bayrak, Ekim Gençliği ve Toplumcu Eksen ODTÜ'lülere ulaştırıldı. Ayrıca Pazar günü İHD Ankara Şubesi'nde gerçekleşecek olan Ekim Gençliği tanışma toplantısının el ilanları çıkartılarak öğrencilere ulaştırıldı. ODTÜ'den geçecek olan yola karşı da mücadele büyütülüyor. Siyasetlerin yan yana gelerek aldıkları kararlar, forumlar ve eylemler örgütleniyor.

Bunların yanı sıra, kent merkezinde açılan stand ile de gençliğe Ekim Gençliği'nin sesi ulaştırılmaya devam ediyor. Yüksel Caddesi'nde açılan standda birçok genç ile tanışılarak Ekim Gençliği üzerine sohbetler gerçekleştirildi. Gençlerin birçoğunun birşeyler yapmak istemesi ise direniş sürecinin ortaya çıkarttığı enerjinin bir göstergesiydi.

Ekim Gençliği / Ankara

Mersin Üniversitesi'nde forum

Yeni eğitim-öğretim döneminin başlamasıyla birlikte direniş ruhunu üniversitelere taşımaya başlayan gençlik, Mersin Üniversitesi'nde de derslerin başladığı ilk gün bir forum gerçekleştirdi. Günler öncesinden sosyal medyadan ve dağıtılan broşürlerle çağırısı yapılan forumlara okulun ilk gününde öğrencilerin katılımıyla birlikte start verildi.

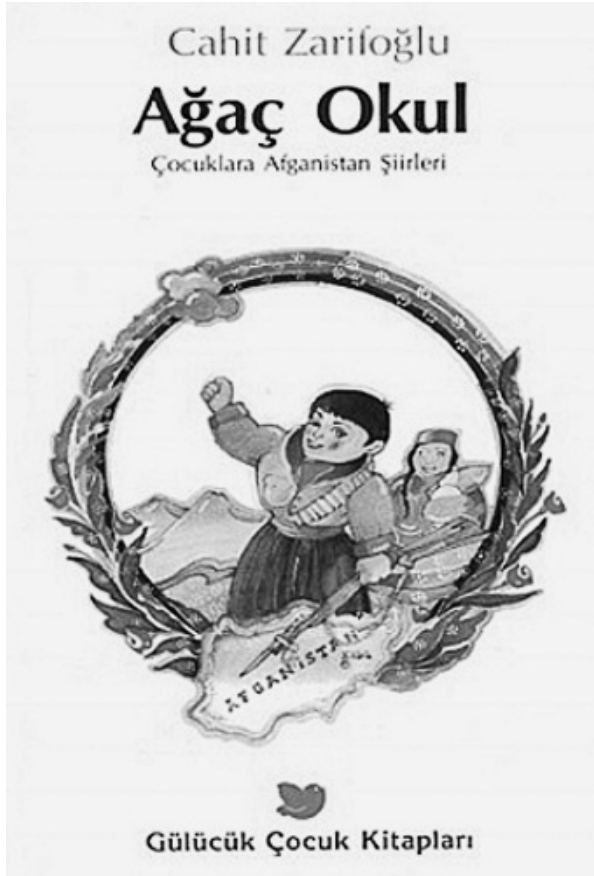
16 Eylül'de, merkez Çiftlikköy Kampüsü, Cumhuriyet alanında gerçekleşen forumda Gezi ve ODTÜ direnişinin ülkede yarattığı etki ve bundan sonra yapılabilecekler tartışıldı. Mersin Üniversitesi öğrencileri olarak direnişi büyütme ve direniş ruhunu üniversitelerimizde yaşatmak için forumların önemine değinildi.

Henüz okullar açılmadan gençliğin dinamizminden korkan sermaye devleti ve onun kolluk kuvveti polisin, daha forum toplanmadan dakikalarca önce yoğun önlemler aldığı görüldü. Forumun gerçekleştiği Cumhuriyet alanının tam karşısında öğrencileri fişlemek için toplanan sivil polisler forumun bitmesinin ardından öğrencilerin içinde bulunduğu otobüsü kampüs çıkışında keyfi bir şekilde durdurup kimlik kontrolü yaptı.

Ekim Gençliği / Mersin

Eğitimde gerici tavsiyeler

Dinci-gerici AKP iktidarı, kitaplar ve eğitimdeki diğer saldırılarla gençliği de gerici kuşatmaya almaya çalışıyor.

Milli Eğitim Bakanı Nabi Avcı, yeni eğitim-öğretim dönemi açılış töreninde gerici Afganistan Hizbi İslami örgütünün lideri Gulbeddin Hikmetyar'ı öven kitaplar dağıttı.

Kitapta, gerici çete lideri Hikmetyar için yazılan şiirde şu dizeler yer alıyor: "Allah adıyla konuşur, Allah için savaşır en önde. Ona zor değil kafasını kırmak

zalimlerin, daha çocukken başladı bu işe." Oysa Hikmetyar, esirlerin derilerini diri diri yüzme, başı açık kadınlara kezzap atmak gibi vahşi saldırılarla tanınan bir katil.

Kitapta ayrıca "Küçük Mücahitler" adlı şiirle dinci-gerici Taliban'ın "mücahit"lerine övgüler yağdırılıyor.

Öğrencilere, Hikmetyar'ı "liderimiz" diye öven şiirin yer aldığı kitabı dağıtan AKP'lilerin niyetinin dindar gençlik yaratmak olduğu açık. Zira ders kitaplarında edebi değeri olan aktarımları, Edip Cansever'i, Yunus Emre'yi, Kaygusuz Abdal'ı sansürlemekten çekinmeyen gerici zihniyetin böylesi bir katilin propagandasını yapan bir kitabı dağıtmasının eğitim-öğretimle hiçbir ilgisi olamaz.

Hatırlanacağı gibi, dinci partinin şefi Tayyip Erdoğan, gerici Afganistan Hizbi İslami çetesinin lideri olan Hikmetyar'ın önünde diz çökmüş, saygısını ifade etmişti.

Nabi Avcı Hikmetyar'a sahip çıktı

Milli Eğitim Bakanı Nabi Avcı gelen tepkiler üzerine açıklama yapıp, esirlerin derileri yüzen, kadınların yüzüne kezzap atan Gulbeddin Hikmetyar'a sahip çıktı ve "bağımsızlık mücadelesine ilişkin" şiirler olduğunu söyledi. Hikmetyar gibi vahşiliğiyle bilinen bir çete liderini "Liderimiz Hikmetyar" diye anlatan kitap için "Bağımsızlık savaşı veren Afganistan halkı için söylenmiş ifadelerdir. Yadırganacak bir şey yok" dedi.

Gerici çetelerle geçmişten beri yakın ilişkiler kuran dinci-gerici AKP iktidarı, kitaplar ve eğitimdeki diğer saldırılarla gençliği de gerici kuşatmaya almaya çalışıyor.

Berkin değil ama kitleler uyandı!

Maliye Bakanı Mehmet Şimşek'in Berkin Elvan'ı tanımaması iki şeyi akla getiriyor. Ya devletin katlettiği, sakat bıraktığı insanların sayısı o kadar çok ki düzen sözcüleri adlarını bile hatırlamıyor ya da insan yaşamı onların gözlerinde bu kadar değersiz.

Maliye Bakanı Şimşek okulların açılması vesilesiyle Twitter'dan yazdığı "Sevgili öğrenciler, yeni eğitim-öğretim yılınız kutlu olsun. Allah zihin açıklığı versin. Biz sizi seviyor ve size güveniyoruz" sözlerine "Mehmet Bey, Berkin Elvan'ı uyandırır mısınız? Okula geç kalacak" yanıtını veren birine verdiği "Eminim Berkin Elvan artık uyanmıştır. Güzel bir eğitim yılı ve başarılar diliyorum. Bahtı açık olsun" yanıtıyla Berkin'in adını bile bilmediğini göstermiş oldu.

Okmeydanı'nda ekmek almak için evinden çıktığı sırada polisin attığı gaz bombası fişegi ile başından yaralanarak hastaneye kaldırılan 14 yaşındaki Berkin Elvan yaklaşık 3 aydır yoğun bakımda bulunuyor. Yapılan onlarca eylemle tüm kamuoyunun gündeminde olan Berkin'in adını bile duymamış olan düzen sözcüleri böylece kendilerini bir kez daha açık etmiş oldu.

Haziran-Eylül direnişlerinde 6 kişi polis tarafından katledilirken, onlarca insanın gözü çıkarılıp komaya sokulurken Mısır'da yaşamını yitirenler için gözyaşı dökmeleri ise tam bir ikiyüzlülük örneği olarak hafızalara kazandı.

Öte yandan Berkin Elvan'ın günlerdir yaşam mücadelesi verdiği için bihaber olan bakan durumu kurtarmak için özür dilemek zorunda kaldı. Bakan Şimşek, "İnşallah tez zamanda sağlığına kavuşur. Bir an Berkin Elvan'ı okula gitmek istemeyen bir öğrenci olarak algıladım. Sonra gerçeği hatırlayınca hemen sildim. Yazma şeklime bakıldığında bu konudaki iyi niyetim anlaşılır. Asla kötü niyet söz konusu olmamıştır ve olamaz. Tekrar şifalar diliyorum" diyerek toparlamaya çalışsa da bunların timsah gözyaşları olduğu açıktır. Uyguladıkları devlet terörü sonucu komada olan Berkin için hiç bir şey yapmayanlar, adını bile bilmeyenler şifa dilese ne olur.

Berkin uyanıp okula gidebilecek mi bilmiyoruz ancak, kitleler artık uyandı ve hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Berkin ise kitlelerin uyanışında, mücadele azmini ateşleyen bir kıvılcım olmaya devam edecek.

"Medeniyet dediğin..."

"Orman istiyorsanız ormanda yaşayın, yol medeniyettir" demişsin... "Orman istiyoruz" diyen ODTÜ'lüler, "yeraltı metrosu yap" diyorlar, bunu es geçiyor, her zamanki yalancılığıyla kitlelerin gerici bilincini gıdıklamaya çalışıyorsun... Bazı gerilim dizileri vardır, reyting aldıkça yapay bir şekilde bölümler eklenir, uzatılır, ama başlangıçtaki özünü yitirmiştir artık, giderek kabak tadı vermeye başlar. Senin konuşmaların da artık kabak tadı vermeye başladı. Babaannemin kabak tatlılarını hatırlıyorum seni gördükçe...

Neyse bu bir kötü girizgahtı... Ben asıl "yol medeniyettir" argümanına takıldım.. Yol, yürümesini, ilerlemesini bilene medeniyettir.. Petrol şirketlerine, yandaş asfalt müteahhitlerine, duble yol inşaatlarıyla ağaçları ormanları katleden zübuk müteahhitlerine ekmek kapısı aralayacağım derken her yıl 6 bin ölü, 10 bin yaralı kazalar üzerinden bankalara ve sigorta şirketlerine aktarılan trilyonlar değildir medeniyet...

Senin medeniyetten anladığın emperyalist kapitalizmin tüketim kültürüdür. Canımızla, kanımızla bedelini ödeyerek ayakta tuttuğunuz çürümüş, yoz bir yaşam biçimidir bu medeniyet.. Medeniyet senin için, Marmaray kazısında çıkan 7 bin yıllık batık gemilere ve antik kalıntılara "çanak çömlek" demek, medeniyet senin için artı değer demek, rant demek...

Bizler komünistiz, iyi tanı bizi... Sen gelecekte olamayacaksın ama, gelecek sosyalizm demek... Sosyalizm tüm kültürlere, değerlere, tarihe verilen değer demek... Bu değer, "üç-beş ağaç" için verilen kavgada yatıyor...

Sonuç olarak, her gün vır vır konuşacağına, otur medeniyetler tarihini oku, kitabı eline en son lisede almışsındır eminim ya.. O da darbecilerin safsatalarıyla dolu ders kitabıdır. Yıllar sonra okumak zor gelir, o ampül kafan biraz ağır ama, yine de içine sızır bir şeyler belki...

Bursa'dan bir eğitim emekçisi

Ruhi Su ve Musa Anter'i saygıyla anıyoruz!

Ezilenlerin gür sesi!

1912 yılında Van'da Ermeni bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen devrimci ozan Ruhi Su, annesini ve babasını hiç tanıyamadı. 10 yaşına dek ona sahip çıkan yoksul bir ailenin yanında kaldı, daha sonraki eğitim yaşamı öksüzler yurdunda ve yatılı okullarda geçti.

Öksüzler yurdunda tanıştığı müzikle emekçilerin acılarını ve isyanını birleştirdi. Halkın ezgilerini devrim davası için seslendirdi. Önce Müzik Öğretmen Okulu'na girdi, daha sonra Devlet Konservatuvarı'nda Şan bölümünde eğitim gördü. Bir süre müzik öğretmenliği yaptıktan sonra opera sanatçısı olarak çalışmaya başladı.

Aldığı batı müziği eğitiminin yanında, hiçbir zaman türkü söylemekten vazgeçmeyen devrimci ozan, konservatuvarda aldığı eğitimle türkülerini ustaca yorumlayarak kendine özgü tarzını yarattı. O kendine özgü sesi ve tarzıyla Pir Sultanlar'ı, Karacaoğlanlar'ı, Nesimiler'i ve daha nice halk ozanını günümüze taşıdı. Türkülere sevdası, onu Anadolu'nun türkülerini derlemeye, Nazım'ın şiirlerini bestelemeye itti.

Ruhi Su, örgütsüz bir sanatçı olarak devrim davasının savunulamayacağını biliyordu. Bu yüzden tüm yaşamını devrim davasına adamayı seçti. 1950'li yıllarda devletin "komünist avı" sırasında gözaltına alındı, işkence gördü ve 5 buçuk yıl zindanda kaldı. Opera sanatçılığı ve hocalık görevi devlet tarafından sona erdirildi. Zindan hayatının ardından ise sefalet içindeki sürgün yılları başladı, kara listeye alındı. Konser vermesi, plak çıkarması ve program yapması yasaklandı.

1960'ta İstanbul'da Taksim Belediye Gazinosu'nda sahneye çıkan Ruhi Su, bir yandan da halk türkülerini kaydedip arşivleme görevini üstlendi. Bu arada radyoda da "Basbariton Ruhi Su Türküler Söylüyor" adlı radyo programı yaptı. Bu programlardan birinde söylediği "Serdari halimiz böyle n'olacak? Kısa çöp uzundan hakkın alacak" türküsü nedeniyle radyodaki işine son verildi.

Söylediği türkülerdeki siyasi vurgular yüzünden aleyhinde kampanyalar başlatılan ve işini kaybeden sanatçı, türkülerini derleyip yeniden yorumlama işine kendi başına devam etti. 1975'te Sümeyra Çakır'la birlikte Dostlar Korosu'nu kurdu. 1978'den sonra ürettiği kasetlerle halk müziğinin yaygınlaşmasını sağladı.

12 Eylül askeri faşist darbesine denk gelen hastalık sürecinde yurtdışında tedavi görmesi engellenen Ruhi Su, ilerleyen hastalığı nedeniyle 20 Eylül 1985 tarihinde yaşamını yitirdi. Ruhi Su'yu zindanlara atan, ilerleyen hastalığının tedavisini engelleyen 12 Eylül cuntası O'nun emekçilerle olan bağını koparamadı. Devrimci ozanın cenazesi de yaşamı gibi görkemliydi. Ruhi Su'nun cenaze töreni, 12 Eylül askeri faşist darbesinin ardından gerçekleştirilen en büyük ve görkemli gösterilerden birine tanıklık etti.

kizilbayrak.net'te 20.09.2011 tarihinde yayınlanmış yazıdan kısaltılmıştır...

"Yaşamın bir başka adı direnmek!"

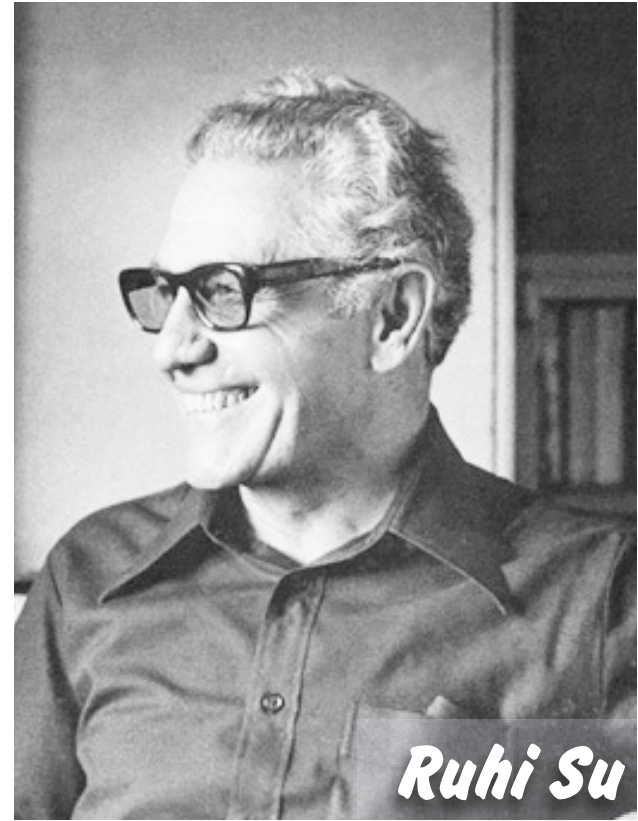
*"Kekik, reyhan ve kaçak tütün kokusu taşırdı rüzgar.
alçak damlı evlerin yüksek, küçük pencerelerinden
soluk ışıklar yayılırdı geceye
köpek havlamaları korkulara karışır
kaygıları beslerdi.
sonra dağlardan kurşun sesleri gelirdi belirli belirsiz
namlunun ucunda çirpınırdı yürekler.
ağıtlar yankılanırdı dağlara doğru
kapılar kırılır,
talan edilirdi sevdalar, umutlar
ve insan olan ne varsa.
ve kan akardı derelerimizden
Zilan, Munzur, otuzüç kurşun ve Nevala kasaba
ve ülkenin bütün derelerinde.
o iklimde kalırdı acılar.
duymazdı bir allah'ın kulu çığığımızı
ve dağlara sevdalanırdık karabasan gecelerin
sabahında
direnmek kalırdı Kürde çünkü yaşamın bir başka adı
direnmekti!"*

Musa Anter 1918 yılında Nusaybin'in Zivin köyünde doğar. Mardin'de ilkokul, Adana'da ortaokul ve liseyi bitirir. İlk gözaltısını Dersim isyanı sırasında yaşar. Atatürk'ün annesine küfrettiği gerekçesi ile 45 gün gözaltında tutulur. Ancak daha sonra Anter Ağa'nın oğlu olduğu için affedilir ve serbest bırakılır. 1941 yılında İstanbul'a gider ve İstanbul Hukuk Fakültesi'ne kaydolur. Burayı bitirir ancak mesleğini yapmaz. İlk kez 1934 yılında tutuklanan Anter, 1959'da 49'lar davasından, 1970'lerde Devrimci Doğu Kültür Ocakları davasından, 12 Eylül döneminde ise Kürtçülük propagandası yaptığı gerekçesi ile tutuklanır. Anter toplamda 10 yılı aşkın süre cezaevinde yatar. '71'de kapatılan TİP'in yöneticilerinden olan Anter, '92 yılında, Özgür Gündem ve Yeni Ülke gazetelerinde köşe yazarlığı yaptığı yıllarda Diyarbakır'da kurulan hain bir pusu sonucunda yaşamını kaybeder.

Musa Anter'in ölümü uzun yıllar faili meçhul olarak kabul edilmiş, devlet tarafından türlü manipülasyonla geçiştirilmeye çalışılmıştır. Ancak ölümünden 13 yıl sonra Anter'in vurularak öldürülmesine karışmış olan Abdülkadir Aygan konuştu. Aygan'ın yaptığı açıklamalarla beraber Anter cinayetinin gerisindeki devlet eli, cinayetin JİTEM bağlantıları bütün açıklığı ile gözler önüne serildi.

Bütün bir yaşamını mücadele içerisinde geçiren, mücadelenin karşısına çıkardığı birçok bedeli çekinmeksizin ödeyen, 70'li yaşlarına kadar inandığı çizgide ilerleyen, herkesin amcası Anter, sermaye düzeni tarafından katledildi. O'nun sesinden dinlediğimiz Nevala Kasaba şarkısında ki şiirde söylendiği gibi; yaşamının bir başka adı direnmekti; işte Ape Musa yaşamına yüreğini koyanlardandı!

Kızıl Bayrak gazetesinin 14 Eylül 2007 tarihli 2007/36 sayısında çıkan yazıdan kısaltılmıştır...

Ruhi Su

Musa Anter

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/37 * 20 Eylül 2013
Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İŞl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezhiz Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

Kavganın sürdüğü her yerde Neruda ve şiiri yaşıyor!

“Tüm insanlara ışık, adalet ve onur saçacak mükemmel şehri kazanacağız! Şiir boşuna yazılmış olmayacak!”

Neruda

“Tarih, sınıf mücadeleleri tarihidir”, şiir ise “dünyayı değiştirmenin bir aracı”, araçlarından biri... Devrimci şairler bu mücadelenin yılmaz neferleridir... Bundandır, ne zaman bir ülkenin üzerinde kara bulutlar yoğunlaşsa, ilk olarak şairlerin üzerine çarpı atılması. Çağımızın tüm büyük ozanları da geçmişlerdir bu zorlu yoldan... Zindanlardan sürgünlere ve idam mangalarına uzanan bu yolda Nazım, Jara, Lorca adlarının yanında daha yüzlerce isim yankılanmıştır. Ve Neruda “devrim mücadelesinin militan sanatçısı” nitelemesiyle bu onurlu tarihteki yerini almıştır.

Neruda'nın hayatı, tıpkı çağının diğer devrimci ozanları gibi özgün ve yine onlarınki

gibi tanıdık aslında. Genç yaşlarda kendini ortaya koyan sanatsal üretkenlik, zaman içinde gelişen politik duyarlılık, halkın içinde yeşeren şiir, devrim mücadelesine adanmış bir yaşam... Genç yaşlardan itibaren yazdığı şiirlerle dikkat çekecek ama O'nun hayatında en önemli dönemeç İspanya İç Savaşı olacaktır: *“Kısacası, kendime bir yol seçecektim. İşte bu yolu, İspanya'nın yaşadığı kötü günlerde seçtim ve hiçbir zaman da pişman olmadım”*. İlerleyen yıllarda, hayatının en büyük pişmanlığının bu yola bu kadar geç girmesi olduğunu söyleyecektir...

Neruda için İspanya İç Savaşı *Lorca* demektir. “Şiirimi değiştiren bu İspanya İç Savaşı, benim için bir şairin ölümü ile başlar” sözleriyle anlatır *Lorca*'yı. *Lorca* ile dostlukları Neruda'nın İspanya'ya gelmesi ile başlar ve iç savaş yıllarına dek uzanır. Franco faşizmine karşı mücadele yılları iki şairin de önemli eserlerini verdikleri bir dönemdir. Savaşın sonunda antifaşist cephenin bu iki ozanından *Lorca*'nın payına ölüm, Neruda'nın payına ise sürgün düşer. Neruda, *“Onu vururlarken insan soyunun yüreğini hedeflemişlerdi”* diyerek anlatır *Lorca*'nın katledilmesini...

İspanya'dan sınırdışı edilen Neruda, Paris'te Franco karşıtı komiteler kurulmasına ön ayak olarak mücadelesini sürdürür. Bu dönemde aralarında Louis Aragon'un da bulunduğu birçok şairle beraber halk toplantıları örgütler. Paris'ten sonra diplomatlık göreviyle Meksika'ya geçen Neruda burada bir yandan Latin Amerika sanatının temsilcileriyle görüşürken bir yandan da Avrupa'da yükselen Nazizme karşı eserler verir. Anti-faşist şiirleri devrimciler tarafından afişlerde kullanılır.

Şili'ye dönüşünün ardından '45'te Şili Komünist Partisi'nden senatör seçilir. Kısa bir süre sonra devlet başkanına karşı sürdürdüğü sert muhalefet nedeniyle “devlet düşmanı” ilan edilir ve Neruda için “kaçaklık” dönemi başlar. Önce Arjantin'e geçen Neruda, ilerleyen yıllarda Batı Avrupa ve Doğu Bloku'nun birçok ülkesini gezer, bu ülkelerin kültürlerini inceler, sanatçılar, devrimciler ile görüşür. Nazım Hikmet ve

Neruda'nın karşılaşmaları da bu yıllara rastlar. Ülkelerinden uzak düşmüş bu “vatan haini” “devlet düşmanları”nın elbette paylaşacak çok şeyleri vardır... Birçok ortak noktası olan bu iki devrimci ozan karşılaştıkları sürgün yıllarında sağlam bir dostluğun temellerini atarlar. İkisi de diğerinden “çağın en büyük şairi” diye bahsedecektir... Nazım'ın ölümünün ardından *“Neden öldün Nâzım? Senin türkülerinden yoksun ne yapacağız şimdi”* diye yazar Neruda.

Sürgün yıllarının ardından Şili'ye geri dönen Neruda, Şili Komünist Partisi tarafından başkan adayı olarak gösterilir fakat O Allende'yi destekler. 11 Eylül '73'te Allende hükümeti Amerikan destekli kanlı bir darbeyle devrilirken, Neruda evinde kanserle boğuşmaktadır. Darbe ile birlikte işkenceler, katliamlar Şili'nin dört bir yanına yayılır. Pinoche iktidarının da hedefinde ilk olarak ozanlar gelmektedir. Devrimci ozan Victor Jara'nın Santiago stadında katledilişinin ardından Pablo Neruda'nın evi askerler tarafından kuşatılır, eşyaları talan edilir. Neruda 23 Eylül 1973'te kansere yenik düşer ve ölümsüzlüğe uğurlanır. Ölmeden önce yazdığı satırlar son nefesinde bile bağlı olduğu davayı anlatır bize:

“Anılarım için bu satırları çabuk çabuk yazıyorum. Büyük yol arkadaşım başkan Allende'nin ölümüyle sonuçlanan o çileden çıkarıcı olaylardan üç gün sonra öldürülmesinin nedenini gizlediler. Ölüsünü gizlice gömdüler (...) Tek bir adama karşı savaşabilmek için korkularından pek çok tank kullandılar. Şili Cumhurbaşkanı Allende, onları çalışma odasında bekliyordu. Yüce yüreğinden başka kimse yoktu o anda. Dumanlar ve alevler her yanı sarmıştı. Saldırganlar böylesi bir olanağın yararlanmalıydı. Saldırganların onu makineli tüfekle biçmesi gerekti. Zira o görevini bırakmamıştı!”

Tüm devrimci şairler gibi Neruda da ürettiği değerler ile ezenlerin yüreklerine korku salar. Eserleri en fazla dile çevrilen sanatçılardan olan Neruda'nın şiirleri dünyanın dört bir köşesinde devrimci mücadelenin bir parçasıdır. Ve yine dünyanın dört bir yanında dönem dönem eserleri yasaklanır. *“Oğulları ölen analara türkü”* şiirinden dolayı Neruda hakkında Türkiye'de de örgüt propagandası yapmak suçuyla dava açılmıştır. Tek başına bu bile bir şairin kaleminin gücünü, evrenselliğini ve zamana meydan okumasını anlatır.

Neruda'yı bugün büyük bir şair yapan onun sınıflar mücadelesinde aldığı net tutumdur. Neruda'nın şiiri insanlığın mücadelesinden beslenir ve insanlığın mücadelesini anlatır. O da binlercesi gibi inandıkları uğruna savaşmış ve son nefesine kadar eğilmemiştir. Ve O bu savaşını şiirleri ile güçlendirerek insanlık tarihine en değerli mirası bırakmıştır. Bu nedenle Neruda ve sanatı, tüm karanlığa ve yozluğa karşı aydınlık tarafta verilen mücadelede yaşamayı sürdürecektir.

